

Yên Nguyệt Ca

Contents

Yên Nguyệt Ca	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	7
4. Chương 3	12
5. Chương 4	19
6. Chương 5	25
7. Chương 6	29
8. Chương 7	34
9. Chương 8	39
10. Chương 9	43
11. Chương 10	49
12. Chương 11	54
13. Chương 12	60
14. Chương 13	67
15. Chương 14	74
16. Chương 15	83
17. Chương 16	90
18. Chương 17: Vĩ Thanh	94

Yên Nguyệt Ca

Giới thiệu

Editor : Ginny/Thiên Tuyết. Thể loại : đam mỹ cổ đại, giang hồ tranh đấu. . . Vào năm Thiên Bảo thứ 14, võ lâm xảy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-nguyet-ca>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Thiên Bảo năm thứ bốn mươi lăm, võ lâm xảy ra một phiên kỳ án chấn động quần hùng, nguyên là mình chủ võ lâm Cốc Thiên Bằng hào khí can vân, đại vang danh khắp giang hồ, trong một đêm toàn gia rơi vào thảm án diệt môn, trừ ấu tử Cốc Dật Hiên khi ấy đang bá sứ học nghệ ở Quý Cốc tránh khỏi kiếp nạn, Cốc gia trên dưới ba trăm người đều bỏ mạng, máu chảy thành sông, thê thảm không sao kể hết....

Nói tới thảm án diệt môn Cốc gia, trừ Cốc Thiên Bằng chết một cách kỳ lạ, những người còn lại đều hoặc là bị hạ độc hoặc là bị một loại thủ pháp tương tự như ung thảo thủ bẻ cổ chết, thủ pháp tàn nhẫn vô cùng, khiến lòng người kinh chấn...

Sau khi xem xét thi thể của Cốc Thiên Bằng, Thiếu Lâm chưởng môn Huệ Tuyệt mặt xám như tro, thì thào thốt ra ba chữ: “Toái Tâm Chưởng...”

Giữa lúc quần hùng sờ không tới được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng (1), vừa nghe xong lời giải thích của Huệ Tuyệt, lập tức chấn kinh... Toái Tâm chưởng nguyên là ma công chí thượng, không chỉ hút đi nội lực của người khác, còn khiến toái tâm liệt cốt, người trúng chưởng không tử vong ngay lập tức mà phải từ từ nếm trải thống khổ của cái chết, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, tâm cốt vỡ nát, nhưng loại ma công này vốn đã thất truyền hơn trăm năm, nay đột nhiên lại xuất hiện trên giang hồ, nhất định là cùng với Yên Nguyệt Giáo vừa xuất hiện cách đây không lâu trên Hồ Khiếu sơn không tránh khỏi liên quan, võ lâm hạo kiếp, sao có thể không khiến lòng người kinh hãi.

Sau một phen thương nghị, vì sự bình yên của giang hồ, quần hùng quyết định lần nữa lập đài chọn ra minh chủ, thảo phạt Yên Nguyệt ma giáo, trả lại một võ lâm an bình.

Không đầy hai tháng sau, sư đệ của Cốc Thiên Bằng – Bách Lý Mộ với một chiêu càn khôn phá thiên, nhanh chóng đoạt được chức vị võ lâm minh chủ, tập hợp danh môn chính phái, trùng trùng điệp điệp tiếp cận Hồ Khiếu sơn.

Người còn sống đến nay vẫn còn nhớ như in tình huống thảm liệt của trận chiến ngày hôm ấy.

Giáo chủ ma giáo Kinh Cức cuồng nịnh tuấn mỹ, giữa trời tuyết trắng xóa, không khác gì Tu La thị huyết, một mình đơn độc chống lại chưởng môn các đại phái vây công, phong thái trước sau ung dung tiêu sái, võ công tinh nghệ hơn người... Chưởng môn các phái tuy mỗi người đều mang một thân võ công tuyệt thế, vẫn không thể chống lại Toái Tâm Chưởng, phải dùng hết mấy năm nội lực bảo trụ tâm mạch của mình.

Bách Lý Mộ từ đầu đến cuối bình thản đứng một bên nhìn thế giằng co không dứt, trong lúc không ai ngờ đến thừa cơ áp chế phu nhân của Kinh Cức – “Diệu Vân tiên tử” Sở Thu Liên, Kinh Cức lập tức thu tay, thúc thủ chịu trời, nhưng vẫn cao ngạo không chịu cúi đầu, đôi con ngươi sắc bén liếc nhìn tứ phía, cười lạnh một tiếng: “Cái gọi là danh môn chính phái, cư nhiên lại sử dụng đến loại thủ đoạn ti tiện mà cả tà ma ngoại đạo như ta cũng không thêm dùng, thôi thôi, uống cho Kinh Cức ta một đời cuồng vọng, đến cuối cùng lại rơi vào kết cục như ngày hôm nay...”

Lạnh nhạt liếc nhìn Sở Thu Liên, đôi con ngươi xưa nay luôn ngoan lệ quật cường trong thoáng chốc lại lộ ra tuyệt vọng bi thương, “Liên Nhi, vì sao lại phụ ta?” Không chờ Sở Thu Liên giải thích, y ngửa đầu cuồng tiếu, tự tuyệt tâm mạch mà chết.

Trên gương mặt thanh lệ vô ba của Sở Thu Liên, ngoại trừ nụ cười nhạt vẫn luôn thường trực, tuyệt không có một chút đau thương, nàng chậm rãi đi đến bên cạnh thi thể của Kinh Cức, im lặng thừa nhận, đột nhiên trở tay cầm một cây ngân ti quét về phía Bách Lý Mộ, ánh mắt mang theo hận ý và sát khí.

Bách Lý Mộ nhất thời sơ xuất, trượt chân rơi xuống vách núi, cùng lúc, Sở Thu Liên lôi ra một thanh chủy từ ngực vung lên, cắt ngang yết hầu, lắng lặng chết trong lòng Kinh Cức.

Gió lạnh gào thét, từng trận mãnh liệt phất qua Hồ Khiếu sơn hoang tàn trống trải ngập trong mùi máu tanh nồng và hơi thở của tử vong lạnh lẽo... Các môn phái vì muốn tiêu diệt sạch dư đảng của ma giáo, lệnh cho môn đồ ở lại trấn thủ Hồ Khiếu sơn, hơn một tháng sau, các đại chưởng môn bị thương trong trận chiến đều không qua khỏi, nhà của Bách Lý Mộ không biết vì lý do gì đột nhiên phát hỏa, toàn gia không người sống sót, nguyên khí võ lâm Trung Nguyên đại thương, nhất thời khó bề gượng dậy.

Lúc đó ai cũng không nghĩ đến, khi mọi người kéo nhau rời khỏi Hồ Khiếu sơn, có một đôi mắt lạnh ngập tràn hận ý luôn dõi theo quang cảnh tinh phong huyết vũ ấy.

“Thiếu chủ, tạm thời quên đi hết mọi chuyện, mười năm sau, phong ấn của người cởi bỏ, đừng quên báo thù cho giáo chủ và.... Và phu nhân...”

“....”

=====Nguyên văn: |Trương Nhị hòa thượng mặc bắt trứ đầu não. Nghĩa đen: chạm không tới được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng. Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mở lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn (cao hai trượng), mọi người

không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trương Nhị hòa thượng. Trương Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trương Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Chạm không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

2. Chương 1-2

— Năm năm sau —

Nháo hoa thâm xứ tăng lâu, họa liêm bán quyển đông phong nhuyển.

Xuân quy thúy mạch, bình toa nhung nộn, thủy dương kim thiển.

Trì nhật thôi hoa, đạm vân các vũ, khinh hàn khinh noãn.

Hận phương phỉ thế giới, du nhân vị thượng, đồ phó dữ, oanh hòa yển.

Tiết khí đầu xuân, cỏ xanh mơn mẩn, sóng gợn ven hồ, liễu rũ như tơ, mây xanh lồng khói, vài hạt mưa nhỏ tí tách đậu lên những tầng đá lớn trên đường, rơi xuống cả mái tóc và vai áo của khách bộ hành, từ xa nhìn lại trông như những hạt sương lạnh sớm mai, đảo mắt liền tan mất.

Trên đường phố phồn hoa, có hai thiếu niên đang tựa mình trên lầu hai của “Yên Vũ Lâu” thưởng thức nước non tươi đẹp bên ngoài cửa sổ, chỉ bằng động tác gờ tay nhắc chân, liền biết không phải là phường tục nhân áo vải. Thiếu niên vận thanh y tương đối ôn văn nho nhã, mi thanh mục tú, mái tóc đen được một sợi dây xanh nhạt buộc gọn sau đầu, đôi mắt ôn hòa nội liêm chỉ tùy tiện liếc qua cũng đủ để đoạt đi chú ý của bao người, mà ngồi đối diện lại là một hắc y thiếu niên tuấn mỹ bức người, tóc dài đen nhánh tự do buông thả sau lưng, toàn thân phát ra khí tức lạnh lẽo như băng hàn khiến người buốt rét...

Đột nhiên truyền đến tiếng ồn huyền ảo, tầm mắt của hai người nhất thời bị tiếng động bên dưới thu hút.

Bên dưới là hình ảnh một đám người vây quanh một thân ảnh nhỏ gầy, cao giọng cười lớn, dường như còn đang tranh chấp giằng co, thân người nhỏ bé yếu ớt lặng yên vì một quyền vừa đánh trúng mà nhỏ giọng phát ra tiếng kêu thốn thức, cả người lung lay không vững, cuối cùng té nhào xuống mặt đường ẩm ướt, nhưng chỉ chốc lát lại tiếp tục quật cường bò dậy, lạnh lùng liếc nhìn kẻ vừa đánh mình, khinh thường phỉ nhổ.

“Ai... Mấy tên du côn này càng ngày càng vô pháp vô thiên, đến cả một đứa nhỏ cũng không buông tha...” Tiểu nhị mang rượu và thức ăn dọn lên, bất đắc dĩ liếc nhìn cảnh hỗn loạn bên dưới cửa sổ, lắc đầu cảm thán.

“Tiểu nhị ca, bên dưới xảy ra chuyện gì?” Thanh y thiếu niên đột nhiên gọi lại.

Thấy có người bắt chuyện, tiểu nhị nhanh chóng kéo ghế ngồi xuống, thao thao bất tuyệt kể lại sự tình, đám người kia nguyên lai là nhi tử tên gọi Triệu Mậu và gia đình của tri phủ thành Lâm An Triệu đại nhân, ngày thường luôn ý thể làm xằng làm bậy, cưỡng ép dân nữ, không chuyện ác nào không làm... Vài ngày trước trong lễ hội ở Lữ tổ miếu vô tình nhìn trúng một cô nương hát rong từ nơi khác đến, định rằng đêm đến sẽ động thủ, nào ngờ bị một tiểu khuất nhi vô tình nghe được, trong đêm đó, phụ tử hai người âm thầm trốn khỏi thành Lâm An.

Triệu Mậu nổi giận sai người truy lùng cho bằng được tiểu khuất nhi, hôm nay bị hắn tìm được, vốn là sẽ bắt đứa nhỏ đó về nhà, nhưng không hiểu trên đường xảy ra chuyện gì, Triệu công tử trở về toàn thân đầy máu. Còn tiểu khuất nhi bị bọn chúng chặn lại bên dưới...” Nói đến đây, tiểu nhị thở dài, “Đứa bé này, sợ rằng sẽ dữ nhiều lành ít.”

Thanh y thiếu niên liếc mắt nhìn cảnh bên dưới, gật đầu cảm ơn tiểu nhị, quay nhìn hắc y thiếu niên, “Liệt, nghĩ gì thế?”

Hắc y thiếu niên không ngẩng đầu cũng không đáp lại, im lặng uống rượu, khóe môi mỏng thoáng nhếch lên ý cười lãnh khốc, ánh mắt chăm chú nhìn thân ảnh lung lay như nhành liễu gãy trước gió cả nửa ngày.

“Không giúp một tay sao?” Thanh y thiếu niên có chút nóng nảy, liếc mắt trừng người thiếu niên được gọi là Liệt nọ, vén vạt áo thả người bay ra. Hắc y thiếu niên cười lạnh, giống như đang thưởng thức kịch vui, đem chung rượu vừa hết đặt trở lại mặt bàn.

Đau quá, đau quá.... Cả người giống như bị nghiền qua, Bách Lý Triệt Nguyệt ôm bụng vừa bị một quyền giáng vào, nâng tay lau đi tơ máu trên môi, tựa vào tường thở dốc, ánh mắt thủy chung vẫn quật cường lạnh lùng nhìn đám người cao lớn quanh mình.

“Tiểu tạp chủng!” Một cước đá tới, Bách Lý Triệt Nguyệt ngay cả khả năng né tránh cũng không có, chỉ cảm thấy bụng mình dường như lại bị thêm một quyền giáng mạnh vào, chất lỏng ấm nóng từ khóe môi tràn ra, chậm chạp ngẩng đầu, nào biết ngay một khắc ấy bản thân bất giác rơi vào một đôi mắt thâm thúy như hắc dạ... Thật đẹp... Y nhợt nhạt mỉm cười, giống như bầu trời đêm đẹp đẽ mà nương từng đưa mình đến ngắm, tuy rất mỹ lệ, nhưng lại tịch mịch khiến tâm người nhúc nhối không yên.

Kinh Liệt ngậy ra một lúc, nhìn thân thể nhỏ bé như cánh hoa trước gió, phần nộ từ đầu xông lên đỉnh đầu, đến khi hấn thật sự ý thức được thì bản thân đã đến bên cạnh thiếu niên kia từ lúc nào chẳng rõ.

Thanh y thiếu niên cũng ngậy người, buông tha hai cánh tay cường tráng của tên gia đình đã bị mình bẻ gãy, xoay người đỡ thiếu niên nhỏ gầy kia lên, quay đầu nhìn những tên đang đứng ngăn người, rống lớn, “Còn không mau cút đi!”

Đám du côn vẫn còn run rẩy chưa kịp hoàn hồn, chợt nghe tiếng kêu thảm thiết hòa cùng tiếng kinh hô vang lên, chất lỏng đỏ au nóng hổi đã bắn đầy trên mặt, tiếp đó, chúng trông thấy một thân ảnh hắc sắc, mang một đôi đồng tử băng lãnh yêu mị xuất hiện trước mắt mình.

“Liệt...” Thanh y thiếu niên bất đắc dĩ thở dài kêu một tiếng, ôm thân thể thương tích đầy người của thiếu niên phi thân đi.

Mưa, vẫn chậm chạp từng hồi trút xuống, những hạt mưa bụi tịch tĩnh mà phiêu nhiên, tất cả đều tĩnh lặng, tựa như hết thảy mọi chuyện vừa phát sinh chưa từng tồn tại... Không ai biết hắc y thiếu niên đã biến mất khi nào, chỉ biết sau khi hồi phục tinh thần thì huyết sắc đã thấm đỏ nền đất, thi thể ngổn ngang...

Tiểu nhị ngơ ngác đứng trên lầu hai của lầu điểm, trợn mắt há mồm nhìn hắc y thiếu niên mới vừa ngồi đó không biết từ khi nào đã xẹt qua người mình, cũng không biết trong nháy mắt hắn đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn thế nào mà thoáng chốc đã lấy đi mạng người, chỉ biết là khi hồi phục tinh thần, khắp nơi đã đầm máu tươi, chân thật đến kinh hoàng.

Trong ngôi miếu trống trải tối đen như mực, ngoài mùi vị tươi mát của dạ vũ còn lẫn vào vị mốc nồng nặc phiêu tán khắp nơi.

“Tĩnh?” Thanh âm nhu hòa vang lên bên tai, Bách Lý Triệt Nguyệt giật mình mở mắt.

“Ta là Cốc Dật Hiền...” Thanh y thiếu niên bên cạnh mỉm cười nhìn y, tiểu dung tươi sáng, đôi mắt ôn nhu nhu hòa, khiến cho Triệt Nguyệt trong cơn bất an vội vàng bình tĩnh lại. “Vết thương trên người còn đau không? Tiểu huynh đệ, ngươi tên gì?”

“Bách Lý Triệt Nguyệt...” Dậm nhật trả lời một tiếng, ánh mắt vô tình nhìn tới thân ảnh cô tịch lạnh lùng bên đồng lửa, môi mấp máy ra như muốn thốt ra điều gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

“Bên kia là Kinh Liệt, là sư đệ ta.” Cốc Dật Hiền quay đầu nhìn thoáng qua, mỉm cười giải thích, “Chúng ta đều là môn hạ của Quỷ Cốc Tử... Ngươi họ Bách Lý, vậy lệnh tôn có phải tên là Bách Lý Mộ?”

“Đúng vậy...” Triệt Nguyệt chậm rãi khép mắt, dù không nói rõ, nhưng rõ ràng là biểu tình cự tuyệt.

“Nhi tử của Bách Lý Mộ, hừ... không ngờ lại là một tên yếu đuối như vậy.” Thanh âm băng lãnh trầm thấp mang theo giễu cợt từ người cách đó không xa truyền đến, hệt như cơn gió rít qua vùng đất trống, khiến người thương tổn.

Bách Lý Triệt Nguyệt lạnh nhạt liếc nhìn, nhắm mắt, trước khi tiếp tục chìm vào trong hắc ám, như một tiếng thở dài nhẹ nhàng thoát ra, khẽ môi mấp máy: “Nếu như có thể tự mình lựa chọn, ta cũng không nguyện làm con của ông ấy.”

Nghe được những lời đó, hắc y thiếu niên quay đầu, yên lặng nhìn người đang hôn mê, gương mặt dơ bẩn, vóc người gầy yếu, tứ chi thon dài, khí chất ngạo nghễ trầm tĩnh cũng khép lại theo đôi con ngươi đang nhắm chặt. Một người như vậy, có chỗ nào có thể hấp dẫn chú ý của mình? Kinh Liệt nhíu mày, quay lưng đi đến một góc tường sạch sẽ, tùy tiện ngồi xuống. Lạnh lùng nhìn ánh lửa đang lan tỏa, vô cùng khó chịu với suy nghĩ kỳ lạ của bản thân.

Cốc Dật Hiên mở tay nải lấy ra một kiện y phục khoác lên người mình rồi đứng dậy đem một ít nước dập tắt lửa, sau đó cũng nằm xuống bên cạnh Triệt Nguyệt.

Hiếm thấy lắm sao? Kinh Liệt cười lạnh, nhìn ngắm thanh chủy thủ chạm khắc trong tay, bảo thạch tinh hồng trong bóng đêm ánh lên quang trạch đỏ tươi như máu, rất mỹ lệ, cũng rất tàn nhẫn... Từ khi được lão đầu Quỷ Cốc Tử thu làm đồ đệ, tính ra cũng đã tròn một năm, ký ức năm năm trước đối với hắn mà nói, giống như một tờ giấy trắng, nhưng mà không biết tại sao, trong ngực luôn quanh quẩn một mối hận ý vô tận, thật ra thì hận cái gì mới được? Hắn không thể lý giải rõ ràng, có vẻ như là hận tất cả mọi thứ trên đời, thiện lương, mỹ lệ, thuần khiết, cùng với những từ ngữ hoa mỹ đường hoàng như bao hành trang che đậy đi sự thật xấu xa thối nát.

Đại sư huynh Cốc Dật Hiên tuy vẫn luôn chăm chỉ luyện tập nhưng đáng tiếc tư chất không tốt lắm, dù theo Quỷ Cốc Tử tám năm tròn, chưa từng lập nên công lao gì lớn, nhưng lại được lão đầu thưởng thức... Lão đầu tuy nói hắn căn cốt kỳ giai, tiếc rằng sát khí quá nặng, tương lai ắt sẽ gặp phải tinh phong huyết vũ.

Vậy thì sao nào, hắn khinh thường nhếch lên nụ cười mỉa mai châm biếm, một người đến quá khứ cũng không có, thì sao phải sợ hãi tương lai chưa tới.

“Ừ...” Thiếu niên ngủ cạnh Cốc Dật Hiên khẽ giật mình, miễn cưỡng chống đỡ thân thể ngồi dậy, đôi mắt xinh đẹp trong bóng đêm lẳng lặng nhìn thoáng qua Cốc Dật Hiên đang ngủ say rồi đảo qua, dừng lại trên người đang chợp mắt ở góc tường chốc lát, nén lại tiếng thở dốc, lão đảo chống người ra khỏi miếu.

Đôi con ngươi sắc bén như ưng nhãn của Kinh Liệt lập tức mở ra, chăm chú nhìn theo thân ảnh nhỏ gầy hòa vào làn mưa bụi rồi dần biến mất, nheo mắt, lần thứ hai khép lại.

Mưa bên ngoài vẫn rả rít không ngừng, thiếu niên mang vẻ mặt trầm tĩnh lặng lẽ nhìn lên bầu trời u ám, nước mưa tí tách rơi xuống thân người đơn bạc, chảy vào vết thương, giống như ngàn châm xát muối, từng châm từng châm lạnh lẽo đâm vào da thịt... Cổ vươn tay đón lấy những giọt mưa bụi đang rơi, cổ họng dường như đã không còn khả năng đè nén, bật ra thanh âm nức nở...

Bắn, rất bắn!! Mỗi một nơi bị tên nam nhân kia chạm qua, đều hận không thể dùng dao cắt bỏ lớp da trên người... Cái cảm giác sợ hãi bất lực còn lưu lại trong lòng như muốn bức điên y. Càng lúc càng không thể đè nén được, run rẩy chạy vào rừng, nhìn mặt hồ gợn sóng, yếu ớt mỉm cười, khom lưng vốc lấy một vốc nước lạnh, hắc lên thân thể đơn bạc.

Nếu lúc ấy không đâm gã nam nhân đó, mình lúc này, e chỉ là một cô hồn vất vưởng mà thôi.... Lòng bàn tay mơ hồ vẫn còn cảm giác được vị máu nóng đang lưu động, thật ghê tởm...

Ngày mưa mặt đất thường rất trơn, trong rừng lại rơi rụng rất nhiều lá úa cây tàn, chân lão đảo, bất ngờ rơi vào mặt nước. Triệt Nguyệt liều mạng ngẩng đầu, vô lực khua tay vùng vẫy, nhưng cố gắng thế nào cũng không chống đỡ được cái lạnh đang dần chiếm cứ.

Cứ như vậy mà chết sao? Ta, vẫn còn chưa tìm được mẫu thân.... Nương... Thứ sau cùng ánh vào tầm mắt lại là hắc ảnh đang đứng tựa lưng vào thân cây cạnh hồ, trên gương mặt tuần mỹ tà mị hiện lên ý cười lãnh khốc... Kinh... Liệt...

“Liệt! Đệ lần này lên sư phụ hạ sơn thật là sai lầm, sao có thể lạm sát kẻ vô tội như vậy!”

“Vô tội? Huynh có phải là quá thiện lương rồi không, sư huynh?”

“Liệt! Đệ giết nhiều người như vậy, là vì Bách Lý Triệt Nguyệt?”

“Ta muốn giết thì giết...”

“....”

Giữa mông lung, thanh âm trầm thấp của người nào đó truyền vào tai, Triệt Nguyệt hốt hoảng giật mình, sau đó lại phát giác cả người vô lực, chỉ có thể miễn cưỡng mở mắt, ánh mặt trời chói mắt từ mái nhà chiếu thẳng xuống, che khuất thân ảnh cao lớn phát ra khí tức băng lãnh đang nghiêng người tựa cửa, không thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn, trong lòng Triệt Nguyệt không hiểu vì sao trời lên mất mát.

“Tĩnh rồi?” Thân thể được người đỡ dậy, nửa tựa vào lồng ngực ấm áp, vừa ngẩng đầu nhìn liền rơi vào đôi mắt ôn nhu sáng ngời, “Cốc... Cốc đại ca?”

“Sao lại bất cẩn như vậy hả! Tuy khí trời đầu thu, nhưng thân thể người yếu như vậy sao có thể chịu nổi!” Giọng nói ôn nhu pha lẫn chút trách cứ, Triệt Nguyệt ngạc nhiên ngẩng đầu, chớp lát lại cúi mặt, nhàn nhạt mỉm cười, nguyên lai, là Cốc Dật Hiên đã cứu mình.

“Triệt Nguyệt, có thể nói cho Cốc đại ca biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không có gì...” Sắc mặt tái nhợt, đôi con ngươi trong suốt nháy mắt hiện lên thần sắc kinh hoàng hòa cùng bi phẫn, tay thoáng run rẩy, rất rõ ràng tiết lộ tâm tình đè nén trong lòng.

Cốc Dật Hiên nhẹ nhàng vỗ vỗ vai y, “Triệt Nguyệt, có muốn theo ta đến Quỷ Cốc không?” Đau lòng y một thân một mình không ai nương tựa, vậy mà vẫn quật cường che giấu sợ hãi trong lòng, nghĩ đến, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, chuyện gì đó khiến cho y không thể nói ra.

“Quỷ Cốc? Quỷ Cốc...” Triệt Nguyệt mỉm cười, lần thứ hai vì mệt mỏi mà nhắm lại hai mắt.

“Người cũng thật có lòng!” Giọng giễu cợt xen vào một chút tức giận âm trầm truyền đến, Cốc Dật Hiên kinh ngạc nhíu mày.

“Đệ đang giận?”

Kinh Liệt hừ lạnh một tiếng, không nói một câu quay lưng rời khỏi ngôi miếu đổ nát.

“Liệt! Đệ ở lại chiếu cố Triệt Nguyệt, ta đi tìm chút dược hạ nhiệt, còn nữa, dùng hộ công tán của đệ truyền cho y.” Cốc Dật Hiên bắt đầu gọi lại.

“Vì sao?” Kinh Liệt hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu, thi triển khinh công rời đi, thân ảnh hắc sắc lướt qua vài cái giữa rừng rồi biến mất.

Đợi đến khi trở lại ngôi miếu đổ nát thì trời cũng đã về đêm, trong miếu đã đốt lên đồng lửa hồng, Bách Lý Triệt Nguyệt ngồi một mình bên ngọn lửa, lẳng lặng nhìn hỏa quang đang nhảy múa, dường như đang xuất thần nghĩ đến chuyện gì, trên thân đã đổi sang bạch y khô mát, mái tóc dài tùy ý buông xuống sau lưng, cơn gió đêm từ đầu lướt qua, kéo theo vài sợi tóc nhẹ nhàng phiêu động, gương mặt không chút huyết sắc bên dưới hỏa quang lại có vẻ gần như trong suốt.

Nhận ra có người tiến vào, y ngẩng đầu, thấy người về là Kinh Liệt thì dời mắt, lẳng lặng đứng dậy đi đến đồng rơm lót trên mặt đất nằm xuống, ôm vai, đạm mạc nói, “Cốc đại ca vào thành rồi.”

Kinh Liệt nhíu mày, ngồi xuống cạnh đồng lửa, lấy rượu và thức ăn mang về đặt lên lửa hâm nóng, hít hít mùi thơm tỏa ra.

Cơm nước xong xuôi, quay đầu mới phát hiện nhân nhi bên kia đã ngủ tự lúc nào, bất quá giấc ngủ có phần không yên, như con thú nhỏ cuộn mình thành một khối, thân thể run lên nhẹ nhẹ, hắn ngồi xuống cạnh y, vươn tay kéo người nọ dậy rồi ném tới đồng rơm ở gần ngọn lửa, lạnh lùng nhìn đối phương tức giận trừng mình, hắn cũng không quản, nhắm mắt ngồi xuống cạnh bên.

Nửa đêm bị vài tiếng rên rỉ rất nhỏ làm giật mình tỉnh giấc, Kinh Liệt tựa người ngồi dậy, phát hiện trời cũng đã canh ba, lửa cũng đã tắt, chỉ còn những đốm hồng nho nhỏ bị gió quét qua tí tách bay lên, ánh trăng xuyên thấu qua những lỗ thủng trên mái ngói đổ nát dịu dàng rơi xuống gương mặt Bách Lý Triệt Nguyệt, hàng mi dài nhắm lại tạo nên hai vệt bóng đen trên làn da bạch ngọc nhu mềm, sự mỹ lệ hài hòa

giữa thiếu niên và thiếu nữ, tuy có vẻ hơi nhu nhược, cũng không có cảm giác quá mức quyến rũ, nhưng lại là một loại thanh tú nhu hòa thuần tịnh.

Người nọ trong lúc ngủ mơ dường như bị thứ gì khóa giữ, hoảng sợ nắm chặt hai tay, thở nhẹ một tiếng rồi ngồi dậy, vô tình động đến vết thương trên bụng, nén lại tiếng rên rỉ đau đớn, lặng lẽ cuộn mình ôm lấy vết thương, hai vai co rúm, thể nhưng cuối cùng vẫn không thể kiềm được bật ra vài thanh âm nức nở, giữa đêm khuya tĩnh mặc, phảng phất nổi niềm rất đỗi bi thương.

“Ồn quá!” Kinh Liệt lạnh lùng mở miệng, khoanh tay đứng trước người y, cúi đầu nhìn thân ảnh đang co rúm lại... Sinh vật đáng ghét như vậy, cho dù có mang lớp da hiền lành thuần khiết, càng khiến cho hắn cảm thấy chán ghét, trên đời này, chỉ có những cường giả thật sự có tài mới có thể sinh tồn! Nhu nhược như y, chết đi thì tốt hơn.

Thân thể Bách Lý Triệt Nguyệt cứng lại một chút, chống tay men theo bức tường bên cạnh chậm rãi ngồi dậy, nâng mắt nhìn kẻ đang liếc mắt nhìn mình, hờ hững nói, “Làm ồn đến người rồi sao?”

“Người nói xem?” Kinh Liệt nở nụ cười kỳ quái, ngồi xuống cạnh y, một tay nâng mặt y lên, “Người rất đẹp! Còn đẹp hơn cả mấy cô nương trong hoa lâu...”

Bách Lý Triệt Nguyệt ngây ra một lúc, hất tay hắn ra lại bị hắn bắt lấy, mặc cho y giãy dụa thế nào cũng không buông.

“Buông!!”

Rống lên giận dữ, vết thương trên bụng lại nhói lên, nhưng y vẫn không ngừng giãy dụa.

“Hừ, không biết lượng sức.” Kinh Liệt cười lạnh, một tay đẩy đối phương vào tường, kiềm giữ thân thể y, áp người hôn lên đôi môi tái nhợt mà mềm mại.

“Buông... ra...”

Đến khi nếm được mùi máu tanh và vị mặn chát trong miệng, Kinh Liệt mới thả lỏng bàn tay đang giữ chặt y, ngẩng đầu phát hiện đôi con ngươi quật cường lúc này đã ngập trong nước mắt khuất nhục và tuyệt vọng, vết máu chói mắt theo đôi môi bị người tàn phá nhiều xuống chiếc cổ trắng nõn, tỏa ra một loại mỹ lệ gần như tàn nhẫn.

Trong lòng bất giác trỗi lên cảm giác đau xót vô danh, bạch y đơn bạc bị hắn lôi kéo chống cự giữa gió đêm hàn lạnh, dừng lại giữa chừng, cánh tay trái đang kiềm giữ hai tay y dần buông lỏng, lạnh lùng nhìn thân thể gầy yếu nương theo vách tường từ từ trượt xuống.

“Vì sao lại ngừng tay?” Bách Lý Triệt Nguyệt ngẩng đầu cười nhạo, đôi mắt tràn đầy bất lực và phẫn nộ.

“Tên họ Triệu kia đã làm gì ngươi?” Vẫn là thanh âm lạnh lùng, nhưng ẩn ẩn mang theo dấu hiệu bạo nộ.

Không biết vì sao, nhìn thấy nhân thân hòa trong lệ thủy của người trước mặt lòng hắn lại quặn lên đau nhói, tựa như một loại tình tự nào đó mang tên là hối hận... Trực giác cho hắn biết, đêm qua một mình dầm mưa ở giữa sông chà sát thân thể cho tới tiếng khóc nỉ non ngày hôm nay, nhất định là có liên quan đến cái kẻ tên là Triệu Mậu kia.

“Làm chuyện giống như chuyện mà ngươi muốn làm.” Triệt Nguyệt cười lạnh, “Vì sao không tiếp tục? Với thân thủ của ngươi và thể lực hiện tại của ta, ta đâu thể nào tổn thương ngươi được...”

Kinh Liệt nhìn đôi mắt vương đầy hận ý của y, nhíu mày, vươn tay điểm huyệt đạo của y, đỡ lấy thân thể mềm mại, dịu dàng đặt xuống đồng rơm ấm áp, sau đó xoay người biến mất giữa bóng đêm.

3. Chương 2

Đến khi tỉnh lại, sắc trời đã sáng, vừa mở mắt liền chạm phải ánh nhìn nóng lo âu.

“Người rốt cuộc cũng chịu tỉnh!”

“Cốc... Cốc đại ca?” Ánh mắt đảo quanh bốn phía, phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng không quá xa hoa nhưng rất thoải mái, không khỏi ngẩn người một lúc, “Nơi này là...”

“Người hôn mê suốt ba ngày rồi.” Cốc Dật Hiên đứng lên rót một chén nước, đưa đến cho y, trên mặt hiện lên tiêu ý ôn hòa, “Hôm đó ta vừa về tới ngôi miếu đổ nát đó thì phát hiện người đã hôn mê, người sao không biết cẩn thận gì cả, vết thương trên người không những không đỡ được chút nào, ngược lại còn nghiêm trọng hơn.”

Bách Lý Triệt Nguyệt cúi đầu uống một hớp nước, mỉm cười, “Làm phiền Cốc đại ca, Triệt Nguyệt trong lòng cảm kích...”

“Được rồi được rồi... Không cần khách khí như vậy.” Cốc Dật Hiên cưng chiều vỗ vỗ đầu y, “Nếu như đệ đệ Cốc đại ca còn sống, nhất định cũng đã lớn bằng đệ rồi.”

Triệt Nguyệt nghe ra nỗi cô đơn trong lời hân nói, ngẩng đầu nhìn, bất tri bất giác muốn nói vài câu nhưng rốt cục chẳng biết nên nói gì cho phải.

“Không cần nghĩ nhiều như vậy, hôm qua ta đã truyền thư cho sư phụ, người đang ở Quỷ Cốc đợi chúng ta trở về.” Nhìn ra Triệt Nguyệt có chút luống cuống, Cốc Dật Hiên chuyển sang chuyện khác, cười nói, “Đúng rồi, Triệt Nguyệt có biết Liệt đi đâu không? Từ lúc ta trở về đến giờ vẫn chưa gặp tên đó.”

Triệt Nguyệt giật mình, tức giận không thể đè nén xông thẳng lên đầu, lạnh lùng đáp. “Không biết.”

“Liệt khi dễ đệ?”

“Không có.”

“Vậy sao... đệ có vẻ rất giận...”

“...”

Lưu lại khách điểm thêm hai ngày, thân thể Triệt Nguyệt cũng khôi phục hơn phân nửa, Cốc Dật Hiên muốn sớm dẫn y về Quỷ Cốc.

Trong khoảng thời gian đó, Kinh Liệt thủy chung vẫn không xuất hiện, chỉ là sau khi Triệt Nguyệt tỉnh lại, khắp thành Lâm An bỗng nhiên hỗn loạn, hỏi thăm tiểu nhị mới biết, thì ra là công tử của Triệu đại nhân và đám tay chân suốt ngày điêu võ dương oai toàn bộ đều bị giết, thi thể Triệu Mậu bị hung thủ loạn đao chém nát, lột sạch y phục treo cây ở đầu thành, khi được phát hiện thì thi thể đã lạnh băng, người khám nghiệm tử thi cho biết, thi thể Triệu Mậu không có vết thương chí tử, nhưng trước khi chết đã bị nhiều người lăng nhục, hạ thân thể thảm vô cùng, hung thủ sau đó còn dùng lưỡi đao sắc bén cắt từng miếng da trên người gã, mỗi một đao đều khiến người gánh chịu trải qua đau đớn tột cùng, nhưng không thể giải thoát, cuối cùng mất máu quá nhiều mà chết.

Triệu Mậu tuy không phải là võ lâm cao thủ, nhưng thủ hạ của gã đều là những nhân vật có mặt mũi trên giang hồ, như tứ đương gia của Kim Dao Môn Trương Tề, tam đệ tử Triệu Liên của Thú Vương Trang, từ đó có thể thấy được hung thủ là cao thủ hàng đầu, ra tay cực kỳ tàn nhẫn, khiến người người kinh sợ.

Triệt Nguyệt nghe xong mọi chuyện, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, vô tình bị Cốc Dật Hiên nhìn thấy, có chút đăm chiêu nhíu nhíu mày.

Suốt đường đi xem như tương đối thuận lợi, ngoại trừ hai thủ hạ mang cờ hiệu của Kim Dao Môn muốn truy lùng hung thủ giết tứ đương gia cản đường động tay động chân trên người Triệt Nguyệt, bị Cốc Dật Hiên dạy dỗ một trận, còn lại không có bất kỳ dị trạng gì khác, Cốc Dật Hiên càng chăm lo cho Triệt Nguyệt như thủ túc thân sinh, từ đầu chí cuối, Kinh Liệt vẫn không một lần xuất hiện.

“Quỷ Cốc”, Tên nghe vạn phần đáng sợ, vậy mà tọa lạc giữa sơn minh thủy tú. Ẩn trong rừng sâu, hiếm người tìm được, trên đường đầy rẫy kỳ môn bát quái, ngũ hành thuật trận, tất cả đủ để chứng minh chủ nhân của Quỷ Cốc tuyệt không phải là một ẩn sĩ tầm thường.

Nhìn thấy trong mắt Triệt Nguyệt ngập tràn kính phục, Cốc Dật Hiên cười cười xoa đầu y, “Cốc đại ca sẽ xin sư phụ thu nhận Triệt Nguyệt làm đồ đệ.”

Triệt Nguyệt không đáp, khóe môi vẫn còn chút nhợt nhạt khe khẽ câu lên một độ cong tuyệt mỹ.

“Triệt Nguyệt, hôm ấy, Liệt đã làm gì đệ?”

Cốc Dật Hiên thử hỏi một câu dò xét, nhìn thấy sắc mặt thoáng chốc tái nhợt của Triệt Nguyệt liền thức thời im lặng không truy cứu nữa.

“Không có.” Một lúc sau, âm thanh trong trẻo nhàn nhạt vang lên đáp lại.

“Vậy thì tốt...”

Lại đi thêm nửa ngày đường, hai người có lẽ vì câu chuyện dở dang khi nãy nên suốt quãng đường đều có chút lúng túng, không nói một câu. Ngày tàn mây tán, khi vòm trời hiện lên ánh sáng mờ mờ nhạt nhạt, trước mắt là một khoảng không trống trải... yên ả lơ lửng quanh cốc, dưới dư quang của buổi chiều tà, tiên cảnh nhân gian như bừng tỉnh, chim chóc líu ríu kêu vang tứ phía, dạ phong mang theo hơi lạnh lướt qua, nhẹ nhàng quét ngang qua mặt.

“Đẹp quá!!”

Cốc Dật Hiên mỉm cười, nắm lấy bàn tay có chút lạnh lẽo của Triệt Nguyệt, “Đi thôi.”

Đi được hai bước, phía trước thình lình xuất hiện một bóng đen.

“Liệt?!! Đệ đã đi đâu? Hại bọn ta đợi mãi.”

“Đợi?”

“Đệ đến thỉnh an sư phụ chưa?”

“Ta sao phải đến thỉnh an lão già đó?”

“Đệ....”

Ra là Kinh Liệt, chính bản thân Triệt Nguyệt cũng không hiểu loại tâm tình luôn đè nén duỗi dọc đường đi vì sao vào một khắc khi nhìn thấy thân ảnh hắc sắc ấy bỗng nhiên tan thành mây khói, đồng thời, cơn giận tích tụ trong lồng ngực cũng cùng lúc bộc phát, vô si! Đồ lãnh huyết hạ lưu!! Lạnh lùng liếc mắt nhìn hắc ảnh đang chăm chú nhìn mình một cái, lách mình đi ngang qua hắn.

“Ha ha...” Kinh Liệt hứng thú đánh giá người đang nổi giận đùng đùng kia, bật cười thành tiếng, “Bách Lý công tử vẫn còn ghi hận đây mà.”

Triệt Nguyệt rung mình, gương mặt đỏ ửng, không thể mở miệng thét lên phần uất trong lòng, ngực nghẹn lại, mệt mỏi ập đến, trước mắt bỗng chốc đen kịt, cơ thể đột nhiên tiếp xúc với xúc cảm lạnh như băng, cùng lúc bên tai vọng lên tiếng hô hoán đầy lo lắng của Cốc Dật Hiên, cuối cùng hoàn toàn mất đi ý thức.

“Sư phụ, Triệt Nguyệt thế nào rồi?”

“Không có gì đáng ngại, mệt nhọc nhiều ngày lại thêm nội thương chưa lành, khí nghẽn máu ứ dẫn đến hôn mê, nghỉ ngơi hai ngày là ổn.”

“Tạ ơn sư phụ.”

Bên trong nhà trúc mộc mạc, lão nhân mặt mày vương đầy vết tích của tháng năm, mái đầu bạc trắng, đôi mắt như đã nhìn thấu hết thủy sự đời, từ ái rồi lại uy nghiêm nhìn thiếu niên đang hôn mê trên giường.

“Dật Hiên, y là di tử của Bách Lý Mộ thật ư?”

“Hồi sư phụ, là thật.” Cốc Dật Hiên ngậy ra một lúc, kính cẩn trả lời.

“Quả nhiên là minh minh chi trung (1) tự có định số.” Lão nhân mỉm cười, “Liệt Nhi đã gặp y chưa?” Minh Minh chi trung: Người không cách nào có thể dự đoán được tình huống, sức người không thể khống chế được mọi chuyện xảy đến bất ngờ. “Đã gặp rồi!” Cốc Dật Hiên thoáng bối rối, “Bất quá, Triệt Nguyệt và Liệt dường như có chút hiểu lầm, hơn nữa....”

Lời còn chưa dứt, đã nghe lão nhân than nhẹ một tiếng, “Cái tên hài tử Kinh Liệt này...”

“Sư phụ, người dường như quen biết Bách Lý Mộ?”

“Bách Lý Mộ là nhị sư thúc của con, đồng thời cũng là võ lâm minh chủ kế nhiệm sau cái chết của cha con, chỉ bất quá...”

Nhìn thấy trên mặt lão nhân có chút do dự, Cốc Dật Hiên như muốn hỏi thêm điều gì, cuối cùng lại im lặng không lên tiếng.

“Ừm...” Người trên giường giật mình, có vẻ như sắp tỉnh, Cốc Dật Hiên vội vã đi đến bên cạnh, thân thiết gọi, “Triệt Nguyệt!”

Liếc nhìn một màn trước mắt, lão nhân gật đầu, “Hiên Nhi, con phẩm hạnh thuần lương, nhưng lại quá mức chính trực, về sau rất khó thích ứng với giang hồ hiểm ác. Mà Liệt Nhi nó... Ai, tương lai vô luận phát sinh bất cứ chuyện gì, con hãy nhớ, phải tin tưởng hai mắt của mình, chớ để phù hoa mộng cảnh của trần thế và những lời a dua khích bác của kẻ tiểu nhân che mờ tâm mình. Bách Lý Triệt Nguyệt, cùng con và Liệt Nhi, ba người có một gút mắc khó mà nhìn cho rõ, hết thấy duyên đến duyên đi, đều là số kiếp của các con. Lời vi sư đã cạn, con phải tự mình nghiệm lấy.”

“Đa tạ sư phụ chỉ điểm, đồ nhi nhớ kỹ, nhưng mà Triệt Nguyệt...”

“Đợi y tỉnh lại, nghỉ ngơi đôi chút, gọi theo Liệt Nhi đến sau núi gặp ta.”

“Vâng!”

Những lời mà Quỷ Cốc Tử nói khi ấy, cách nhiều năm sau, Cốc Dật Hiên hồi tưởng lại vẫn không tránh khỏi một hồi thổn thức, lời nói thông đạt triệt thấu như vậy, giống như đã biết trước tương lai, nhưng lại không cách gì có thể xoay chuyển vận mệnh của đất trời.

“Triệt Nguyệt! Đệ có thấy đỡ hơn chút nào không?” Cốc Dật Hiên dịu dàng cầm lấy bàn tay gầy lạnh lẽo, ôn nhu thăm hỏi.

“Làm phiền Cốc đại ca lao tâm.”

“Không sao, sư phụ vừa rồi có đến, đệ nghỉ ngơi một lát rồi theo ta đến bái kiến lão nhân gia.”

“Không sao, đệ có thể đi được.”

Dương quang ấm áp sau Ngộ vẩy vào song cửa, chiếu lên mặt đất ẩm ướt, thì ra đã ngủ lâu như vậy rồi. Sắc mặt Triệt Nguyệt đỏ ửng, vội vàng xoay người ngồi dậy, cũng vì vậy mà trước mắt tức khắc tối sầm.

“Triệt Nguyệt!!!” Nhìn Triệt Nguyệt đột nhiên ngã người ra trước, cánh tay đang châm trà của Cốc Dật Hiên nhanh chóng vươn tới ôm thân thể y vào trong ngực. “Đệ gấp cái gì, không phải đã nói đệ nghỉ ngơi một lát rồi sao?” Nhìn dung nhan tái nhợt của Triệt Nguyệt nhuộm lên hồng sắc, Cốc Dật Hiên bất chợt thất thần, không hề phát hiện tư thế của hai người có bao nhiêu ái muội bất minh, chỉ cảm thấy sâu tận đáy lòng có một loại tình cảm khác thường đang dần trở dậy, từng chút từng chút lan tràn khắp từng tế bào trong cơ thể.

“Cốc đại ca?” Triệt Nguyệt ngẩn ra, mấy năm nay từ khi lạc mất mẫu thân, y chưa từng có cảm giác ấm áp như vậy, đôi môi tái nhợt nhợt ra nụ cười yếu ớt.

“Ôi chào...” Từ cửa thình lình truyền đến thanh âm băng lãnh, khiến cho hai người đang chìm đắm trong suy nghĩ riêng giật mình hồi thần, Cốc Dật Hiên vội vã thu lại cánh tay đang ôm ngang thắt lưng Triệt Nguyệt, lúng túng mở miệng, “Liệt, sư phụ vừa rồi có nói, muốn chúng ta ra sau núi gặp người.”

“Vậy sao?” Thanh âm trào phúng không thay đổi phảng phất còn mang theo một tia tức giận, khiến cho Triệt Nguyệt vừa mới cảm nhận được chút ấm áp trong nháy mắt trở nên run rẩy, gương mặt nhìn đôi con ngươi đen láy như bầu trời đêm, “Không ngờ chỉ mới có nửa tháng ngắn ngủi, tình cảm giữa đại sư huynh và Bách Lý công tử đã tốt đến nhường này, dùng câu tiến triển cực nhanh để hình dung cũng không phải nói quá, có phải không?”

Cốc Dật Hiên khốn quẫn đưa mắt nhìn sang Triệt Nguyệt, đối với tình cảm hấp tấp dâng lên khi nãy cảm thấy xấu hổ vô cùng, gương mặt tuấn nhã ôn văn cũng đỏ bừng, “Liệt! Đừng nói linh tinh!”

“Đại sư huynh, ta nói người và Bách Lý công tử tình cảm thật tốt, lẽ nào không đúng?” Kinh Liệt hừ lạnh một tiếng, nhấc chân bước vào phòng, ngồi xuống cạnh bàn nâng lên chung trà rồi ung dung uống cạn, thiêu

mi liếc nhìn Triệt Nguyệt kể từ lúc mình xuất hiện sắc mặt bỗng trắng bệch, không nói một câu. Hấn lại tiếp tục không nhanh không chậm lên tiếng.

“Hoặc là nên nói, đại sư huynh và Bách Lý công tử đây phải chăng có...”

Cổ ý kéo dài âm cuối, khiến cho Cốc Dật Hiên như bị lửa đốt nhảy dựng lên, “Liệt! không được hồ ngôn loạn ngữ!! Ta đi chinh đồn vài thứ, đệ và Triệt Nguyệt đến bãi kiến sư phụ trước đi!”

Triệt Nguyệt nhìn theo thân ảnh hấp tấp rời đi của Cốc Dật Hiên, mỉm cười, xem như bên cạnh không có người, đứng dậy lấy bạch y sạch sẽ được đặt sẵn trên giường chậm rãi mặc vào, tiện tay vuốt lại mái tóc dài sau lưng, lúc này mới quay đầu lạnh lùng nhìn Kinh Liệt, chau mày, “Người có đi không?”

Kinh Liệt nhếch môi cười, “Đi, nếu ta không đi, người làm sao lên núi được.”

Triệt Nguyệt xem thường liếc hấn một cái, không biết vì sao, cứ thấy hấn, bản thân luôn không được tự nhiên, nhưng không phải là vì chuyện xảy ra trong ngôi miếu đồ nát ngày hôm ấy, đến tận cùng là vì nguyên nhân gì, có nghĩ đến tóc da đầu cũng không thể nào nghĩ ra, vậy nên không cần nghĩ nữa, lạnh lùng bỏ lại một câu “Không nhọc người ban ơn.!!” rồi xoay người bỏ đi.

Thân ảnh thon dài ở dưới ánh mặt trời ban trưa khiến người hoa mắt, y bào bị gió phất lên, theo những cành liễu sà xuống trong cốc nhẹ nhàng phiêu đảng.

Kinh Liệt nheo mắt, đứng dậy bước theo bóng lưng y.

Đi được một hồi, nhìn thấy tảng đá xanh ở cuối con đường nhỏ, phía trước là chân núi gỗ ghề yên vụ vây quanh, cảnh trí mơ hồ, ngoại trừ quần sơn, bên ngoài rừng cây rậm rạp thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng côn trùng kêu vang, Kinh Liệt dẫn đường phía trước dường như cổ ý muốn nhìn dáng vẻ lúng túng của y, ánh mắt trào phúng, thỉnh thoảng quan sát y một lúc, sau đó bước nhanh đi, bỏ lại Triệt Nguyệt đang theo sau mình.

“Đến rồi.” Kinh Liệt lần thứ hai xuất hiện khoanh tay đứng sau lưng y lạnh lùng lên tiếng, “Lão đầu đang ở trên đó, Cốc đại ca của người cũng đang ở đó chờ người đấy.”

Ngữ khí băng lãnh mang theo hàm ý giễu cợt khiến cho Triệt Nguyệt buồn bực ngẩng đầu trừng hấn một cái, sau đó xoay người nhìn dốc núi cao chót vót khuất sau tầng mây cách đó không xa, kiểm không được mở to hai mắt.... Thật là cao...

“Thế nào? Không dám?” Kinh Liệt thông thả đánh giá y, nhìn dung nhan vì mệt mỏi mà trở nên tái nhợt của y, lòng lại dâng lên cảm giác khó chịu quen thuộc ấy, nhưng vẫn không biết được nguyên do.

“....”

Triệt Nguyệt lạnh nhạt quay đầu nhìn hấn, vén vạt áo cột ngang thắt lưng, thuận tay buộc lại mái tóc dài đang nhẹ nhàng lay động sau vai, bắt đầu leo lên dốc đá.

Kinh Liệt tức giận nheo mắt, sự thờ ơ lạnh nhạt như muốn thách thức của y ngược lại khiến cho hấn có chút lo lắng, nhưng nhất quyết không muốn để lộ ra, hừ lạnh một tiếng rồi đề khí bay lên, loáng lên vài cái liền biến mất giữa mây mù vây quanh sườn núi.

Triệt Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắc ảnh cao lớn biến mất, trong lòng trở lên một loại tư vị đắng chát không tên, nắm lấy thân cây nhỏ vươn ra ở phía trên cổ sức leo lên.... Ta nhất định phải ở lại đây, chỉ cần có một thân võ công như Cốc đại ca, về sau không ai có thể ức hiếp được ta, cũng có thể tìm lại được mẫu thân ôn nhu của mình.

Dưới chân nhất thời hư không, thân thể bất thăng bằng chênh vênh trên vách núi, đụng vào mỏm đá...

“Ừ...” Vết thương bị va chạm mạnh, Triệt Nguyệt thở dốc, nhìn lên trên cũng đã gần đến đỉnh, sao lại bất cẩn đến vậy, không nên để Cốc đại ca và mọi người chờ lâu... Y lần nữa bám vào mỏm đá, bật ra tiếng ho khan, tiếp tục leo lên.

— Quan Phong Nhai —

“Liệt!! Sao chỉ có một mình đệ? Triệt Nguyệt đâu?”

Cốc Dật Hiên nhìn Kinh Liệt ung dung đứng trước mặt mình, còn Triệt Nguyệt vốn nên cùng xuất hiện với hắn lại không thấy, không khỏi kinh ngạc.

Kinh Liệt cười nhạt một tiếng, lạnh lùng gạt bàn tay đang nắm áo mình, “Ta làm sao biết được?”

“Không phải đã bảo đệ đưa đệ ấy lên núi rồi sao!”

“Ta đưa y đến chân núi, y nói muốn tự mình lên.” Kinh Liệt nhìn lão nhân đang ngồi xếp bằng trên tảng đá gần đó, cười khể đáp lời.

Nghe câu trả lời của hắn, Cốc Dật Hiên bỏ qua dáng vẻ tuần nhã ngày thường, giận tím mặt nói, “Thương thế của Triệt Nguyệt vẫn chưa khỏi, đệ sao có thể làm vậy!” Xoay người quỳ một gối trước Quỷ Cốc Tử, “Sư phụ, xin cho đồ nhi đưa Bách Lý Triệt Nguyệt lên núi.”

Quỷ Cốc Tử mở mắt, liếc nhìn Kinh Liệt, sau đó thở dài ra hiệu cho Cốc Dật Hiên nhanh đi nhanh về.

Không đầy một khắc sau Cốc Dật Hiên mang theo nô khí trở về đứng trước hai người, trong lòng ôm thân thể đầy máu của Triệt Nguyệt, “Sư phụ, đồ nhi đã trở về!”

“A...” Nhìn lão nhân trước mặt, Triệt Nguyệt giật mình, thấp giọng áp ứng, “Cốc đại ca, thả đệ xuống, đệ...” Cốc Dật Hiên vô cùng không tình nguyện nhẹ nhàng buông Triệt Nguyệt ra, Kinh Liệt lúc này mới phát giác ông tay áo bên trái của người nọ đã nhuộm thành đỏ sẫm, thân thể gầy yếu đầy rẫy những vết thương to to nhỏ nhỏ, máu đỏ không ngừng lan ra thấm ướt y bào.

Lòng hắn lại nhói lên, con người đen láy chăm chú nhìn thân ảnh hư nhược mà quật cường nọ, biểu tình vẫn lãnh khốc không chút nào lộ ra xúc cảm đang liên hồi trỗi dậy trong lòng.

Triệt Nguyệt đắm mặc nhìn vết thương trên tay mình, không để ý đến sự tồn tại của Kinh Liệt, chậm rãi tiến đến trước mặt lão nhân vẫn đang chăm chú nhìn mình, quỳ xuống, “Bách Lý Triệt Nguyệt bái kiến tiền bối, xin ngài... thu ta làm đồ đệ!”

Quỷ Cốc Tử mỉm cười gật đầu, vươn tay nâng thiếu niên khắp người đầy máu dấy, “Con bị thương nhiều như vậy, mau mau đứng lên.”

“Ngài đáp ứng con rồi sao?”

“Hài tử quật cường, từ nay về sau con ở lại Quỷ Cốc cùng hai vị sư huynh mình luyện công.”

“Tạ ơn sư phụ!” Đôi mắt sáng ngời của Triệt Nguyệt hiện lên vài tia gợn sóng, không để ý đến thương thế trên người, mãnh mẽ quỳ xuống dập đầu ba cái.

Năm đó, Cốc Dật Hiên mười chín tuổi, Kinh Liệt vừa qua mười sáu, còn Bách Lý Triệt Nguyệt vừa tròn mười năm.

4. Chương 3

Đôi tiêu tiêu, mộ vũ sai giang thiên, nhất phiến tẩy thanh thu.

Tiêm sương phong thê khản, quan hà lãnh lạc, tàn chiếu đương lâu.

Thị xử hồng suy lục giảm, nhiễm nhiễm vật hoa lưu.

Duy hữu trường giang thủy, vô ngữ đông lưu.

Bất nhẫn đăng cao lâm viễn, vọng cổ hương diểu mặc, quy tứ nan thu.

Thán niên lai tung tích, hà sự khổ yêm lưu.

Tưởng giai nhân, trang lâu ngưng vọng, ngộ kỷ hồi, thiên tế thức quy chu?

Tranh tri ngã, y lan kiên xử, chính ngẫm ngưng sầu. (*)

Bát Thanh Cam Châu – Liễu Vĩnh.

— Ba năm sau —

“Này, Bách Lý công tử, tay chân vững về như người có luyện đến kiếp sau cũng không học được Bộ Vân Thê đầu, nhân lúc còn sớm từ bỏ đi thôi.”

Cái tên nhàn rồi, hắn không phải đã biến mất lâu rồi sao!! Triệt Nguyệt liều mạng ngăn lại lửa giận trong lòng, xem người trước mắt như không khí, nhắm mắt chuyên tâm ngồi xếp bằng dưới đất.

Đây là tâm pháp sáng nay sư phụ vừa truyền cho y, sau ba năm bá sư, càng thấy rõ sư phụ quả nhiên là kỳ nhân trong giang hồ, không chỉ với võ học các phái nắm rõ như lòng bàn tay, cả với kỳ môn độn giáp, bài binh bố trận đều đã đạt tới trình độ phi phàm, truyền thụ cho ba sư huynh đệ bọn họ mỗi người một đường võ học khác nhau.

Theo như lời sư phụ từng nói, đại sư huynh thái độ làm người thiện lương cương chính, hiệp nghĩa thuần lương, ngày sau trên giang hồ nhất định sẽ có thành tựu lớn, cho nên mới đây sư phụ đã đem kiếm pháp và chưởng pháp cả đời truyền cho huynh ấy, mong đại sư huynh có thể tạo phúc cho thương sinh.

Mà Kinh Liệt... Dù chưa chính thức truyền cho hắn bất luận kiếm pháp nào, nhưng hắn có thiên phú bẩm sinh, tuệ căn thông cốt, tự mình tu luyện một thân đao pháp hơn người, đây cũng chỉ là thứ yếu, thứ trọng yếu đáng nói hơn chính là nguồn nội lực cường đại trong người hắn, tuy bị một cỗ nội lực khác phong bế, nhưng có thể nhìn ra ít nhất cũng có trăm năm tu vi, tuyệt không phải là thứ mà một thiếu niên xấp xỉ hai mươi tuổi đầu có được.

Về điểm này, sư phụ cũng không nói rõ, bất quá thỉnh thoảng nghe đại sư huynh kể qua, Kinh Liệt không có ký ức của khoảng thời gian trước năm mười một tuổi, trước khi bá sư, hắn một mình sống trong ngôi miếu Sơn thần đổ nát, ngẫu nhiên được sư phụ khi ấy đang trên đường vân du phát hiện, ép buộc đưa hắn về cốc, cho nên hắn từ trước đến nay đều mang một dạng phản cốt, chính tà khó phân.

Sư phụ tựa hồ cũng không trách cứ hắn kiệt ngạo vô lễ, vẫn truyền thụ cho hắn nội công tâm pháp thượng thừa, mỗi ngày bắt hắn ngâm mình trong đục được ít nhất hai canh giờ, để hắn tu dưỡng tâm tính, đồng thời còn rèn được thân thể bách độc bất xâm. Một lần ngẫu nhiên nghe sư phụ nói: “Trong tương lai trình độ võ công của Liệt Nhi tuyệt đối trên các người, có thể xưng bá vô lâm, chỉ tiếc...”

Những lời sau đó bị tiếng thở dài che mất, Triệt Nguyệt không thể nghe rõ, chỉ là về sau đối mặt với Kinh Liệt thường kiểm mình sinh sự bỗng dưng trở lên một chút đau lòng... Không có cha mẹ thương yêu, nhận bao ức hiếp sinh sự của người khác. Cùng y cũng có ít nhiều điểm tương đồng, nhưng ít ra y còn mơ hồ nhớ được nụ cười ôn nhu của mẫu thân, mà hắn, cái gì cũng không nhớ rõ...

Nghĩ đến đó, Triệt Nguyệt hé mắt, nhìn thiếu niên khoanh tay trước ngực vẫn đang chăm chú nhìn mình.

Không thể phủ nhận, trong số ba sư huynh đệ, Kinh Liệt là người tuấn mỹ nhất, cũng là người dễ dàng đoạt đi chú ý của người khác nhất, tóc đen, y phục đen, ánh mắt cũng đen thẳm như bầu trời đêm. Từ lúc vô tình nhìn thấy hắn ở Lâm An đến nay chưa khi nào thấy hắn mặc qua y phục có màu sắc khác, tựa như hắn trời sinh đã thuộc về hắc ám, dung nhan tuấn mỹ ngang tàng, tác phong tùy tiện mà ngoan lệ, không chút nào giống với một thiếu niên chưa tới tuổi nhũn quắn đôi mươi.

“Lão đầu đang dạy người cái gì?”

Thanh âm thỉnh thoảng vang sát bên tai, khiến y giật mình, nhanh chóng bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn người đang lười biếng tựa vào thân cây gần đó, thu công đứng lên, “Không liên quan tới người.”

“Không liên quan đến ta?” Kinh Liệt tà tà nhìn Triệt Nguyệt, nheo mắt cười khế, “Là đại sư huynh thì có thể?”

“Người thật vô vị!” Triệt Nguyệt lãnh đạm liếc hắn một cái, trong lòng lại vì lời hắn nói dâng lên phiền não khó hiểu, Cốc đại ca hạ sơn cũng đã ba tháng rồi, không biết có bình an không?

Thấy y đắm chìm trong suy tưởng, Kinh Liệt nhảy tới đứng trước mặt y, kề sát gương mặt lạnh nhạt của y, “Vô vị? Ta thấy không phải đâu... Suy nghĩ của người đều viết hết lên mặt rồi kìa.”

Triệt Nguyệt không thèm đáp lại, trời đã về chạng vạng, cơn gió u uẩn trong sơn cốc lướt qua làm phất lên mái tóc tùy ý phi tán của Kinh Liệt, vài sợi như vô tình hữu ý xẹt qua gò má Triệt Nguyệt, khiến cho y có chút ngứa ngáy khó chịu, “Người đang ngăn đường ta!”

Kinh Liệt trầm mặc nhìn y một lúc, hồi lâu quay lưng bỏ đi.

Triệt Nguyệt thở dài một hơi, mỗi lần Kinh Liệt xuất hiện trước mắt mình, đôi khi khiêu khích kích động mình động thủ, nhưng đa phần thời gian vẫn chỉ lẳng lặng một bên, đắm chiêu quan sát nhất cử nhất động của mình, bầu không khí những khi như thế dường như lưu động rất chậm, chậm đến độ khiến cho người ta hít thở không thông, mà Kinh Liệt ngay lúc đó sẽ trưng ra dáng vẻ tự đắc nhìn gương mặt đang ửng đỏ của mình, phát ra tràng cười thích ý.

Hắn khi cười lộ lên thật sự rất đẹp, đôi con ngươi xưa nay vẫn thường lạnh như băng trong khoảnh khắc ấy như ngập giữa quang hoa, lóa mắt mà mị hoặc.

Đáng ghét, sao lại đột nhiên nghĩ đến tên biến thái đó!! Triệt Nguyệt lắc lắc đầu xua đi những suy nghĩ kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn sắc trời đã tối, Thanh Tịch bên kia chắc cũng đã chuẩn bị xong văn thiện rồi...

Thanh Tịch là nghĩa nữ của sư phụ, là một người khéo léo nhu thuận, hơn nữa còn rất thông minh, là một cô nương dễ làm cho người khác động lòng. Vì không muốn nàng dính dáng đến ân oán giang hồ, ngoại trừ khinh công phòng thân, sư phụ không truyền cho nàng bất kỳ loại võ công nào khác, để nàng ở trong cốc sắp xếp xử lý mọi việc, chỉ trừ vài lần thỉnh thoảng cùng đại sư huynh hoặc người làm hạ sơn mua những vật phẩm cần dùng, ngoài ra không hề giao thiệp với giang hồ.

Khi trở lại đình viện, mây chiều trên cao cũng đã tán đi, ngân nguyệt bắt đầu lộ dạng, nghe từ phòng khách truyền ra những thanh âm rôm rả, Triệt Nguyệt nhún mày nghi hoặc. Nơi này rất ít người đến thăm, sao đột nhiên lại trở nên náo nhiệt như vậy?

“Đại sư huynh?”

Thân ảnh cao lớn đứng giữa khách phòng chậm rãi quay đầu, vẫn là một thân gấm vóc nhạt màu, tuấn lãng nho nhã, ôn nhu mỉm cười với Triệt Nguyệt đang đứng trước cửa. “Huynh về rồi đây!”

Triệt Nguyệt bước vào phòng, nhìn lướt qua hai người nam nữ trẻ tuổi đang ngồi trên ghế, cười hỏi. “Đi đường thuận lợi?”

“Rất thuận lợi, nào, huynh giới thiệu với đệ...”

Cốc Dật Hiên kéo Triệt Nguyệt đến trước mình, “Vị này là Đường Viễn Đường thiếu môn chủ, vị này là muội muội của huynh ấy, Đường Huân cô nương. Còn đây là tam sư đệ của ta, Bách Lý Triệt Nguyệt.” Quay mặt, mỉm cười nhìn tuyết lệ dung nhan đã bao ngày không gặp, “Trên đường đi thiếu chút bị tiểu nhân hạ độc thủ, may nhờ có hai vị đây tương trợ.”

Triệt Nguyệt gật đầu biểu thị y đã hiểu, không có ý sẽ tiến lên hàn huyên trò chuyện, “Sư phụ sao còn chưa đến?”

“Quý lão đầu lên núi đánh cờ, không rảnh dùng bữa.”

Triệt Nguyệt quay đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn nam tử hắc y đang bắt chéo chân nhàn nhã uống trà một cái, sau đó nhìn lại Cốc Dật Hiên.

Đường Viễn có chút tức giận, trước thái độ lãnh đạm bất kính của Triệt Nguyệt nhiều hay ít cũng khiến hắn không đành lòng được, quay đầu nhìn muội muội đang ngại ngùng, chấp tay nói, “Cốc huynh khách khí, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ là chuyện nên làm. Huynh đệ chúng ta cần chi xa cách như vậy? Nếu không phải vì tiểu muội, Cốc huynh hôm ấy đã không gặp nguy hiểm, người nên nói lời cảm tạ là chúng ta mới phải.”

Triệt Nguyệt chuyển mắt nhìn nữ tử gọi là Đường Huân, nữ tử mỏng manh đang độ đậu khấu niên hoa, một thân ngoại y lam sắc càng tôn lên phong tư trác tuyệt, thanh tú rung động lòng người, đôi mắt nhu tình như nước, ái mộ ẩn chứa bên trong không nói cũng rõ.

Đường Viễn và Cốc Dật Hiên nói qua nói lại vài câu chột nhìn sang Triệt Nguyệt, “Nguyên lai là Bách Lý công tử, từng nghe Quý Cốc Tử tiên bối thu nhận hai vị đồ đệ, chưa từng nghe nói có đồ đệ thứ ba, hơn nữa lại còn thiên tư quốc sắc đến nhường này, thật là tam sinh hữu hạnh.” Trên dưới quan sát Triệt Nguyệt một chút, bĩu môi khinh thường, giọng nói phát ra rõ ràng mang theo giễu cợt.

Đường Huân thấy bầu không khí dần bất hòa, mà gương mặt Triệt Nguyệt càng thêm băng lãnh, biết lời Đường Viễn có chút quá phận, nhẹ nhàng lên tiếng, “Cốc đại ca, Bách Lý đại ca lượng thứ, gia huynh có phần mạo phạm, tiểu muội ở đây xin bồi lễ.”

Triệt Nguyệt bị ánh mắt đũa cọt phía sau luôn dán vào mình nên có chút tức giận, y lười để ý lời nói cổ tình gây sự của Đường Viễn, chỉ hận không thể thăm hỏi trên gương mặt tên Kinh Liệt đang cười cực kỳ nham hiểm phía sau kia hai quyền.

Cốc Dật Hiên cũng ngại mặt mũi, không thể làm gì hơn cười cười nói không sao, mời mọi người nhập tọa.

Kinh Liệt trước sau vẫn thờ ơ lạnh nhạt đột nhiên buông chén trà trong tay xuống cười nhạt một tiếng:

“Nghe đồn Đường Môn hùng bá Tứ Xuyên, Đường thiếu chủ là một thiếu niên tài tuấn, hôm nay gặp được, quả nhiên danh bất hư truyền.” Kinh Liệt tuy rất hiếm khi lộ diện trên giang hồ, nhưng thanh danh hẳn “lãnh diện vô tình” không ai không biết, ba năm trước, Kinh Liệt chỉ mới mười sáu tuổi chỉ trong ba chiêu ít ỏi đã thương đại đệ tử của Võ Đang, mà nay nếu phóng mắt nhìn những cao thủ hàng đầu của giang hồ, phỏng chừng Kinh Liệt không nằm ngoài năm người đầu tiên, cho nên trước những lời khích lệ vừa rồi của hắn, Đường Viễn đương nhiên rất vui vẻ.

Nhưng chưa đắc ý được bao lâu, lại nghe Kinh Liệt nói tiếp, “Chỉ tiếc, môn quy của Quỷ lão đầu xưa nay rất nghiêm, mấy loại chó hoang chuột nhắt cho dù may mắn lọt vào cốc cũng không được lão già đó để vào mắt, Đường thiếu chủ nếu muốn ở đây so sánh với tiểu sư đệ ta yêu thương nhất, vẫn nên trở về luyện thêm mười hai mươi năm nữa rồi lại đến.”

“Người!!!” Đường Viễn nghe Kinh Liệt ẩn ý so sánh với “loại chó hoang chuột nhắt” không khỏi thẹn quá hóa giận, nhưng lại không dám làm càn trước mặt thiếu niên lãnh tuấn này, không thể làm gì khác hơn là mím môi chịu đựng, cảm tức trừng mắt liếc Triệt Nguyệt.

Mà Triệt Nguyệt lại bị mấy chữ “tiểu sư đệ ta yêu thương nhất” của Kinh Liệt làm cho giận tái mặt, lạnh lùng liếc Kinh Liệt, lại nhìn qua gương mặt tức giận của Đường Viễn, không nhịn nổi âm thầm buồn cười.

Thanh Tịch dọn thức ăn lên bàn, chuyển lời với hai vị khách nghĩa phụ lên núi gặp bạn, hôm nay không thể về kịp, sau đó xoay người kéo Triệt Nguyệt ra ngoài.

Bị nàng không nói không rằng kéo thẳng đến bên con suối nhỏ sau hậu viện, Triệt Nguyệt cuối cùng mới có chút thời gian lấy lại hơi thở.

“Thanh Tịch!!!”

Triệt Nguyệt cười cười nhìn thiếu nữ đang tức giận trước mặt, bất đắc dĩ lắc đầu, “Muội như vậy, sẽ khiến Cốc đại ca khó xử.”

“Ta mặc kệ! Có Đường tiểu thư thanh tú ôn nhu ở đó, huynh ấy cũng đâu thèm quan tâm đến chúng ta!”

“Ta lại thấy Thanh Nhi của chúng ta hình như đồ bình dấm chua đây mà...”

Thiếu nữ phần y quay đầu giận dữ, “Triệt Nguyệt, huynh còn như vậy, lần sau Liệt ca có ức hiếp huynh, ta sẽ không giúp huynh nữa.”

Triệt Nguyệt lại mỉm cười, nhưng rất nhanh liền trầm xuống, nhớ đến cái câu “tiểu sư đệ ta yêu thương nhất” của Kinh Liệt, gương mặt thoáng chốc ửng hồng, khuôn mặt thanh lệ bên dưới ánh ngân nguyệt giống như thủy tinh phát ra vầng sáng thanh khiết.

Trước mặt thình lình hiện ra gương mặt phóng đại của Thanh Tịch, Triệt Nguyệt lập tức hồi thần.

“Triệt Nguyệt! Huynh sao lại đỏ mặt thế kia!!”

“Thanh Tịch, muội còn bày trò trên chộc ta, cẩn thận ta nói sư phụ phạt muội cấm túc!”

“Huynh dám!!” Thanh Tịch nhướn đôi mắt xinh đẹp nhìn Triệt Nguyệt, “Coi chừng muội hạ độc vào chén của huynh!”

Triệt Nguyệt mỉm cười vỗ đầu Thanh Tịch, xoay người đến bên bờ suối. Đến Quỷ Cốc, nhìn xuân vũ thu sương, hạ dương đông tuyết, thời gian thấm thoát qua nhanh, mới đó mà đã ba năm rồi...

Cốc Dật Hiên vẫn luôn trầm bẻ che chở cho y, dường như đã xem y như tiểu hài đồng không có năng lực tự bảo vệ mình vậy, còn Kinh Liệt thì lại kỳ quái không nói thành lời, ngoại trừ ở trước mặt y thỉnh thoảng lộ ra nụ cười đậm nhạt, đa phần thời gian luôn mang dáng vẻ lạnh lùng cách người ngàn dặm.

Nếu nói người thân với y nhất, chính là thiếu nữ đương tuổi đậu khấu đầu cảnh trước mắt, tuy rằng so với y thì nhỏ hơn ba tuổi, ấy vậy mà lúc nào cũng bày ra dáng vẻ của một đại tỷ suốt ngày í ới “Triệt Nguyệt, Triệt Nguyệt!!!”, chỉ khi có Cốc đại ca và Kinh Liệt mới ngoan ngoãn gọi một tiếng ca ca.

Có lẽ là bản thân thật sự không có uy nghiêm rồi... Triệt Nguyệt bất đắc dĩ cười cười, không ngờ Thanh Tịch đột nhiên như phát hiện ra thứ gì la toáng lên.

“Triệt Nguyệt!! Lần trước cùng Cốc đại ca xuất cốc, muội chỉ muốn nói với huynh...” Nàng tiến đến đứng trước mặt Triệt Nguyệt, hai tay không chút hình tượng thực nữ chống lên hông.

“Huynh!!! Quá đẹp!!! Hôm nay nhìn thấy tên Đường thanh oa kia và muội muội của hắn, muội càng khẳng định như vậy!!” Nàng cười trộm áp sát thật gần, “Thảo nào Liệt ca ca ương ngạnh lãnh khốc rất hay dùng ánh mắt kỳ quái nhìn huynh...”

Triệt Nguyệt ngẩn người, trong đầu trống rỗng, há miệng nửa ngày cũng không biết nói gì, hồi lâu lấy lại tinh thần, lạnh lùng nghiêm mặt, “Thanh Tịch!! Lần sau còn nói bậy nữa, ta sẽ không tha cho muội!!”

Nhìn Triệt Nguyệt ngày thường luôn mang dáng vẻ lạnh nhạt đột nhiên tái mặt tức giận, Thanh Tịch tự biết mình nói điều không nên nói, khéo léo cười nhận, “Triệt Nguyệt ca ca, Thanh Nhi chỉ nói đùa thôi mà, đừng giận... Thanh Nhi chỉ cảm thấy mỗi khi ở cạnh Triệt Nguyệt ca ca, mới thấy Liệt ca ca cười...” Hồng tranh thủ sự thương cảm, nàng còn không quên nhỏ xuống vài giọt nước mắt chứng tỏ mình ủy khuất.

Triệt Nguyệt không nói gì thêm, gạt đi mấy sợi tóc vừa bị gió phất qua trán, cười khê, “Thanh Nhi muội tuổi còn nhỏ, không...”

“Tuổi còn nhỏ cái gì!! Muội năm nay đã mười lăm tuổi rồi đấy!”

“À, ra là đã đủ tuổi lập gia đình.”

“Triệt Nguyệt!!!” Thanh Tịch đỏ mặt, giậm chân xoay người bỏ chạy, “Cái tên gia hỏa âm trầm nhà huynh, sau này ta không thèm quan tâm đến huynh nữa!!”

“Ha ha...” Hiếm khi thấy được nha đầu kia đỏ mặt, Triệt Nguyệt không khỏi bật cười, chỉ là trong nháy mắt, ý cười dần tiêu thất.

Đến đây, đảo mắt đã ba năm rồi sao, nhìn thời gian thấm thoát, năm tháng tựa thoi đưa, y dường như rất thích hợp với cuộc sống không màng danh lợi, bỏ mặc thế sự hồng trần như hiện tại, những ký ức kinh khủng thuở thiếu thời, dường như cũng đã trôi theo thời gian, dần dần phai nhạt.

Nhìn thu nguyệt như nước, thanh thanh lạnh lạnh treo giữa nền trời, đem ngân quang phủ lên thân cây ngân hạnh, lặng lẽ xuôi theo dạ phong tịch tịch, y bình thần đến dưới gốc cây rồi ngồi xuống, xuyên qua rãnh lá ngược nhìn trời cao.

Bất tri bất giác nhớ lại, khoảng thời gian đầu khi đến Quỷ Cốc, đêm nào cũng bị bóng đè, khiến y trắng đêm không ngủ, khuôn mặt tà ác, tiếng cười the thé điên cuồng, sắc mặt tham lam âm hiểm cả đời khó quên... giật mình tỉnh giấc, phát hiện lệ đã ngân đầy trên mặt.

Không thể chịu nổi bóng tối bất an, đẩy cửa ra ngoài, một mình núp dưới tàng cây, hận mình vô dụng không thể bảo vệ mẫu thân, người duy nhất cho mình ôn nhu ấm áp kể từ khi đặt chân đến thế giới này.

Cũng từ ngày ấy, không biết vì sao, chỉ cần giật mình tỉnh mộng, luôn có tiếng sáo quanh quẩn giữa trời đêm, tựa như muốn an ủi người bỏ giấc, xa xăm mà mềm mại nhu hòa, nương theo tiếng sáo tìm đến cội nguồn, tất cả cũng chỉ là khoảng không người đi lâu trở.

Rất lâu sau đó, y đành bỏ qua việc tìm kiếm chủ nhân của tiếng sáo, giống như tuyên khắc vào linh hồn, tiếng sáo ưu mỹ phảng phất thể lương rạo rạo mỗi ngày khắc dần vào cốt tủy.

Là đại sư huynh, Triệt Nguyệt cười nhạt, chỉ có người ôn nhu như nước, lại từng trải qua bi khổ như huynh ấy, mới có thể thổi ra khúc nhạc tràn ngập ôn nhu mà bi thiết như vậy.

Trong lúc lơ đãng, đôi mắt đen láy cùng tiếng cười cuồng vọng đột ngột xông vào trí óc.... Kinh Liệt!! Chạm chập gục đầu xuống, đem trán ấn lên đầu gối, cười giễu, người nam nhân lãnh huyết vô tình như hắn, e là cây sáo có hình dạng như thế nào còn chẳng biết.

... Thảo nào Liệt ca ca ương ngạnh lãnh khốc luôn dùng ánh mắt rất kỳ quái nhìn huynh...

Lời trêu chọc của Thanh Tịch lần nữa vang vọng bên tai, khiến cho y không khỏi nhú mày. Tuy rằng ba năm nay thường xuyên chạm mặt hắn, nhưng số lần hắn mở miệng nói chuyện cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, vậy mà chẳng hiểu vì sao cứ luôn nhớ tới gương mặt lãnh khốc tuấn mỹ của hắn như vậy, còn có đôi mắt đôi khi hiện lên tiểu ý nhân nhật mơ hồ.

“Này...” Bên cạnh thình lình vang lên tiếng cười, Triệt Nguyệt ngẩng đầu nhìn, rơi vào mắt là một thân ảnh cao lớn chìm trong bóng đêm cách đó không xa đang dùng đôi mắt đen thăm nhìn mình.

Y đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, đứng dậy quay đầu muốn nhanh chóng tránh đi, cổ tay bất ngờ bị người giữ chặt, giãy dụa hai ba lần vẫn không thể thoát, “Buông ra!”

Kinh Liệt cúi đầu nhìn thân ảnh gầy yếu của y, mới vừa nãy trên tú nhan người nọ hiện lên rất nhiều loại tình tự, bi thương, ôn nhu, tịch mịch, nhìn vào chỉ thấy đáy lòng đau nhói, bất tri bất giác, bản thân không biết từ lúc nào đã luôn để ý đến sự hiện hữu của y, lưu ý đến mỗi một biểu cảm nhỏ nhặt nhất... Có lẽ ngay từ lúc mới đầu gặp mặt đôi con người trong vắt ẩn chứa bi phần thống khổ trước mắt này đã bắt đầu khắc sâu vào tâm khảm mất rồi.

Nâng tay trái xoa xoa đôi mày đang chau lại của đối phương, bất đắc dĩ cười nhạt, “Vì sao luôn đề phòng ta như vậy?”

Nghe những lời ấy, Triệt Nguyệt ngẩng đầu, ngạc nhiên phát giác ở giữa đôi con ngươi đen láy trước mắt mình hiện ra một tia bi thương bất dịch, nhất thời ngậm ngẩn, hé môi, cuối cùng vẫn không thốt được lời nào.

Buông cổ tay y ra, Kinh Liệt tùy tiện ngồi xuống một tảng đá, ngược nhìn y, “Ngồi với ta một lúc, thế nào?”

Triệt Nguyệt vẫn bất động, dăm mạc nhìn nam tử đang trầm mặc. Đột nhiên phát giác, hắn từ khi nào đã cao hơn mình rất nhiều.

“Người rất chán ghét ta?”

“...”

“...”

“Vô cùng chán ghét...”

“Vậy sao?” Thanh âm dừng lại chốc lát, lần nữa mở miệng lại mang theo giễu cợt vốn có thường ngày, “Vậy còn Cốc Dật Hiên thì sao?”

“Không liên quan đến ngươi!”

Triệt Nguyệt chưa từng nghĩ sự trầm mặc lại có thể khiến cho người khác hoảng sợ như vậy, tựa như muốn đem quả tim đang nảy lên trong lồng ngực chèn ép đến vỡ nát, hô hấp càng lúc càng khó khăn. Gió đêm nhu mềm thổi lướt qua, mang theo chút ý vị thanh lãnh đặc trưng của khí trời vào thu, thấm vào cánh mũi.

“Nếu không còn việc gì khác, ta về phòng nghỉ ngơi.”

Vừa đi được hai bước, tay trái lần nữa bị người mạnh mẽ giữ lại, còn chưa kịp kêu lên, cả thân người bị kéo vào một vòm ngực ấm áp.

“Ngươi! Buông ra!!”

Cánh tay hữu lực chặt chẽ vòng qua ôm siết thân thể mảnh khảnh trong lòng, Kinh Liệt miễn cưỡng mỉm cười, trên dung nhan cương nghị tuấn mỹ thoáng lướt qua tình tứ dịu dàng hiếm gặp. Đó thật sự là ta sao? Một Kinh Liệt từ trước đến nay luôn chán ghét hết thảy mọi vật trên thế gian, vì sao khi ở cạnh y, lại cảm thấy bình yên đến lạ... Cái loại cảm giác ấm áp ôn nhu này, có phải là thứ ái tình nào đó mà nhân gian vẫn thường hay gọi?

Chát!!

Thanh âm quanh quẩn vang vọng khắp tiểu viện, không khí xung quanh gần như ngưng trệ, Triệt Nguyệt ngẩn người nhìn tay mình, hồi lâu nâng mắt nhìn nam tử vẫn luôn cuồng vọng trước mặt.

Đó là nhân thần gì? Bi thương? Phẫn nộ? Hay là gì khác?

Kinh Liệt vẫn lặng lẽ nhìn y, cười lạnh, thân thể vụt qua, thoáng chốc biến mất giữa màn đêm vô tận.

Không khí ngưng đọng dần dần tan rã, tiếng côn trùng gọi thu rả rít vang khắp bốn bề, như một khúc nhạc thiên nhiên êm ái, vậy mà rơi vào tai Triệt Nguyệt lại khiến cho y như muốn phát cuồng, Kinh Liệt trước khi bỏ đi, tiểu dung phóng túng vẫn thường hiển lộ trong một khắc lộ ra ánh mắt bi thương, hô hấp không hiểu vì sao bỗng dừng bị đè ép lại, ngực đau... đau quá.

“A...” Y gục người dầm một dầm lên cây, đem toàn bộ buồn bực trong lòng từng trận từng trận trút hết lên thân cây cao lớn, “Tên đáng ghét!”

“Triệt Nguyệt?” Cốc Dật Hiên ngạc nhiên nhìn sư đệ vẫn luôn lãnh đạm giống như phát cuồng liên tục dầm mình vào cây.

“Đại sư huynh!” Triệt Nguyệt không rõ cảm giác thống khổ ghen ứ trong lòng mình đến tột cùng là gì, mờ mịt xoay người ôm chầm người vừa đến.

Cốc Dật Hiên sững người, chốc lát dấn ra tiểu dung cứng chiều sưng nịch. Hiếm khi thấy tiểu sư đệ yếu đuối như vậy, không còn quật cường lãnh ngạo ngày thường, hiện tại đơn thuần như một hài tử nhỏ bé, khiến cho người ta đau lòng.

“Triệt Nguyệt, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có.” Triệt Nguyệt buồn bực mở miệng.

“Có phải Kinh Liệt lại bắt nạt đệ?”

“...”

Không có lời đáp lại, chỉ có cánh tay đang ôm bên hông càng siết chặt thêm, bao nhiêu phiền muộn vùi hết vào lòng ngực ấm áp.

Cốc Dật Hiên cũng hiểu được phần nào, không truy hỏi nữa, dịu dàng ôm lấy thân ảnh nhỏ nhắn đang vùi trong ngực, giúp y chặn lại khí lạnh của đêm thu.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, hoàn toàn không phát hiện ở một góc phòng cách đó không xa, có một đôi mắt cô độc lạnh lẽo vẫn luôn dõi theo họ, giữa đôi con người đen láy là phẫn nộ và bi thương.

Đêm đó, tiếng sáo du dương lại lần nữa quanh quẩn khắp sơn cốc, nghe kỹ có thể nhận ra tiếng sáo hôm nay có chút thê lương hơn hẳn mọi ngày, phảng phất như người thổi sáo biết rõ nỗi lòng sâu kín của Triệt Nguyệt, du viễn bi thương, khiến cho Triệt Nguyệt vốn đã phiền muộn cuối cùng cả đêm không chợp mắt.

Bữa sáng ngày thứ hai, nghe Thanh Tịch nói... Kinh Liệt lại bỏ đi.

Triệt Nguyệt nghe tin chỉ hơi sững người một chút, sau đó cũng không hỏi gì.

Hết chương 3.

(*) (Trước cảnh mưa chiều dội xuống dòng sông mênh mông, một phen gột rửa trời thu trong vắt.

Sương gió cũng dần lạnh, núi sông đều hiu, ánh tà dương nhân nhả chiếu xuống tầng lầu.

Khi hồng phai xanh nhạt, dầu hoa lệ nhường nào thì hào quang cũng đến hồi ảm đạm. Chỉ có nước sông Trường giang là vẫn không có gì thay đổi, lặng lẽ chảy về đông.

Không dám đứng trên núi cao nhìn xuống phương xa, ngắm cổ hương mênh mông với vợ, đường về quê nhà quá đổi gian truân.

Than một tiếng nhìn lại những tháng ngày phiêu bạt, vì đâu lại chìm nổi lênh đèn?

Nghĩ đến giai nhân hẳn cũng đang tựa lầu vọng phương xa mờ mịt, không biết đã bao lần nhầm lẫn nơi cuối chân trời có cánh thuyền đang rẽ sóng trở về?

Nào biết rằng, ta cũng đang độc tựa cao lầu, lòng mang nỗi khắc khoải nhớ mong chẳng kém)

5. Chương 4

Sau khi Kinh Liệt đi được hai ngày, người của Đường Môn đến cửa cốc thông truyền có chuyện quan trọng cần cầu kiến, Cốc Dật Hiên cho người ra mời nhập cốc, chưa quá nửa ngày, Đường Viên mang sắc mặt xám ngắt kéo theo Đường Huân còn đang lưu luyến chấp tay cáo từ.

Lại qua thêm vài ngày nữa, Quý Cốc Tử cũng hạ sơn, biết Kinh Liệt đã bỏ đi ông không giận không trách, chỉ khe khẽ thở dài một tiếng, sau đó lệnh Triệt Nguyệt hộ tống Cốc Dật Hiên xuất cốc tìm mua mấy loại thảo dược quý mà trong cốc còn thiếu, thuận tiện để y ra giang hồ cho biết.

Tuy nghìn nghìn vạn vạn không cam lòng, Triệt Nguyệt vẫn nhận mệnh hạ sơn, biết đâu... Biết đâu có thể gặp Kinh Liệt... Trong đầu đột nhiên hiện lên ý nghĩ kỳ lạ khiến y ngẩn người, lặng lẽ mỉm cười xua đi tư tưởng bất chợt ấy, vội vã đuổi theo bước chân Cốc Dật Hiên.

“Đại sư huynh,” Triệt Nguyệt dừng bước trước một đầu hẻm, “Đệ, muốn đến một nơi...”

Cốc Dật Hiên nhìn y, mỉm cười, “Huynh đi cùng đệ.”

Triệt Nguyệt không đáp, quay lưng tiến vào con hẻm nhỏ ẩn khuất.

“Vẫn không có gì thay đổi”

Vươn tay đẩy ra cánh cửa phủ đầy mạng nhện và bụi bẩn, chậm chạp bước vào, mùi ẩm mốc lập tức ập vào cánh mũi, bên trong là một căn phòng nhỏ u ám đầy bụi, ngoại trừ có kê một chiếc giường nhỏ, còn lại không thấy vật dụng nào khác.

“Người chưa từng trở về!”

“Ai cơ?”

Triệt Nguyệt xoay người chạy ra ngoài, hít sâu một hơi rồi quay đầu cười đáp, “Nương của đệ, vào một buổi chiều bảy năm trước, nương như mọi ngày ra ngoài giặt đồ, nhưng sau đó không hề quay lại.”

“Bá mẫu...”

“Nương đệ là một người hiền thực ôn nhu, sau ngày hôm ấy, đệ vẫn một mực chờ nương quay về, trời cứ tối rồi lại sáng, sáng rồi lại tối, đệ mỗi ngày tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ, về sau dần dần hiểu ra, nương sẽ không quay về nữa, năm ấy đệ mới mười một tuổi...”

“Một mình đệ sống ở đây gần bốn năm sao?”

“....”

Bên dưới dương quang, gương mặt ôn nhuận nhu hòa, trong suốt như thủy tinh, y bào tổ bạch theo cơn gió nhẹ nhàng phiêu động, tôn lên tuyệt mỹ dung nhan, mỹ lệ đơn thuần nhưng lại quật cường cương nghị.

“Triệt Nguyệt, hay là chúng ta nghỉ chân ở nhà đệ luôn nhé?”

Nhìn đôi con người trước mắt ngập tràn kinh ngạc, Cốc Dật Hiên ôn nhu mỉm cười, “Để huynh gọi người đến dọn dẹp một chút, chúng ta dù sao cũng ở lại Lâm An vài ngày, không bằng nghỉ chân ở đây đi, đệ thấy sao?”

Triệt Nguyệt hiểu rõ dụng tâm của Cốc Dật Hiên, mỉm cười vui vẻ, đối với người nam tử luôn như thân huynh trưởng hết lòng quan tâm che chở mình này, e là đến cuối đời cũng không cách gì báo đáp.

“Cám ơn đại sư huynh.”

“Triệt Nguyệt không phải là vẫn luôn gọi ta là Cốc đại ca đấy sao?” Cốc Dật Hiên cười nói, “Đệ trước giúp huynh mua chăn nệm mới về, huynh đi tìm người đến quét dọn, nhìn trời có vẻ sắp mưa tới nơi rồi...”

“Vâng.”

Đến khi Triệt Nguyệt ôm mấy vật dụng cần thiết trở lại, căn phòng nhỏ đơn sơ đã được quét dọn sạch sẽ, bụi bẩn bám đầy tường được tẩy sạch, để lộ ra màu trắng nguyên sơ, trong phòng cũng sáng sủa hơn, vài người còn ở trên mái nhà đổi mới ngói, cửa sổ cũng đã được tu sửa, giấy cửa cũng dán xong rồi.

Triệt Nguyệt đứng ở cửa nhìn thân ảnh cao lớn đang bận rộn trong phòng, đáy lòng tràn lên từng hồi ấm áp.

“Về rồi à?”

Đưa tay tiếp nhận đồ trên tay Triệt Nguyệt rồi gọi người đem vào trong, Cốc Dật Hiên cười nói, “Đệ xem, chúng ta có thể tiết kiệm được rất nhiều lộ phí.”

“...”

Trầm mặc hồi lâu, Triệt Nguyệt ngẩng đầu lặng lẽ quan sát người nam tử ấm áp trước mặt, trong lòng không hiểu vì sao chợt hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ thiên tiêu của Kinh Liệt.

Mình làm sao vậy? Sao lại đột nhiên nhớ đến cái tên ngoan lệ hung dữ đó! Triệt Nguyệt lắc đầu, đem dáng vẻ tươi cười gạt đi buồn bực trong lòng, chậm rãi bước vào phòng, dừng lại bên người Cốc Dật Hiên, thấp giọng, “Đã khiến Cốc đại ca lao tâm.”

“....”

Trong lòng Cốc Dật Hiên hiểu vị tiểu sư đệ ngạo cốt nội liễm luôn tĩnh mặc lãnh đạm này sẽ không bao giờ biểu lộ tình cảm trong lòng ra trước mắt người, nhưng vẫn không kiềm được lòng mà mong đợi được nhìn thấy chút biểu hiện vui mừng hài lòng nào đó của y.

Bỏ đi, chỉ cần y vui vẻ là được rồi, không phải sao? Cốc Dật Hiên không rõ đến tận cùng là vì sao, từ lần đầu gặp gỡ đã đặc biệt để ý đến cảm nhận trong lòng của Triệt Nguyệt như vậy, nhưng trời sinh bản tính cương trực thiện lương, hẳn chỉ cần có thể nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Triệt Nguyệt cũng đã hài lòng lắm rồi.

Vào lúc hoàng hôn buông xuống, trời quả nhiên trút xuống một trận mưa nhỏ, khí trời vào thu vốn đã lạnh lúc này chen thêm vài phần ẩm ướt, bầu trời xám xịt trên cao thanh lãnh tĩnh mịch, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng giọt mưa đánh vào tảng đá bên đường.

Khi bọn họ gặp gỡ cũng là vào một ngày mùa mưa như thế này, người thiếu niên hắc y cao ngạo trong trí nhớ vẫn không có gì thay đổi, còn cả đôi con ngươi lạnh lẽo như băng...

Triệt Nguyệt ngồi lặng bên bàn nhìn ánh nến chập chờn, trên khuôn mặt thanh lệ bỗng chốc hiện ra ý cười dịu nhẹ.

“Huynh về rồi đây...”

Cốc Dật Hiên vừa thả ô xuống vừa giơ lên thực hạp trong tay, cười nói, “Huynh mua ít đồ ăn về, đói bụng chưa?”

“Có chút...” Triệt Nguyệt tiếp nhận thực hạp, đem thức ăn còn nóng trong hộp bày lên bàn nhỏ.

“Còn thứ này nữa.!” Cốc Dật Hiên lấy trong ngực áo ra một bình rượu, ngồi xuống đối diện với Triệt Nguyệt, “Uống một ít cho ấm người.”

Triệt Nguyệt không phản đối, lẳng lặng nhắm nháp thức ăn vừa gấp trên tay, ánh nến phiêu diêu, đôi mi đen dài rủ xuống gương mặt thanh tú tạo nên hai vệt bóng mờ, thần tình đạm mạc điềm nhiên, Cốc Dật Hiên bỗng chốc ngây người.

“Nếu như, có thể vĩnh viễn cùng đệ trải qua cuộc sống thế này, thì thật tốt.”

Triệt Nguyệt ngẩng đầu, nhìn người nam nhân vẫn luôn ôn nhu trước mặt, mỉm cười.

“Sắc trời đã tối, đại sư huynh tửu lượng không tốt, nên sớm nghỉ ngơi.”

Cốc Dật Hiên đỏ mặt, không hiểu vì sao mình vừa rồi nói ra những lời mập mờ ái muội như vậy, một lúc thật lâu vẫn không biết nên nói tiếp những gì, đến khi Triệt Nguyệt đứng lên chuẩn bị đi ngủ, hần lạng lẽ thở dài, thổi tắt ánh nến rồi trở về nội thất, lại một đêm không ngủ...

Tảng sáng ngày thứ hai, bên ngoài trời vẫn còn chưa sáng tỏ, Cốc Dật Hiên đã dậy từ sớm, đứng trước cửa phòng Triệt Nguyệt do dự một lúc, sau đó đẩy cửa tiến vào.

“Triệt Nguyệt, Triệt Nguyệt?”

Triệt Nguyệt mở mắt, ngồi dậy nhìn hần mỉm cười, sau đó đột nhiên ho khan vài tiếng, trên gương mặt trước nay vẫn ôn nhuận thoáng chốc trở nên tái nhợt...

“Triệt Nguyệt!!”

“Không sao, có lẽ bị nhiễm chút phong hàn...”

Cốc Dật Hiên nhìn cánh tay phải bị Triệt Nguyệt né tránh còn lửng khững giữa không trung, tâm tràn lên chua xót, gượng cười, “Có nghiêm trọng lắm không?”

“Không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn.”

“Cốc đại ca muốn ra ngoài sao?” Thấy Cốc Dật Hiên một thân trang phục chỉnh tề, Triệt Nguyệt giật mình, cười hỏi.

“Ừ, hôm qua huynh có hỏi thăm ông chủ tiệm thuốc, hà thủ ô, hoàng kỳ dạng đều là dược liệu dễ tìm, đông trùng hạ thảo và rễ cây đan thanh, bạch thuật thì phải sang trấn phụ cận mới có thể mua được, về phần hạc chướng liên mà sư phụ đề cập... bọn họ đều nói chưa từng nghe qua.”

“Khụ...”

“Huynh sẽ về nhanh thôi, thân thể đệ không khỏe, nên ở nhà nghỉ ngơi, huynh tìm một tiểu tư đến chăm sóc đệ.”

“Không cần đâu,” Triệt Nguyệt cười cười nói, “Không có gì đáng lo, đại ca đi sớm về sớm.”

Nhìn y mỉm cười đậm mạc hiền hòa, gương mặt tuần nhã của Cốc Dật Hiên lướt qua chút ngại ngùng, nếu không phải hôm qua đường đột lỡ lời, hôm nay cũng không đến mức chung đụng lúng túng thế này.

“Huynh sẽ về sớm.”

“Vâng, thứ cho Triệt Nguyệt không thể đi cùng, Cốc đại ca đi đường cẩn thận.”

Cốc Dật Hiên xoay người, đến trước bậc thềm chợt quay đầu nhìn y thật sâu, lời muốn nói vẫn hàm trong cửa miệng.

Nhìn thân ảnh xa khuất, Triệt Nguyệt cười khổ, mấy năm nay Cốc Dật Hiên luôn dốc lòng chiếu cố, y không phải là không hiểu, lúc đầu vẫn luôn cho rằng tất cả là tình huynh đệ, nhưng theo năm tháng ngày một trưởng thành, y không còn là người thiếu niên nhu nhược không hiểu chuyện của ba năm trước, dần dần cũng cảm nhận được có gì đó khác biệt.

Cốc đại ca, xin lỗi, đệ tôn kính huynh, thích huynh, nhưng, đó không phải là ái tình.

Trong đầu chợt hiện lên gương mặt tuần mỹ của Kinh Liệt, dáng vẻ trước khi hần rời đi, trong đôi mắt băng lãnh lướt qua chút ưu thương nhàn nhạt, không thể lý giải nổi lòng rối ren phức tạp của mình, y chỉ biết, khi có Kinh Liệt ở bên, thời gian tưởng như ngưng đọng, không khí chung quanh như đông lại, hết thấy đều trở nên quá mức an tĩnh... an tĩnh đến độ có thể nghe được hơi thở của nhau, cái cảm giác khi nhìn thân ảnh cao lớn đứng ở cách đó không xa chăm chú nhìn mình, luôn khiến cho con tim vẫn trầm ổn trong lồng ngực khẽ khàng gợn lên bao lần sóng nhỏ, rồi cả khi nhìn thấy trong đôi mắt lạnh như băng lóe lên chút ý cười nhàn nhạt....

Hồi tưởng lại mới giật mình phát giác, chỉ cần nơi nào mình lui tới, hầu như đều có thể bắt gặp thân ảnh của hắn, vô luận là khi vui vẻ hay lúc bi thương, tịch mịch hay cô độc, hắn đều thời thời khắc khắc ở cạnh mình, dù rằng chỉ nhìn không nói... Nhưng hắn luôn yên lặng bên y, nhìn y, trông giữ y.

“Ta sao thế này?” Triệt Nguyệt nắm lại hai tay, từ nửa tháng trước khi hay tin Kinh Liệt ly khai Quỷ Cốc, tim của y luôn nảy loạn... Tuy trước đây hắn cũng từng xuất cốc, nhưng chưa từng nghĩ về hắn nhiều đến nhường này, là nỗi lo lắng trôi lên từ sâu trong cốt tủy.

Ho khan một tiếng... lại kéo theo một trận ho dữ dội, lần nữa nằm xuống, đưa tay áp lên cái trán nóng hổi của mình, thở dài... Ngủ một lúc nữa rồi mua thuốc về uống vậy, nghĩ như vậy, từ từ nhắm mắt.

Kết....

Ai? Ai đang vào phòng sao?

Triệt Nguyệt mở mắt, hai mắt mơ màng không thể nhìn rõ dáng người, chỉ mơ hồ thấy được có một bóng đen đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn mình.

“Cốc đại ca? Đệ không sao...” Y khàn khàn gượng cười một tiếng, lần nữa thiếp đi.

“Chết tiệt!!” Người đến bước nhanh đến trước hai bước, một tay ôm thân thể hư nhược vào lòng, tựa như đang ôm trân bảo trong thiên hạ, trong đôi con ngươi băng lãnh tràn ngập yêu thương khó lòng che giấu... “Tên ngốc này! Sao vẫn không biết tự chăm sóc bản thân mình như vậy!!!”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua gương mặt thanh tú ôn nhuận, dừng lại vuốt ve đôi môi đã không còn huyết sắc...

“Triệt Nguyệt...” Thanh âm ôn nhu trầm thấp khe khẽ vang lên, rồi như bị mê hoặc, cúi người đặt môi mình lên môi y, đầu lưỡi ướm át dịu dàng liếm ướt đôi môi khô khốc, nếm lấy vị máu tươi, “Nếu như, ta không quá tham lam muốn đến nhìn người lần nữa, có phải người sẽ như vậy, dần dần biến mất?”

“Ừ... lạnh... quá...” Triệt Nguyệt không chút ý thức khẽ giật mình, xoay người rúc vào lòng ngực ấm áp, lẩm bầm vài tiếng rồi lại tiếp tục mê man...

“Chỉ có vào lúc này người mới không dùng dáng vẻ đăm đặc xa cách nguy trang mình...” Cảm giác được thân thể gầy mảnh nóng hổi đang run nhẹ, đôi mày lãnh tuấn chau chặt, nhẹ nhàng đỡ y nằm xuống, kéo chăn đắp lên, thoáng nhìn lên sắc trời âm u, xoay người bước ra khỏi cửa.

Tuy trời đang lúc đầu thu, nhưng cơn mưa tí tách buổi đêm rất lạnh, cây cối bên ngoài không còn phô màu lục sắc xanh um mà như bị người đùa cợt quét qua vài bút mực, hóa thành đen mịt.

Kinh Liệt bưng chén thuốc đến trước giường, nhìn người vẫn còn mê man say ngủ, diện dung lãnh khốc xưa nay chậm chạp vẽ ra nụ cười vô hạn ôn nhu.

Ngồi xuống bên giường, đỡ thân thể hư nhược ôm vào trong ngực, dịch lại góc chăn chắn bớt khí lạnh áp vào, thổi ngạt miệng thuốc rồi nhẹ nhàng đưa đến bên đôi môi tái nhợt, “Triệt Nguyệt, uống thuốc.”

“....”

Nhìn nước thuốc từ khóe môi đang ngậm chặt chảy xuống, y sam bạch sắc cũng vì vậy nổi lên một vệt vàng nhạt, hắn bất mãn nhăn mày, ngửa đầu uống một hớp nước thuốc, cúi người...

Đến khi nhìn thấy đáy của chén sứ thanh từ, Kinh Liệt vẫn lưu luyến trên đôi môi mềm mại. Hồi lâu mới chịu buông tha, đứng dậy mang theo nụ cười nhìn dung nhan tuyệt mỹ còn say ngủ, “Triệt Nguyệt, nếu người biết ta dùng cách này cho người uống thuốc, người hẳn là sẽ đánh ta...”

Mở mắt, đã là sáng sớm ngày hôm sau, mơ màng nghe thấy tiếng chim thanh thúy ríu rít vang lên, thu vào trong mắt, là một lồng ngực màu đồng, đầu óc Triệt Nguyệt nhất thời trống rỗng, chậm rãi dời tầm mắt...

Vàng trán rộng, mái tóc đen, đôi mày phi dương, hàng mi dày đang khép lại che đi đôi mắt sáng như sao lại lạnh lẽo như băng hàn, bên dưới chiếc mũi tuấn đỉnh là cánh môi mỏng đang mím lại, chính là hình ảnh luôn xuất hiện trong đầu, người nam tử gần như đã khắc sâu vào tâm trí, Kinh Liệt...

Là người chăm sóc ta sao?

Nhìn dáng vẻ ngủ say của hắn, Triệt Nguyệt thanh đạm mỉm cười, cái tên luôn lãnh mạc này, chưa khi nào có dáng vẻ tĩnh lặng như thế này, ngắm nhìn hàng mi của hắn, cảm nhận nhịp tim của hắn, cả cảm giác ấm áp lan tỏa trên thân....

Bỏ qua nghi hoặc về sự xuất hiện của hắn, chỉ nhớ mang máng thanh âm trầm thấp ôn nhu đêm qua thì thâm bên tai cùng lồng ngực ấm áp mà mình suốt đêm rúc vào... Kinh Liệt, ta nghĩ, ta yêu người... ngay từ ngày đầu gặp mặt đã yêu người rồi.

Thế nhưng, ta không thể, ta không có sức mạnh cường đại giúp người một bước lên cao(1), không có thân thể khỏe mạnh để có thể bởi người đi khắp chân trời góc bể... Ta chỉ liên lụy đến người, người là một con đại ưng tung cánh bay cao, ta không muốn trở thành gông xiềng cản trở đôi cánh của người. Cho nên, xin lỗi...

Triệt Nguyệt chưa xót mỉm cười, khe động thân thể vẫn còn tựa trong lòng người nào đó, nhắm mắt, đem toàn bộ biểu tình giấu vào sau đôi con ngươi phủ lớp sương mù, ý cười hiện ra có chút bi thương luyến tiếc, nếu như, đây chỉ là một cảnh trong mơ, vậy thì, xin đừng để ta tỉnh lại...

Kinh Liệt bởi vì y cứu người mà tỉnh giấc, neho mắt nhìn gương mặt Triệt Nguyệt, khe khe hé ra ý cười sùng nịch. Thích cảm giác tĩnh lặng bên cạnh người, thích ý cười không màng danh lợi của người, thích đôi mắt trầm tĩnh không gợn sóng của người, tình ý thâm sâu như vậy, người có cảm nhận được chút nào không? Triệt Nguyệt, ta yêu người...

Thế nhưng, lòng của người chỉ vì Cốc Dật Hiên mà rộng mở, còn ta, thậm chí cả một nụ cười người cũng không muốn ban cho.

Như sợ khiến người đang say ngủ giật mình, Kinh Liệt nhẹ nhàng nhích người ngồi dậy, nhìn sắc trời mờ mịt bên ngoài, đưa tay thăm dò nhiệt độ trên trán Triệt Nguyệt, so với hôm qua đã đỡ hơn nhiều, lúc này mới yên tâm thu tay lại, giúp y chỉnh lại góc chăn, hạ xuống môi y nụ hôn dịu dàng, ôn nhu hiếm thấy lặng lẽ hiện lên trên gương mặt cương nghị tuấn mỹ mà ngày thường vẫn luôn băng lãnh.

Đến khi mang thuốc trở lại phòng, Triệt Nguyệt đã khoác phi sa ngồi tựa vào giường, đôi mắt trầm tĩnh chăm chú nhìn nam tử cũng đang đồng dạng nhìn mình.

“Người sao lại ở đây?” Thanh âm du dương, mang theo một chút uể oải lười biếng khi vừa tỉnh dậy, nhưng vẫn đạm mạc như trước khiến lòng người lạnh lẽo.

“Không phải Cốc đại ca của người khiến người thất vọng đến vậy sao?” Kinh Liệt lạnh lùng lên tiếng, đi đến ngồi xuống bên cạnh, vươn tay kéo y, ngang ngược không cho người ta phản kháng, “Uống thuốc!”

Triệt Nguyệt có chút tức giận, bản thân hiện tại lại vô lực giãy dụa, xấu hổ liếc mắt trừng nam tử toàn thân băng lãnh, không thèm nhìn đến chén thuốc trong tay hắn, quay đầu sang hướng khác. Cánh tay rắn chắc đó tức thì vòng qua vai y, dùng lực ép y quay lại, “Người muốn tự mình uống, hay là muốn ta dùng miệng đút cho người?”

Triệt Nguyệt đột nhiên đỏ mặt, lạnh lùng trừng nam tử càn quấy, nhận chén thuốc... Thật khổ, nhớ đến mùi thuốc ngày hôm qua nửa tỉnh nửa mê bị ép uống, lần nữa không tình nguyện hé môi, hai hàng lông mày nhíu chặt, bất mãn nuốt nước thuốc đắng nghét xuống cổ họng, chưa kịp mở mắt, đã bị người mạnh mẽ ôm vào lòng, trên môi bị vật gì ướt át nóng bỏng áp lên, đẩy vào một ngụm nước trong lành, làm giảm bớt vị đắng còn đọng lại trong miệng.

“Uống ngon không?” Kinh Liệt còn chưa thỏa mãn hôn lên khóe môi còn dính nước thuốc của y, nhìn người trong lòng vẫn còn chút tái nhợt xanh xao, nhưng dung nhan vẫn xinh đẹp hơn người, “Hay là, người mong người làm vậy là Cốc Dật Hiên, chứ không phải ta?”

“Cốc đại ca không phải như người! Huynh ấy không có loại ý nghĩ xấu xa như người!! Người vĩnh viễn không sánh bằng Cốc đại ca!!” Tuy mỗi một chữ y thốt ra vẫn là thanh âm đạm mạc nhưng từng câu từng chữ lại như lưỡi dao sắc nhọn chĩa vào tim Kinh Liệt

“Chát!!” Thanh âm vang lên quanh quần khắp căn phòng nhỏ hẹp, Kinh Liệt lạnh nhạt nhìn Triệt Nguyệt ngã xuống giường. Tóc dài xỏa tung vạt qua gương mặt trắng nhợt, vài sợi trượt qua chiếc cổ mảnh khảnh, lướt qua đôi vai gầy, theo thân thể của chủ nhân khe khẽ rung động.

Cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng, “Xin lỗi, ta, không cố ý đánh người.”

“Cút!”

Kinh Liệt lặng lẽ đứng bên giường, buồn bực vươn tay kéo y ôm vào trong ngực, ngón tay mềm nhẹ xoa lên vết máu đỏ sẫm còn lưu lại trên khóe môi tái nhợt, “Xin lỗi, ta...”

“Người đi đi...” Triệt Nguyệt quay mặt tránh đi, không muốn nhìn thấy đôi mắt ngạo nghễ kia lan nhiễm bi thương.... “Cám ơn người đã chiếu cố!!”

Hai tay Kinh Liệt nắm chặt thành quyền, lạnh lùng nhìn Triệt Nguyệt hồi lâu, xoay người bỏ đi.

*

“Tình cảm giữa đại sư huynh và Bách Lý sư đệ thật sự rất tốt, khiến cho tại hạ vô cùng ngưỡng mộ.” Kinh Liệt vừa đem thuốc đặt lên bàn vừa nhìn người trước mắt, neho mắt, đôi con ngươi thâm trầm băng lãnh bùng lên lửa giận...

Vốn muốn rời khỏi y, nửa đường vẫn không yên lòng về thân thể bệnh nhược của y, quay lại hiệu thuốc mua thêm ít dược liệu bồi bổ cơ thể đem về, nào ngờ trước mắt lại hiện lên hình ảnh Triệt Nguyệt đang yên lặng tựa đầu vào vai Cốc Dật Hiên, nhu thuận uống chén nước hần đưa đến, trên mặt Cốc Dật Hiên là bao luyến tiếc ôn nhu, cái loại ánh mắt như vậy, Kinh Liệt đương nhiên rất rõ.

“Liệt?!” Cốc Dật Hiên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, “Sao đệ biết bọn huynh ở đây?”

“Thế nào? Ta không thể đến sao?”

“Không phải...”

“Người ở đây sẽ cản trở người khác!” Triệt Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn Kinh Liệt, vẫn duy trì tư thế tựa đầu vào vai Cốc Dật Hiên, hé môi uống nước trong chén.

“Triệt Nguyệt?” Cốc Dật Hiên kinh ngạc nhìn Triệt Nguyệt hôm nay đột nhiên chống đối với Kinh Liệt, mơ hồ cảm nhận bầu không khí quỷ dị lưu chuyển giữa hai người.

“Đại sư huynh thật là biết cách dỗ dành tiểu sư đệ đang bệnh, đem qua khi y rúc vào lòng ta, nào có được thoải mái như vậy.” Kinh Liệt độc địa lên tiếng, hài lòng nhìn gương mặt trở nên trắng bệch của Triệt Nguyệt ngẩng lên nhìn mình, giữa đôi con ngươi trong vắt lướt qua vài phần đau xót không thể nói rõ thành lời, hồi lâu, y gục đầu xuống, nghiêng người nằm xuống giường, nén lại cơn ho khan tràn ra từ miệng, kéo chăn cuộn lấy mình.

Kinh Liệt nhìn thấy y như vậy không nén được đau lòng, hai tay siết thành nắm đấm, cuối cùng cười nhạt một tiếng, lấy lại khí phách tà mị vốn có ngày thường, “Đại sư huynh chiếu cố tốt tiểu sư đệ, thuận tiện nói với lão đầu một tiếng, Kinh Liệt khi nào muốn hồi cốc sẽ tự về, cáo biệt.”

“Liệt!!” Cốc Dật Hiên nhìn Kinh Liệt quyết tuyệt bỏ đi, đuổi theo đến cửa chỉ còn thấy bóng đen tung mình lên vài cái rồi biến mất giữa màn đêm, quay đầu nhìn lại Triệt Nguyệt còn đang quay mặt vào tường, âm thầm ai oán....

Lời nói vẫn cuồng vọng tiêu sái như vậy, lòng Triệt Nguyệt quặn lên đau đớn, kiềm lại tiếng nước nử chực bật ra khỏi khóe môi, hai hàng thanh lệ từ lúc nào đã chảy dài trên mặt, cuối cùng vỡ tan rồi biến mất trong nếp tóc.

Tái kiến Kinh Liệt.... tái kiến....

(1) Nguyên văn: Nhất phi trùng thiên ,

Xuất xứ : trong sử ký • hoạt kê liệt truyện của Tây Hán • Tư Mã thiên: “Thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên ; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân.”

Từ gần nghĩa: Nhất cử thành danh, nhất bộ đăng thiên danh mãn thiên hạ (Một hành động mà nên danh, một bước lên trời, danh khắp thiên hạ)

Cổ sự: Tề Uy vương sa vào tửu sắc, ba năm không để ý tới triều chính, quốc nội hỗn loạn bất kham. Tài tử Thuần Vu Khôn biết Tề Uy vương thích chơi đoán chữ, lúc yết kiến nói rằng trong vương cung có một con chim ba năm rồi chưa cất tiếng. Tề Uy vương nói: “Thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân.” (Con chim ấy không bay thì thôi, bay rồi thì vút tận trời xanh, hót rồi thì làm người kinh ngạc.)

Từ nay về sau Tề Uy vương cần vụ triều chính, chăm lo việc nước, quốc uy đại chấn

Hết chương 4.

6. Chương 5

Đảo mắt lại ba năm nữa trôi qua, nhìn nhật thăng nguyệt hạ, cây ngân hạnh trong cốc tùy tiện sinh trưởng, hai mùa khô, hai lần rụng lá, hôm nay, lại đến mùa lá vàng bay lượn khắp trời, mỗi một chiếc lá nhỏ ngả vàng giống như một sinh mệnh, theo cơn gió cuốn qua nhẹ nhàng vũ động, xẹt qua y bào khiết bạch, lần nữa rơi xuống nền đất dưới chân.

Từ ngày hấn đi đến nay, nháy mắt, đã ba năm tròn.

Triệt Nguyệt lặng nhìn sắc vàng phiêu đảng đầy trời, chua xót mỉm cười.

“Triệt Nguyệt!!!”

“Thanh Tịch, đã nói muội bao nhiêu lần rồi, nữ nhi phải đoan trang, muội sao một chút cũng không chịu để ý thế này...” Triệt Nguyệt gom lại đồng thảo được phơi dưới tảng cây, mi phong tú lệ thoáng chau lại, mỉm cười nhìn người nữ tử vừa chạy đến đang ôm ngực thở dốc trước mặt.

Cơn gió nhẹ lướt qua nhắc lên mái tóc dài sau lưng, diện dung vẫn dịu dàng ôn nhuận, so với ba năm trước tuy vẫn còn lưu luyến đường nét ngây thơ chưa hiểu chuyện, lại tăng thêm vài phần khí chất nhu nhả đậm mạc, y sam tuyết bạch, vô cùng hài hòa với dung nhan tuyệt mỹ thanh thuần, giống như tiên nhân ngộ nhập hồng trần.

“Triệt Nguyệt!! Huynh nghe muội nói này, Liệt ca ca... Liệt ca ca về rồi!”

Triệt Nguyệt ngây ra một lúc thật lâu, thành linh động thân, lao thẳng đến trang viện trong cốc.

“Từ từ! Triệt Nguyệt!!!” Thanh Tịch chạy theo, nghiêm mặt đứng chắn trước người Triệt Nguyệt, “Huynh nghe muội nói hết đã, huynh ấy...”

“Huynh ấy xảy ra chuyện gì?”

Thanh Tịch liềm mạng lắc đầu, “Liệt ca ca bây giờ, và Liệt ca ca của ba năm trước, khác nhau nhiều lắm!! Làm cho người ta sợ hãi! Triệt Nguyệt, huynh mau rời khỏi đây đi!!”

“Làm cho người ta sợ hãi?” Triệt Nguyệt cười nhạt, cho dù Kinh Liệt vẫn luôn cánh cánh trong lòng chuyện của ba năm trước, ta cũng không đi.

“Không sao, huynh đi gặp hấn...” Triệt Nguyệt mỉm cười đẩy Thanh Tịch qua một bên, chậm rãi tiến vào gian phòng ở giữa.

Nhớ lại đêm mưa của ba năm trước, sau khi Kinh Liệt giận dữ bỏ đi, có một đêm, tiếng sáo thê lương u uẩn vang lên giữa canh ba rồi về sau hoàn toàn biến mất... Y cuối cùng cũng đã hiểu, ba năm này, luôn làm bạn bên mình, luôn an ủi khích lệ mình... không phải là Cốc Dật Hiên, mà là người nam tử đã bị mình trốn tránh thương tổn nọ.

Về sau trong vài lần hạ sơn, trải qua vài trận giết chóc, phát giác võ công của mình không biết từ lúc nào đã tinh tiến rất nhiều. Ba năm qua, Kinh Liệt nhiều lần chọc cho y nổi giận, ép y giao thủ với hấn, nguyên lai là muốn ngầm truyền thụ võ công phòng thân cho y.

Khi nhận ra thì tất cả quá muộn rồi... Triệt Nguyệt cười khổ, ta bắt kẻ nằng nặc tìm người, nhưng dù thế nào cũng không tìm ra tung tích của người, Kinh Liệt... ba năm qua, người có biết ta lo lắng cho người nhiều

thế nào, nhớ người nhiều đến nhường nào hay không... ta sẽ không trốn tránh nữa, cũng sẽ không bao giờ tổn thương người nữa, bởi vì, ta cũng rất yêu người...

Bước vào phòng chính, đập vào trong mắt là thân ảnh khôi vĩ đang biếng nhác tựa lưng vào ghế, vẫn là gương mặt tuấn mỹ mà mình ngày nhớ đêm mong, tóc đen phi tán sau lưng, đường nét đao tước mà kiên nghị, đôi con ngươi băng lãnh sâu xa, sống mũi đỉnh trực, một thân hắc y, nóng nảy và ngông cuồng như dĩ vãng, khí phách cũng y tạc như xưa, chỉ là, thấp thoáng giữa băng lãnh năm xưa phảng phất vài phần trầm ổn nội liễm, hòa cùng lệ khí huyết tinh.

“Liệt...” Triệt Nguyệt gọi khẽ tên hắn, nhưng không thấy đôi mắt quen thuộc nhìn mình, chỉ có hai nam nữ đứng ở hai bên Kinh Liệt chuyển mắt nhìn y, trong mắt hiện lên thần sắc kinh diễm.

“Giáo chủ, Bách Lý công tử đến.”

Kinh Liệt lúc này mới nghiêng đầu, neho mắt, tựa như đang đánh giá một kiện vật phẩm, liếc nhìn nam tử mang sắc mặt mừng rỡ, cười lạnh đáp lại một câu, “Đã lâu không gặp.”

Về xa cách lạnh lùng xa lạ khiến cho Triệt Nguyệt kinh ngạc mở to hai mắt, đúng là Kinh Liệt, nhưng có gì đó không phải... lẽ nào là do hình xăm ngọn lửa hồng sắc trên trán hắn? Dung mạo hắn vốn đã lạnh lùng tuấn mỹ, thêm hình xăm đó càng tăng thêm tà khí băng lãnh bức người.

“Người...” Trong lòng ngay từ khi nhìn thấy Kinh Liệt đã dâng lên cảm giác kỳ lạ, nhưng làm thế nào cũng không rõ là kỳ lạ ở đâu, đảo mắt nhìn sang Cốc Dật Hiên đang ngồi ở chính tọa, gương mặt trắng bệch, dự cảm xấu trong lòng đột ngột tràn khắp châu thân.

“Cốc đại ca?” Bước đến bên cạnh Cốc Dật Hiên, bất an gọi một tiếng.

Cốc Dật Hiên từ từ ngẩng đầu, Triệt Nguyệt kinh ngạc nhận ra trong đôi mắt đang nhìn mình, những ôn nhu thân thiết khi xưa đã không còn hiện diện, thay vào đó, là cừu hận... Tơ máu đỏ rực giăng đầy đôi con ngươi nội liễm ôn nhu, nhìn như đang cố đè nén lại thứ gì, một Cốc Dật Hiên luôn tự tin cõi mở, cư nhiên lại run rẩy...

“Cốc đại ca?”

Triệt Nguyệt vươn tay muốn chạm đến bàn tay đang dụng lực nắm chặt đến chảy máu của Cốc Dật Hiên, lại bị đối phương đột ngột hất ra, vô tình đánh vào ngực trái của Triệt Nguyệt. Cốc Dật Hiên vốn là thân cao thủ nội lực thâm hậu, tuy là vô tâm, nhưng với thân thể của Triệt Nguyệt mà nói không khác gì một đòn đả thương y.

“Ách...” Sắc mặt Triệt Nguyệt tái nhợt, thối lui hai bước, miễn cưỡng chống tay lên ghế để trụ ổn thân mình, máu đỏ từ miệng trào ra chảy xuống cằm, tựa như lạc hoa vẽ lên bạch sắc y sam những đóa tường vi rực rỡ.

“Cốc đại ca?” Triệt Nguyệt không nghĩ đến Cốc Dật Hiên trước nay vẫn luôn tao nhã thiện lương lại ra tay đả thương mình như vậy, nhìn qua nét mặt đậm mạc không chút biểu tình của Kinh Liệt, nhãn thần giống như đang xem một trò khôi hài, chán ghét thế sao, khiến tim y đau quá.

“Xảy ra chuyện gì, Triệt Nguyệt đã làm sai điều gì sao?”

Cốc Dật Hiên lạnh lùng đứng dậy, do dự nhìn lướt qua khóe môi còn vương tơ máu của Triệt Nguyệt, gương mặt tao nhã xẹt qua thần sắc phức tạp, “Tiểu sư đệ, sư phụ xuất cốc vân du, đệ có dự định gì không?”

“Cốc đại ca?” Nghe Cốc Dật Hiên không giống như mọi ngày gọi y là Triệt Nguyệt, y ngẩn người một lúc, miễn cưỡng đứng thẳng người, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Sáng sớm ngày mai ta sẽ rời khỏi Quỷ Cốc, từ nay, huynh đệ chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.” Cốc Dật Hiên dứt lời, lạnh lùng nhìn sang Kinh Liệt đang thông thả uống trà, rồi lại nhìn lại Triệt Nguyệt bị thương, sau đó xoay người bỏ đi.

“Đại sư huynh!!” Triệt Nguyệt không để ý đến thương thế trên người, lách mình đứng chắn trước mặt Cốc Dật Hiên, động tác đột ngột động đến nội thương, khiến y không kiềm được che miệng nôn ra ngụm máu, “Nói cho đệ biết, Triệt Nguyệt đã làm sai điều gì?”

“Không có... Nếu nói sai, thì chỉ là... Người là Bách Lý Triệt Nguyệt, còn ta là Cốc Dật Hiên.”

Nhìn Cốc Dật Hiên lần nữa quyết tuyệt quay lưng, trên tuyệt mỹ dung nhan vẫn luôn lãnh đạm của Triệt Nguyệt hiện lên bi thương hiem khi nhìn thấy, quay đầu nhìn Kinh Liệt từ đầu chí cuối vẫn cười lạnh quan sát mọi việc, thấp giọng hỏi, “Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?”

“Đã xảy ra chuyện gì? Ha ha, vấn đề này người hỏi Cốc đại ca thân ái của người thì hay hơn, bất quá chúng ta đều sao cũng từng là sư huynh đệ, được, ta nói cho người biết. Cha người, Bách Lý Mộ, là kẻ đầu sỏ gây nên thảm án diệt môn của Cốc gia, chuyện này quả thật là một đả kích lớn đối với đại sư huynh, uống công hấn nhiều năm yêu thương chăm sóc tiểu sư đệ, nguyên lai lại là nhi tử của cừu nhân...”

Nghe những lời ấy, Triệt Nguyệt sững người, hung thủ... cừu nhân... y chậm chạp ngẩng đầu, mơ mơ hồ hồ nhìn ngắm dung nhan tà mị ngay trước mắt.

Liệt, đây là điều người muốn thấy ư? Người hận ta nhiều đến thế sao? Thấy ta thụ thương, thấy ta đau lòng, người cũng tuyệt không vươn tay, ta thậm chí tìm không ra chút ôn nhu nhỏ nhoi nào trong mắt người.

Hay là, ôn nhu của người, cho tới bây giờ vốn chưa từng xuất hiện... Nói cho ta biết... Vì sao?

“Vì sao?”

Ngực đột nhiên đau xót, tiên huyết lần thứ hai trào ra, theo kẽ hở trên lòng bàn tay đang đè nén rơi xuống nền đất, thân thể lung lay, vậy mà y vẫn chỉ khe khẽ mỉm cười, “Liệt, người vẫn còn oán ta, đúng không?”

“Không!” Kinh Liệt đứng lên, vươn tay kéo thân ảnh như hoa rơi ôm vào trong ngực, “Ta không trách người, người là Nguyệt của ta, ta làm sao có thể đành lòng trách người cho được?”

“... Thật sao?” Triệt Nguyệt rũ mắt, tựa đầu lên lồng ngực quen thuộc, “Ta... nhớ người...” Cho dù không được thể nhân dung chứa, cho dù con đường phía trước có khó lường... Chỉ ít, thời khắc này, ta muốn người biết, ta yêu người...

Kinh Liệt ngẩn ra, quay nhìn hai người nam nữ xinh đẹp theo mình, trong mắt họ ẩn tàng kinh ngạc, đôi môi mỏng của hấn gợi lên đường cong giễu cợt... Bách Lý Triệt Nguyệt, đáng tiếc, Kinh Liệt ta đã không còn là thiếu niên ngu ngốc năm xưa... Tất cả, có muốn trách thì hãy trách phụ thân của người đi!

“Ta cũng vậy, Triệt Nguyệt có muốn theo ta rời khỏi nơi này không? Ta sẽ chăm sóc người...” Không chút ý định muốn chữa thương cho Triệt Nguyệt, Kinh Liệt chỉ nâng tay lau đi vết máu chường mắt trên khóe môi y, nhàn nhạt hỏi.

“Được...” Triệt Nguyệt đáp ứng không chút do dự, “Ta đi cáo biệt đại sư huynh.”

“Cốc Dật Hiên? Ha ha, cho dù hấn tổn thương người như vậy, người đối với hấn vẫn nhớ mãi không quên!” Một tay đẩy Triệt Nguyệt ra, nhìn tuyệt mỹ dung nhan miến cưỡng đứng tựa vào ghế, Kinh Liệt lạnh lùng nhếch môi, nhân thần băng lãnh hiện lên sát khí âm ngoan như dã thú muốn cắn nuốt người trước mặt.

Triệt Nguyệt chỉ cười không đáp, tay trái ôm ngực ho khan hai tiếng, giấu đi đau xót, thản nhiên xoay người, “Đợi ta...”

Trước mắt nhất thời tối đen, Triệt Nguyệt vội vịn tay vào cửa, dừng lại một chút rồi lặng lẽ đi đến trước phòng Cốc Dật Hiên.

Thay đổi... Tất cả, đều thay đổi, chúng ta đã không thể quay lại những ngày êm đềm của những năm tháng trước. Không muốn hỏi đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, ta sợ sẽ nghe được sự thật tàn khốc đến cỡ nào... Cho dù người không nói, nhưng ánh mắt của người đã phản bội lòng người, nơi đó không có ôn nhu, cũng chẳng có đâu những lưu luyến không rời...

Kinh Liệt, cho ta dừng khí để ta có thể làm bạn bên cạnh người được không, tim ta, rất đau, rất đau...

“Liệt! Có cần ta trị thương cho y không? Một chưởng vừa này của Cốc Dật Hiên thật sự không nhẹ!”

Kinh Liệt âm lãnh nhìn nam tử đứng cạnh mình, nhếch môi, chậm rãi nói:

“Không chết được...” Hấn nâng lên chung trà, ánh mắt sắc bén nhìn theo thân ảnh gầy yếu dần tiêu thất dưới ánh mặt trời, đáng vẻ dẫu đơn bạc mong manh, nhưng so với ba năm trước dường như có cao thêm

một chút, gương mặt không còn nét trẻ con ngây thơ khờ dại, thay vào đó là một loại khí chất tuần duật hơn người... Như vậy càng thú vị!

Đôi con ngươi của Kinh Liệt thoáng hiện lên một tia đau lòng nhát đến độ bản thân hắn cũng không nhận thấy, bởi trong nháy mắt, tất cả đều bị sát khí và cừu hận chiếm trọn, mà biến hóa rất nhỏ này, toàn bộ đều rơi vào tầm mắt của thiếu nữ vẫn luôn im lặng bên cạnh hắn.

“Nam nhân vô tình!”

“Vô tình? Vật Ngử ngươi là đang nói ta đấy ư?”

“.....”

Kinh Liệt liếc nhìn nữ tử đang cúi đầu trầm mặc, cười nhạt đặt lại chung trà lên bàn, “Huyết cừu mười năm trước, ta đã quên quá lâu rồi, cho nên hiện tại nó đều thời thời khắc khắc hiện rõ trong đầu... Để nhi tử của lão thất phu Bách Lý Mộ kia sống quá lâu trước mắt mình đã nhân từ lắm rồi.”

“Giảo biện, lẽ nào ngài đối với Bách Lý Triệt Nguyệt không có một phân tình cảm nào? Chỉ e lòng ngài so với chúng tôi càng rõ.”

“Rầm!” Kinh Liệt một chưởng đập nát bàn trà đơn sơ, quay đầu nhìn nữ tử không có mấy may sợ hãi nọ, “Vật Ngử, có phải là giáo quy của Yên Nguyệt giáo quá sơ sài rồi hay không?”

“Thuộc hạ quá phận, thỉnh giáo chủ bớt giận!” Nét mặt nữ tử tuy không gọn sóng, nhưng trong lòng đã rất rõ ràng, Bách Lý Triệt Nguyệt ngày sau nhất định sẽ trở thành một khối u độc trong lòng giáo chủ, theo thời gian ngày một lớn dần, hòa vào máu và thịt... Lưu lại, sẽ là dần vật vô tận vô biên.

Nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa, mùi rượu trong phòng ập vào trong mũi, Triệt Nguyệt đứng lặng một lúc thật lâu bên ngoài nhìn nam tử liên tục uống rượu cạnh bàn, còn Thanh Tịch ở bên lo lắng khóc nức nở.

“Triệt Nguyệt.” Thanh Tịch mang theo âm mũi nghẹn ngào ngắt đầu gọi.

Cốc Dật Hiên quay đầu, lạnh lùng nhìn bóng người hừ nhược đứng trước cửa, gương mặt tuần lãng bỗng xệt qua ý cười giễu cợt, môi mỏng câu lên, “Cút!”

“Cốc đại ca.”

“Ta bảo ngươi cút!” Cốc Dật Hiên rống lên, nắm vò rượu rỗng trên bàn ném mạnh về phía Triệt Nguyệt.

“A...” Giật lùi một bước, Triệt Nguyệt cúi đầu nhìn bình rượu rơi xuống nền đất, bắn lên những mảnh vụn... cũng như thế giới của y, tất cả đều vỡ nát.

Trên trán chảy xuống dòng chất lỏng đỏ thẫm, xệt qua mí mắt, nhiễu xuống gương mặt tái nhợt, dung nhan ngỗ như hư huyền thoáng chốc phủ đầy máu đỏ.

“Xin lỗi, Cốc đại ca... Xin lỗi...” Triệt Nguyệt hé môi, không ngừng thốt ra lời áy náy, vết thương rõ ràng là trên trán, nhưng ngực lại đau đớn không ngừng, nhưng dẫu vậy, nếu so vốn đôi mắt lạnh băng của Kinh Liệt và hận thù bức người đến phát cuồng của Cốc Dật Hiên... vẫn còn kém rất xa... rất xa...

Nhìn máu không ngừng chảy xuống dung nhan của Triệt Nguyệt, tâm Cốc Dật Hiên như bị ai bóp nghẹn... Đó là người mà mình đã dốc lòng che chở rất nhiều năm, thế nhưng, vì sao? Là thượng thiên muốn trêu người sao?

“Đi ra ngoài!!” Đứng dậy túm Triệt Nguyệt mạnh mẽ đẩy ra khỏi cửa, “Từ nay về sau, ta và ngươi bình đao tương kiến!”

“Cốc đại ca!” Thanh Tịch nhào tới đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Triệt Nguyệt, “Triệt Nguyệt đang bị thương!! Thật ra là đã xảy ra chuyện gì, huynh sao lại đối xử với huynh ấy như vậy!!”

“Xảy ra chuyện gì? Ha ha ha ha... Xảy ra chuyện gì, ta cũng rất muốn biết, thật ra là sai ở đâu!!!”

Triệt Nguyệt thủy chung vẫn duy trì trầm tĩnh, lẳng lặng nhìn lá ngân hạnh bay múa đầy trời, mỉm cười thê lương...

“Thanh Nhi, huynh muốn đi cùng nhị sư huynh... muội...”

“Muội đi cùng huynh!!” Thanh Tịch kích động nói, “Triệt Nguyệt, huynh không biết tự chăm sóc mình, muội rất lo!”

“Ha ha... Thanh Nhi muội cũng thay đổi rồi...”

Triệt Nguyệt không nói gì thêm, ôm đầu gối ngồi trước cửa phòng Cốc Dật Hiên, mặc cho Thanh Tịch suốt đêm khuyên ngăn, y vẫn không rời khỏi... Thanh Tịch cuối cùng đành buông xuôi, mang ngoại y phủ lên thân thể đơn bạc của người nọ rồi lặng lẽ trở về khách phòng.

Dù sao gúc mắt giữa mấy người bọn họ, cũng chỉ có đương sự mới có thể tự mình tháo gỡ.

Tờ mờ sáng hôm sau, trời đột nhiên trút xuống một trận mưa nhỏ, Triệt Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc trời âm u, nước mưa rơi xuống vết thương trên trán, đau rát, nhưng tâm y lúc này lại lạnh như băng.

“Cốc đại ca, huynh tỉnh rồi đúng không?” Triệt Nguyệt ngẩng đầu nhìn chiếc lá vàng lặng lẽ rơi xuống bên chân, nhẹ nhàng nói, “Đệ vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên bàn tay ấm áp đã nắm lấy tay đệ trong ngày mưa năm ấy, cũng sẽ không bao giờ quên tấm lưng ôn nhu đã vát vả công đệ lên núi... Triệt Nguyệt đời này không thể hồi báo, ngày sau gặp lại, nếu Cốc đại ca muốn lấy mạng đệ, Triệt Nguyệt quyết không đánh trả... bảo trọng.”

Lần cuối quay đầu nhìn cánh cửa vẫn lặng thinh khép chặt, Triệt Nguyệt chua xót mỉm cười, sau đó, xoay người rời đi, không còn nhìn lại, vì thế y không hề biết, thân ảnh suy nhược của mình thủy chung vẫn in trong đôi mắt phức tạp xen lẫn thống khổ đau lòng.

“Giáo chủ! Y đã trở lại!”

Kinh Liệt lạnh lùng ngẩng đầu, chăm chú nhìn thân ảnh phiêu diêu như chiếc lá lìa cành, vết máu đỏ trên trán đập vào khiến người gai mắt kinh tâm, cũng khiến cho hắn quên đi mục đích ban đầu, kinh hãi và phần nộ đứng bật dậy, “Người đi cáo từ, lại đi suốt một đêm! Thật đúng là tình thâm tựa biển...”

Trong lòng Triệt Nguyệt tràn lên chua xót, thê lương mỉm cười, sau cùng không chịu nổi ngắt đi, giống như cánh hoa rời cành từ từ rơi xuống... Trong nháy mắt, y dường như nhìn thấy nhân thân người nọ hiện lên thân sắc đau lòng, còn có cả ôn nhu giống hệt ba năm về trước.

7. Chương 6

Tạ gia đình viện tàn canh lập, yển túc điều lương, nguyệt độ ngân tường, bất biên hoa tùng na biện hương.

Thử tình dĩ tự thành truy ức, linh lạc uyên ương, vũ hiết vi lương, thập nhất niên tiền mộng nhất trường.

< thái=”” tang=”” tử=”” 3=””>- Nạp Lan Tính Đức.

====//====

Lúc tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã sáng, thân thể chao đảo giúp Triệt Nguyệt thanh tỉnh đôi chút, phát giác mình đang ở trong một mã xa, tuy trong xe được lót rất nhiều chăn niệm mềm mại nhưng vẫn không tránh khỏi có chút khó chịu.

“Khụ khụ...”

“Triệt Nguyệt!! Huynh rốt cuộc cũng tỉnh!!” Thanh Tịch mang gương mặt mắt nhắm mày nhú đến gần, “Huynh hôn mê suốt ba ngày nay, đã vậy còn hai lần nôn ra máu... Huynh... Huynh cố tình làm cho ta lo lắng...” Thanh âm dần trở nên nức nở khiến cho đáy lòng Triệt Nguyệt tràn lên ảm áp, khóe môi cũng cong lên tiểu ý dịu dàng.

“Thanh Nhi, lớn rồi còn khóc khó coi như vậy, cẩn thận không ai thèm lấy...”

“Triệt Nguyệt!!” Thanh Tịch vừa la vừa đỏ mắt, “Nếu không phải vì huynh đang bị thương nặng, ta nhất định không tha cho huynh!”

“Thân thể của huynh không có gì đáng ngại...” Triệt Nguyệt cười khẽ, rũ mắt che đi thần tình trên mặt, “Chúng ta đang lên đường ư?”

“Đúng vậy, Vật Ngữ tỷ tỷ nói chúng ta đi chừng nửa tháng mới đến được biệt trang của Kinh đại ca.”

“Biệt trang?” Triệt Nguyệt đậm mặt lặp lại, miễn cưỡng chống đỡ thân thể ngồi dậy quan sát bài trí bên trong xe ngựa rộng lớn, sa liềm tơ lụa, đệm chăn dưới thân làm từ gấm thiên hương thượng hạng, ngay cả y phục trên người mình, không biết từ lúc nào đã thay bằng bạch y hoa quý...

“Này...?”

“Là sáng nay trước khi Kinh đại ca rời đi đã tự tay thay cho huynh...”

Hắn lại đi rồi... Trong lòng Triệt Nguyệt chưa xót, cố gắng nuốt xuống vị tanh ngọt đang dâng lên cổ họng, nhắm mắt yên tĩnh tựa vào thùng xe... Thanh Tịch nhìn sắc mặt tái nhợt của y, cẩn thận giúp y phủ thêm y phục lên người, sau đó cũng lặng lẽ ngồi im bên cạnh.

Hôm ấy khi Triệt Nguyệt ngất đi, Kinh đại ca vậy mà chỉ đứng bên cạnh nhìn Triệt Nguyệt thật lâu vẫn không ôm huynh ấy lên, lúc sau mới phân phó cho người nam nhân gọi là Mạc Ngôn đi theo bên cạnh giúp Triệt Nguyệt đả thông huyết mạch, còn Vật Ngữ tỷ tỷ thì hạ sơn hẳn là đi tìm xe ngựa xa hoa này...

Trước khi lên xe, Kinh đại ca lại kỳ lạ đẩy Mạc Ngôn vốn đang định ôm Triệt Nguyệt qua một bên, tự mình ôm thân thể đầy vết máu của Triệt Nguyệt lên xe, lạnh lùng liếc nhìn Mạc Ngôn đang tự tiểu phi tiểu bênh cạnh... Mà Cốc đại ca sau khi rời cốc một thời gian lúc ấy đột ngột xuất hiện trước mặt mọi người, lặng lẽ nhìn Triệt Nguyệt đang hôn mê một lúc thật lâu, sau đó lại quay đầu đi mất.

Đi đường được ba ngày, Kinh đại ca gần sáng ngày hôm nay bỗng tiến vào mã xa, giống như nâng niu trân bảo, giúp Triệt Nguyệt băng bó lại vết thương trên trán, còn giúp y thay bộ y phục bê bết máu kia. Trong khoảnh khắc ấy, đôi mắt xưa nay vẫn luôn băng lãnh âm ngoan, lại phá lệ hiện lên ôn nhu đau lòng...

Tuy không rõ ba vị sư huynh của mình đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt và nhân thân bị thương không thể nói rõ thành lời của Triệt Nguyệt, trong lòng Thanh Tịch vô cùng thương tiếc.

Lại đi tiếp ước chừng khoảng hai nén hương, mã xa dừng lại, rèm cửa bị xóc ra.

“Bách Lý công tử, công tử đã tỉnh? Mau đến dùng chút ngọc thiện... đêm nay chúng ta muốn đến kịp Đỗ U sơn trang.”

“Làm phiền...”

Triệt Nguyệt vừa xuống xe, trước mắt hơi choáng váng, y nhú mày, giương mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh... Đoán chừng là một trấn nhỏ hẻo lánh, nhưng người đi đường lại nối liền không dứt, y một thân y phục hoa quý vừa xuống xe lập tức thu lại không ít ánh nhìn tò mò.

Tìm một góc hẻo lánh trên lầu lầu ngồi xuống, Triệt Nguyệt từ đầu chí cuối không hỏi đến Kinh Liệt, chỉ nhìn Vật Ngữ ngồi đối diện vẫn quan sát mình, cúi đầu uống rượu trên tay.

“Triệt Nguyệt!! Nội thương của huynh chưa lành, không được uống rượu!!” Thanh Tịch đoạt chén rượu, trừng mắt giận dữ nhìn Triệt Nguyệt, đối phương vẫn bình tĩnh đậm mặt, không buồn không giận... Từ khi tỉnh lại, y một chữ cũng không đề cập đến Kinh đại ca và Cốc đại ca, đối với thương thế của mình cũng không chút để ý, giống như sự tình ba ngày trước chưa từng phát sinh qua.

“Không sao...” Triệt Nguyệt mỉm cười, giống như không nhìn thấy ánh mắt phức tạp của người bên cạnh, quay đầu nhìn tiểu nhị, “Tiểu nhị ca, gần đây có tiệm thuốc nào không?”

Thanh âm trong trẻo du dương, mặc dù có vẻ suy nhược, nhưng vẫn khiến người nghe tâm tình rung động.

“A, ở phía đông trấn có một hiệu thuốc, giá cả phải chăng, hơn nữa...”

Không đợi tiểu nhị nói hết câu, Triệt Nguyệt cầm theo tay nải đứng lên, quay đầu nhìn Vật Ngữ, ngữ khí bình đạm nhưng không thất lễ, “Vật Ngữ cô nương, tại hạ đến được quán một chuyến, trên đường làm phiền cô nương chiếu cố, ta đi một lát sẽ về...”

“...” Vật Ngữ nhìn y trong chốc lát, không đáp, nâng kiếm đứng lên ra khỏi lầu, hướng đến đông trấn...

“Thanh Nhi, muội chờ ở đây...”

“Không muốn!! Muội rất lo!!”

Triệt Nguyệt liếc nhìn Thanh Tịch, Thanh Tịch không thể làm gì khác hơn đành bất đắc dĩ mở miệng, “Được rồi... muội ở đây đợi huynh...”

“Huynh rất nhanh sẽ về...”

Nhìn Triệt Nguyệt ở được quán chọn vài vị thuốc trị thương thông thường, không được liệu nào quý hiếm, trong lòng Vật Ngữ có chút nghi hoặc, nhưng vẫn không hỏi nhiều... Trầm mặc hồi lâu, thấy Triệt Nguyệt có vẻ dần hư nhược, cuối cùng không đành lòng lên tiếng: “Bách Lý công tử, đêm nay đến Đỗ U sơn trang, ta sẽ bẩm chủ thượng để người trị thương... nên...”

“Không cần...” Triệt Nguyệt mỉm cười, “Không cần vì ta lãng phí công sức...” Nếu như hắn muốn trị thương cho ta, căn bản không cần kéo dài thời gian như vậy... Ba năm qua, hết thấy đã không còn như trước, hắn thay đổi, tình của hắn... cũng đã thay đổi theo rồi... Chỉ có ta vẫn ngu muội hăm sâu vào hồi ức, chỉ có mỗi mình ta...

“Nhưng mà...”

“Không sao...” Dường như không muốn nói thêm, y quay đầu đi trước, thân ảnh thon gầy dưới dư quang của tịch dương mông lung hư huyền, giống như tùy thời tan biến trước mắt người.

Ban đêm, ba người bọn họ cuối cùng cũng đến được Đỗ U sơn trang nằm dưới chân núi, bốn phía sơn trang vây giữa sông núi, phong cảnh thanh u, chủ nhân của sơn trang là một người trung niên gầy gầy, nhìn bề ngoài là một người hòa ái hiếu khách, chỉ duy có đôi mắt phá lệ sắc bén.

Là một gia tử đã từng trải qua huấn luyện... Triệt Nguyệt cười nhạt, ánh mắt của người nọ nhìn mình, trừ bỏ xem thường thì cũng chỉ có thống hận, cho dù có chút nghi hoặc, nhưng không thể để ý quá nhiều, đến khi Vật Ngữ ở bên lạnh lùng mở miệng.

“Đỗ trang chủ, Bách Lý công tử là khách quý của chủ nhân, người phải đặc biệt tiếp đón!”

“Vâng... vâng... thuộc hạ đã biết...”

Đỗ U cung kính gật đầu, “Đỗ Diệc!! Mau đưa Bách Lý công tử đến khách phòng nghỉ ngơi!”

“Bách Lý công tử trước nghỉ ngơi đôi chút, đến văn thiện ta sẽ phái người thông truyền...” Đỗ U nhìn y, thái độ tuy kính cẩn hơn, nhưng vẫn lạnh lùng như trước.

Triệt Nguyệt cười khẽ một tiếng, cũng không muốn nói thêm, quay đầu theo gã sai vặt đến nơi được an bài.

Vật Ngữ nhìn theo thân ảnh tiêu thất sau hành lang gấp khúc, cúi đầu thở dài... Tuyệt mỹ xuất trần như thế, lại cô ngạo quật cường, thảo nào giáo chủ ngoan lệ vẫn luôn nhớ nhung y nhiều năm như vậy...

“Triệt Nguyệt! Vật Ngữ tỷ tỷ vừa rồi thật là oai phong, chủ nhân mà nàng nói không phải là Kinh đại ca sao? Kinh đại ca thật là có địa vị!!”

Suốt quãng đường đi Thanh Tịch không ngừng lú lú, Triệt Nguyệt gì cũng không nói, trong lòng y ít nhiều minh bạch... Những thứ trước mắt hắn là có liên quan đến những thay đổi của Kinh Liệt...

“Bách Lý công tử, chính là nơi này, còn vị cô nương đây ở phòng sát vách... Trang chủ mới rồi phân phó mang vật dụng hàng ngày và y phục để công tử tắm rửa chuẩn bị sẵn bên trong, công tử nghỉ ngơi một lát, chủ thượng và trang chủ đợi ở tiền đình...”

“Làm phiền...”

Triệt Nguyệt quan sát tình huống xung quanh, tuy không phải là quá xa hoa, nhưng cũng không phải là người bình thường có thể có... Rèm che tuyết bạch, bàn ghế gia cụ đều làm từ gỗ đàn hương, trà oản là đặc sản tiến cống của gốm Thanh Châu nổi danh, trên giường đặt một bộ bạch y ngay ngắn... Hắn quả nhiên vẫn nhớ ta thích màu trắng... Triệt Nguyệt mỉm cười, võ đầu Thanh Tịch cũng đang đánh giá chung quanh, “Thanh Nhi, về phòng nghỉ ngơi một lát đi.”

“Ừm... Triệt Nguyệt huynh cũng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, xem sắc mặt huynh này, tái nhợt như người chết ấy!”

Triệt Nguyệt cười, “Muội đây là đang trù yểu huynh sao?”

“Muội không có! Huynh lo mà nghỉ ngơi cho tốt, muội sang phòng bên, lát nữa gặp lại...”

Nhìn dáng vẻ vui sướng của Thanh Tịch, trong lòng Triệt Nguyệt cũng thư thả hơn nhiều, suốt đường đi tuy có rất nhiều nghi hoặc, nhưng Kinh Liệt không muốn nói, y cũng không muốn hỏi.

“Liệt...” Triệt Nguyệt vuốt ve bạch y được xếp ngay ngắn trên giường, gọi khẽ tên hắn, trong lòng trôi lên bao chua xót và ủy khuất không thể giải bày, rồi lại mơ hồ xen lẫn chút ngọt ngào quen thuộc...

Theo tiểu tư đến tiền đường, tất cả mọi người đều đã an vị, nhìn người xuất hiện ở cửa chính, những người bên trong đều không kiềm được biểu tình tán thán.

Người nọ một thân y sam bằng gấm mềm mại hoa quý, bên dưới ánh nến, tựa như hạt châu phát ra quang sắc ôn nhuận, vạt áo phía trước và ống tay áo thêu vài lá trúc màu xanh biếc... là loại sắc xanh như bảo thạch, vô cùng thanh nhã, yêu đai cùng màu thêu kim tuyến, ánh lên lam quang nhàn nhạt... Mái tóc ngược lại tùy ý buông xỏa sau lưng, trên trán điểm một hạt bảo thạch ngân lam, càng tôn lên khí chất băng ngưng xuất trần.

“Ôi chào! Triệt Nguyệt hôm nay thật đẹp!!” Thanh Tịch thét lên rồi nhào qua người y, “Nếu không ai cười muội, muội sẽ gả cho huynh!!”

Mấy người bên trong vì lời nói trẻ con của Thanh Tịch mà không nén được cười lớn. Triệt Nguyệt lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn người nam tử hắc y ngồi ở vị trí cao nhất, hắc mâu thâm thúy âm trầm, nhìn không ra một phân tình tự...

“Tiểu sư đệ đã đến rồi... Y phục này quả nhiên rất hợp với đệ...”

“Đa tạ nhị sư huynh chiếu cố...” Nghe ra lãnh đạm xa cách trong lời của hắn, đáy lòng Triệt Nguyệt như bị lưỡi dao lạnh lẻo cứa qua, đau nhói, y nhũu mày, không nguyện kéo dài cuộc trò chuyện lạnh nhạt này thêm khắc nào, miễn cưỡng dè xuống khí huyết đang cuộn cuộn dâng lên trong ngực, chậm rãi đến vị trí xa nhất ngồi xuống.

Giữa bữa tiệc nâng chén linh đình, tiếng cười nói vang lên tứ phía, Kinh Liệt càng như quần long chi thủ, trái ôm phải ấp... Những người bên trên trừ Mạc Ngôn và Vật Ngữ đã từng có duyên gặp gỡ, còn lại đều là những gương mặt xa lạ, Kinh Liệt cũng không có ý giới thiệu, suốt buổi cười đùa cùng hai nữ tử tuyệt sắc bên cạnh, rước lấy tiếng cười hâm mộ của bao người...

Mạc Ngôn và Vật Ngữ đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt lo lắng nhìn Triệt Nguyệt vẫn yên lặng uống rượu bên dưới, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Kinh công tử, công tử chỉ để ý đến Thu Sương, không thêm để ý đến người ta...” Nữ tử bên cạnh oán trách ngã vào lòng Kinh Liệt, đôi môi đỏ mọng ai oán mím lại.

“Chủ thượng mị lực phi phạm, Thu Sương Đông Tuyết trên giang hồ đều là giai nhân tuyệt sắc, vậy mà lại đồng lòng ái mộ chủ thượng.”

“Đó là đương nhiên, giáo... Không, chủ thượng một năm trước đánh bại môn chủ Kim Điều Môn, trọng chính giáo ta...”

“Xích Luyện!! Không được nhiều lời!” Kinh Liệt đột nhiên trầm giọng, lạnh lùng liếc nhìn Triệt Nguyệt từ đầu chí cuối vẫn lặng lẽ uống rượu bên dưới, “Bách Lý sư đệ, có phải thủ hạ của ta chiêu đãi chưa được chu toàn? Sao chỉ uống rượu như thế, không muốn nói lời nào ư?”

Triệt Nguyệt ngẩng đầu, gương mặt tái nhợt không mang một tia huyết sắc, ấy vậy mà vẫn xinh đẹp kinh động lòng người, y nhẹ nhàng mỉm cười, đậm mạc nói, “Làm phiền nhị sư huynh quan tâm... Là do Triệt Nguyệt không có khẩu vị mà thôi...”

“Không đối sao?” Trong mắt Kinh Liệt hiện lên một tia châm chọc âm lãnh, cúi đầu nói với nữ tử trong lòng, “Tuyệt Nhi, Bách Lý công tử là sư đệ của ta, nàng thay ta tiếp đãi y nhé?”

“Kinh công tử!!” Nữ tử hàm lệ ai oán nhìn Kinh Liệt, biểu tình chọc người yêu thương...

“Ngoan, sáng sớm mai ta đưa nàng cùng về Thương Ân sơn...”

“Thật sao?”

“....”

“Được rồi...”

Kinh Liệt mỉm cười ẩn xuống môi gai nhân một nụ hôn rồi ngẩng đầu thiêu mi nhìn Triệt Nguyệt, “Sư đệ, Đông Tuyết trên giang hồ là mỹ nhân được bao người mơ ước, đệ nhớ phải ôn nhu...”

Nghe được tràng cười lớn của mọi người, sắc mặt Triệt Nguyệt càng tái nhợt, nâng tay đẩy nữ tử đang quần lấy mình, lạnh lùng đứng dậy.

“Đa tạ nhị sư huynh có lòng, thứ cho Triệt Nguyệt không thể nhận...”

Không nhìn ánh mắt băng lãnh vô tình của người trên cao lần nào nữa, cúi đầu rũ mắt, khước mọi nhợt nhạt mỉm cười... Liệt, người vì sao lại đối xử với ta như vậy, người rõ ràng biết rõ tâm của ta... tình của ta... Trong ngực dậy lên chua xót, máu từ cổ họng tràn lên, nóng hổi, lại bị y mạnh mẽ nuốt xuống.

“Thân thể Triệt Nguyệt không khỏe, xin được cáo lui trước... Các vị, thỉnh tiếp tục...”

Vừa đến cửa, thứ chất lỏng tanh ngọt không còn khả năng kiềm chế ồ ạt tràn qua yết hầu, lại sợ người sau lưng phát hiện, vội vã lấy tay che miệng, nhanh chóng rời khỏi chính đường huyệt não xa hoa.

Một mối tựa lưng vào cột trụ ở hành lang gấp khúc, Triệt Nguyệt nâng tay, bị thương nhìn lòng bàn tay ướt đầm, chất lỏng đỏ sẫm từ ngón tay chậm chạp rơi xuống nền đất dưới chân, y sau đó cũng chỉ ngẩng đầu cười nhạt... Trước mắt dần mờ hồ, xung quanh giống như chỉ còn hắc ám bao phủ, dưới chân hư mềm, cuối cùng không còn khả năng chống đỡ, cơ thể dọc theo cột trụ trượt xuống, thân thể dần vô lực, ngã xuống nền đất lạnh lẽo.

Trong bóng đêm, mơ mơ màng màng hiện ra đôi mắt đen tràn ngập ôn nhu như dĩ vãng...

Kinh Liệt, người đã không còn là người nam tử mà ta yêu trong ký ức... Thế nhưng, tình cảm ta giành cho người lại không thể thu hồi... Nếu như, nếu như hết thấy chỉ là giấc mộng...

Như vậy, người cần gì phải cho ta ôn nhu, cần gì lại khiến cho lòng ta đau nhức... Tất cả mọi thứ... là vì sao... Ta buông tha tôn nghiêm bản thân, bất chấp ánh nhìn khinh rẻ của người khác, chỉ muốn làm bạn bên cạnh người, nhưng ngay cả như thế... cũng là hy vọng xa vời rồi sao?

Thân thể ngã xuống bất chợt được đôi tay hữu lực giữ lại, kéo vào lồng ngực ấm áp, bàn tay dán trên lưng không ngừng đẩy nội lực vào, Triệt Nguyệt mở mắt, trước mắt là một gương mặt xa lạ, trên diện dung tuấn đạt là lo lắng chân thành...

“Người thế nào rồi? Nội thương nặng như vậy sao lại không chữa trị?”

Ánh mắt dần dần thanh tỉnh, Triệt Nguyệt nâng tay đẩy nam tử trước mặt, lạnh nhạt nói, “Đã làm phiền các hạ phí tâm... ta không sao...”

Lời vừa dứt, dưới chân lần nữa mất thăng bằng, ngã nhào ra trước, nam tử nhanh chóng đỡ lấy thân thể hư nhược của y, “Này!! Đã bảo người không được cậy mạnh rồi mà!”

Triệt Nguyệt muốn đẩy người nọ ra, nhưng toàn thân vô lực, vừa hé môi muốn nói lời cự tuyệt lại không ngăn được tiên huyết cuộn cuộn tràn ra, chỉ kịp phát ra hai chữ ‘xin lỗi’ rồi lâm vào hôn mê.

“Này!!” Nam tử lo lắng ôm ngang người Triệt Nguyệt, bế y lên, bước nhanh tới chính đường.

“Cha! Mạc Ngôn ca! Mau đến giúp một tay, vị công tử này...”

Nội đường não nhiệt vì tiếng gọi lớn đột ngột im bật, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào vết máu trước ngực của người vừa đến, nháy mắt liền phát hiện, trong ngực người nọ là thân thể sắc mặt trắng nhợt, lặng im không động tĩnh, không phải ai xa lạ, là vị Bách Lý Triệt Nguyệt vừa rời khỏi không lâu, xung quanh tức thì nổi lên một trận kinh hô nhỏ nhỏ.

“Triệt Nguyệt!” Thanh Tịch chạy nhào tới, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn tràn ngập lo lắng, khi nãy cùng Vật Ngữ đi lấy thêm rượu, quay lại thì phát hiện y đã rời đi, sao đột nhiên lại thành thế này!!

Vào một khắc khi nhìn thấy Triệt Nguyệt nằm bất động trong lòng người nọ, toàn thân Kinh Liệt ngây dại... trên tuyết mỹ dung nhan ấy đã không còn lớp ngụy trang kiên cường vẫn hằng quen thuộc, thần sắc suy yếu nhợt nhạt, khóe môi còn đọng lại vết máu đỏ tươi đậm buốt mắt người... hơi thở suy yếu mong manh, dường như lúc nào cũng có thể biến mất... khiến cho lòng hấn dâng lên nỗi kinh hoàng xưa nay chưa từng nếm trải, trong lúc bản thân còn chưa ý thức được, người đã lao xuống, đoạt lấy thân thể hư nhược của y ôm vào ngực, thân ảnh vụt qua, nháy mắt biến mất trước mắt người.

“Mạc Ngôn!! Mang Thiên Tâm Hoàn đến!!” Không trung vọng lại thanh âm lạnh như băng, mơ hồ mang theo run rẩy khó lòng nhận thấy.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Triệt Nguyệt! Người vốn là y sinh kia mà, vì sao lại để thân thể mình ra nông nổi này!! Vì sao vẫn không biết tự chăm sóc mình!!

“Đáng giận!” Kinh Liệt đứng lặng bên giường, chăm chú nhìn nam tử hơi thở suy yếu gần trong gang tấc, kinh qua nội lực đã thông huyết mạch, sau đó nuốt thánh dược chữa thương Thiên Tâm Đan, sắc mặt tái nhợt cuối cùng cũng có chút huyết sắc, nhưng khí tức vẫn suy yếu mong manh như trước.

Triệt Nguyệt... khẽ khàng gọi tên y, vươn tay dịu dàng vuốt ve đường nét trên gương mặt ôn nhu, đôi con ngươi đen láy lại hiện lên ôn nhu đã từng quen thuộc...

“Khụ...” Dường như cảm nhận đau xót trong tiếng thì thầm không rõ là thực hay mơ, người trên giường rên khẽ một tiếng, giọt nước trong suốt từ khóe mắt chậm rãi rơi xuống, giấy lát biến mất sau tóc mai ướt đẫm, “Xin lỗi, xin lỗi... Cốc đại ca...”

Sắc mặt Kinh Liệt rét lạnh, đôi mắt một khắc trước còn ngập giữa ôn nhu đau xót bỗng chốc hóa thành ngoan lệ lãnh khốc, chăm chú nhìn dung nhan tuyết mỹ suy yếu một lúc thật lâu, không nói lời nào, xoay người rời đi... Cũng vì lửa giận che kín tâm trí, hấn hoàn toàn không phát giác người phía sau trong hơi thở mong manh, khóe môi mấp máy đau khổ gọi tên hấn, “Liệt... đừng đi... ta... yêu người...”

(*) Đình viện Tạ gia lúc tàn sương, yển mỗi nghỉ chân đậu mé ruộng, bóng đổ trắng soi tường dát bạc, khóm hoa nào lặng tỏa mùi hương?

Chữ tình thuở ấy nên hồi ức, duyên ương lẽ cánh, mưa lạnh vương, mười một năm dài nay đã dứt, cơn mộng tan theo nỗi đoạn trường.

_____Sưu tầm_____

8. Chương 7

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy thì thương thế đã khôi phục hơn phân nửa, khí huyết cũng thông nhuận hơn nhiều, Triệt Nguyệt cười nhạt, hôm qua mặc cho Thanh Tịch có nói khô cả miệng, y cũng không muốn mặc lại bộ bạch bào hoa quý nọ, tùy tiện khoác vào bộ bạch y thường nhật, lấy thêm một đoạn vải xanh nhạt buộc gọn mái tóc rồi thôi.

Về sau mới biết, người thanh niên đêm đó đỡ mình, nguyên lai là thiếu trang chủ của Đỗ U sơn trang, được người trên giang hồ gọi là “Hàn Phong Độc Thủ” Đỗ Hàn Phong, là một người có thủ pháp dụng độc xuất thần nhập hóa, so với Đường Môn nổi danh là độc môn thế gia chỉ hơn không kém.

Hấn vậy mà là thủ hạ của Kinh Liệt, Triệt Nguyệt nhìn thoáng qua người thanh niên ngồi cạnh giường mình, chau mày, “Đỗ thiếu hiệp, thân thể tại hạ đã không còn đáng ngại, không dám làm phiền các hạ mang đến mấy loại thuốc bổ này...”

“Những loại thuốc bổ này sao?” Đỗ Hàn Phong cười cười, tiện tay cầm lên một cây linh chi ngàn năm, “Không phải do ta đưa đến.”

“Là ta phân phó bọn họ đem đến cho người làm thuốc.” Từ cửa truyền đến thanh âm trầm thấp, Đỗ Hàn Phong vội vàng đứng lên, hạ một gối xuống đất, kính cẩn lên tiếng, “Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.”

“Lui xuống!”

“Vâng, giáo chủ!” Đỗ Hàn Phong lén nhìn gương mặt đậm mạc của Triệt Nguyệt chốc lát, nhún vai để khí bay đi.

Triệt Nguyệt đứng dậy, lạnh nhạt đáp: “Triệt Nguyệt nhận không nổi.”

“Người giận chuyện gì?”

Kinh Liệt nheo mắt, lạnh lùng nhìn nam tử đứng cạnh cửa. Hồi lâu, khóe môi lặng lẽ câu lên nụ cười âm lãnh tà nịnh, đột ngột vươn tay, kéo thân thể gầy yếu vào lòng, ở sát bên tai y thấp giọng nói, “Triệt Nguyệt không muốn gặp ta ư?”

Cảm giác vô lực lại lần nữa chiếm cứ tâm trí Triệt Nguyệt, y nhắm lại hai mắt, quay đầu, “Nhị sư huynh...”

“.....” Kinh Liệt che miệng y lại, “Gọi Liệt....”

“Buông ra.” Triệt Nguyệt giãy dụa tránh né, nhưng càng bị hấn ôm chặt hơn, cuối cùng không còn sức đành im lặng tựa vào lồng ngực rộng lớn, nghiêng người nghe nhịp tim hữu lực nảy lên trong ngực hấn, bất đắc dĩ nói, “Đời trước nợ người, đời này hoàn lại...”

“Sao cơ?”

Triệt Nguyệt lắc đầu, vẫn tựa trong ngực hấn, “Liệt, nếu có một ngày, mọi chuyện sắp đến hồi phải kết, xin người đừng quên, cho ta bảy ngày ôn nhu...”

Kinh Liệt ngẩn ra, đôi mắt hiện lên kinh ngạc khó hiểu, lại nhìn đến nét mặt thê lương của y, cuối cùng vẫn lặng im không hỏi.

Thời gian tưởng chừng dừng lại, những tia nắng ấm sau Ngọ chiếu xuống hai bóng người ôm nhau, tản ra quang vừng mê mang, hài hòa tĩnh lặng, lại phảng phất chút gì không thật.

Nghỉ lại ở Đỗ U sơn trang hai ngày, hôm sau mọi người lại tiếp tục lên đường tiến về Thương Ẩn Sơn, đoàn người lúc này có thêm một người, không phải là nữ tử xinh đẹp ngày ấy xuất hiện bên cạnh Kinh Liệt, mà là Đỗ Hàn Phong, mặc cho hấn muốn đi khiến cho Thu Sương Đông Tuyết khóc đến lê hoa đái vũ, Kinh Liệt lúc ấy chỉ quay đầu nhìn Triệt Nguyệt hồi lâu, sau đó thúc Tuyết Trần lên trước.

Suốt dọc đường đi Đỗ Hàn Phong luôn ân cần hỏi han, rất quan tâm chiếu cố Triệt Nguyệt, Triệt Nguyệt dù muốn từ chối nhưng khi nhìn thấy đôi mắt hấn những khi như thế chẳng khác gì con cún nhỏ bị người khi dễ lại buông xuống mềm lòng... Kinh Liệt an bài nhiệm vụ cho Đỗ Hàn Phong mỗi ngày một nhiệm, đến nỗi hấn không có thời gian để thở, ý tứ rõ ràng như vậy khiến cho Vật Ngữ ở bên thường xuyên không nén được âm thầm cười trộm.

Đi đường hơn nửa tháng, vào một buổi hoàng hôn tịch dương như máu, đoàn người cuối cùng cũng đến phủ đệ to lớn dưới chân Thương Ẩn Sơn, trạch viên to lớn được xây tựa lưng vào núi, bốn phía che chắn bởi rừng tùng xanh biếc, những khi trời quang mây tạnh, nơi này không khác gì tiên cảnh nhân gian.

Nheo mắt nhìn ngọn núi cao ngất trong mây, rồi lại nhìn đến bóng lưng khôi vĩ đắm chìm trong biển tịch dương đẹp mắt, khóe môi bất giác vén lên ý cười ảm đạm, cho dù trên đường đi không ai đề cập đến thân phận của Kinh Liệt, nhưng dựa theo thái độ kính cẩn của mọi người đối với hấn, cộng thêm biểu tình của vài nhân sĩ giang hồ trên đường tao ngộ, trong lòng Triệt Nguyệt cũng tự hiểu phần nào.

Kinh Liệt hấn nhiên là có liên quan đến Yên Nguyệt Ma Giáo đạo gần đây dậy sóng giang hồ, nếu y đoán không sai, Kinh Liệt chính là giáo chủ thiên tôn của Yên Nguyệt giáo, còn Mạc Ngôn Vật Ngữ, hấn là Tư Đồ Thánh Sứ truyền tụng khắp giang hồ, Yên Nguyệt giáo tả hữu thiên vương hộ pháp.

Như vậy, tất cả bản khoản đều đã có đáp án rõ ràng, Triệt Nguyệt chưa xót mỉm cười, trận võ lâm hạo kiếp mười một năm trước, dù y không trải qua, nhưng không phải là không có quan hệ.

Năm ấy, y vừa tròn mười tuổi, chỉ mơ hồ nhớ rằng, vào một buổi trưa mười năm trước, người cha chưa khi nào nhìn mình đột nhiên vui vẻ ôm mình vào lòng cười lớn, ánh mắt lấp lánh, ngập tràn dự vọng và khoái ý nóng lòng đoạt lấy.

“Triệt Nguyệt!! Cha đã thống nhất võ lâm, hết thấy hết thấy, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay...”

Sau đó còn nói những gì? Y không còn nhớ rõ, y khi ấy chỉ là một hài đồng ngây thơ chưa hiểu chuyện, chỉ vì phụ thân cuối cùng cũng quan tâm đến mình, vui vẻ rúc vào lòng ông, đây cũng là hồi ức ấp áp duy nhất về người cha thân sinh của y.

Ba tháng sau, vào một đêm tuyết hạ, mẫu thân khắp người đầy máu lao vào phòng đánh thức mình còn đang mê ngủ, lúc đó mới giật mình phát giác xung quanh đều là lửa, vài lão bộc liều mạng cứu mình và mẫu thân ra khỏi biển lửa, từ đó về sau, không còn gặp lại người nam nhân ngoan lệ kỳ quái kia nữa, cũng bắt đầu trải qua cuộc sống lưu lạc cơm không no áo không ấm...

Đối với sự biến mất của phụ thân, y chưa từng có bất kỳ loại tưởng niệm nào, thậm chí ngay cả tướng mạo của ông ra sao y cũng không nhớ nổi, nếu nói nhớ thì chỉ có đôi mắt hàm lệ và nụ cười ôn nhu của mẫu thân là vĩnh viễn không thể nào quên được.

“Triệt Nguyệt! Đang nghĩ gì?”

“Không nghĩ gì.” Kéo lại y phục đơn bạc trên người, quay đầu nhìn Kinh Liệt mỉm cười, “Liệt, ta chưa từng biết, người hóa ra chính là nhi tử của giáo chủ Yên Nguyệt Giáo Kinh Cúc.”

“Làm sao người biết?” Con người đen lầy lóe lên hàn quang, sát khí nổi lên tứ phía.

“Ta đã từng gặp ông ấy...” Triệt Nguyệt ngửa đầu nhìn bầu trời ngập giữa hoàng hôn, trong đôi mắt trong trẻo lặng lẽ hiện lên thần sắc bi thương, “Năm ta mười tuổi, ông đã đến nhà ta, bên cạnh là một nữ nhân rất đẹp.”

“Chuyện đã qua lâu rồi, không cần nhắc lại!” Kinh Liệt lạnh lùng bỏ lại một câu, giục ngựa tiến vào đại môn rộng lớn.

“Làm sao có thể không nhắc cho được.” Nhìn theo bóng lưng cao lớn, Triệt Nguyệt thở dài, “Giờ nhớ lại, ta vào lúc đó cũng đã gặp người rồi.” Cũng vào một ngày mùa thu lá vàng rải khắp nền trời xanh biếc, y nép mình trốn vào một góc, ỷ khuất nhìn tiểu nam hài khôi ngô vui vẻ ngồi trong lòng người phụ thân tuấn kiệt.

Tiến vào Thương Ân Sơn Trang, Triệt Nguyệt bỗng nhớ đến những ngày bình yên trong Quỷ Cốc, y từ chối căn phòng vô cùng thư thái mà Kinh Liệt an bài, chọn một góc hoang vu hẻo lánh nhất trong sơn trang, cũng là nơi có địa thế cao nhất ở phía Đông Bắc. Theo như lời y nói, nơi nào có thể thấy tia nắng ban mai đầu tiên của ngày mới, thì nơi đó càng gần với bầu trời.

Kinh Liệt chỉ như sương mù, bí hiểm cười cười, từ hôm về lại sơn trang, về sau không còn xuất hiện trước mắt Triệt Nguyệt, giống như chưa từng có một người tên là Triệt Nguyệt tồn tại trong trang viện.

“Triệt Nguyệt! Huynh đừng có suốt này ôm mãi mấy loại thảo dược đó có được không!” Thanh Tịch nổi giận dưng dưng chạy ào vào tiểu viện, nhìn thấy Triệt Nguyệt vẫn vui vẻ ngồi dưới gốc cây, cong môi oán giận, “Ở đây hẻo lánh như vậy, ngay cả bóng ma cũng không có, huynh không cảm thấy chán sao?”

“Ừ...”

“Ừ cái gì!!! Muội đang nói chuyện với huynh đó!! Đến đây đã hơn nửa tháng rồi, huynh mỗi lần mở miệng không phải “Ừ” thì cũng chỉ có “Ừm” là sao hả?!”

Buông mấy loại thảo dược trong tay xuống, Triệt Nguyệt nâng mắt, mỉm cười nhìn Thanh Tịch, “Thanh Nhi, ở đây không phải là Quỷ Cốc, chúng ta đâu sao cũng đang ăn nhờ ở đậu người ta, muội hiểu chưa?”

“Ăn nhờ ở đậu cái gì? Chủ nhân của họ là nhị sư huynh của huynh! Với một thân y thuật tài giỏi như huynh...”

“Muội không hiểu...”

Triệt Nguyệt cười nhạt, “Vật Ngự chiếu cổ muội có tốt không?” Trước khi dọn đến đây, Thanh Tịch không ngừng la hét đòi theo nhưng bị Triệt Nguyệt ngăn cản, y xưa nay vốn thích những nơi thanh u, tiền đồ tương lai lại mờ mịt, cho nên lúc đó đã định sẽ đem Thanh Tịch giao phó cho người khác...

“Rất tốt. A, mấy ngày trước muội thấy một nam nhân rất đẹp nha, đương nhiên không thể đẹp bằng Triệt Nguyệt, nhưng người đó dường như rất thích Vật Ngự tỷ tỷ...”

“Vậy sao...”

Triệt Nguyệt chỉ cười không nói, ngẩng đầu nhìn sắc trời trên cao, vỗ nhẹ đầu Thanh Tịch, “Thanh Nhi, trở về đi, lát nữa huynh phải lên núi một chuyến...”

“Lên núi? Để làm gì?”

“Dựa theo y thuật sư phụ truyền cho huynh, huynh muốn chế một loại thuốc trị thương, nếu có thể thành công, ít nhiều cũng có thể giúp được nhị sư huynh phần nào...”

“Được trị thương? Triệt Nguyệt huynh đầu óc có phải mê muội rồi không, nhị sư huynh ở đây linh đan diệu dược nhiều vô số kể, biết đâu ngay cả thuốc cải tử hồi sinh cũng có nữa là, còn thiếu được trị thương của huynh sao?”

“Muội không hiểu...” Triệt Nguyệt cười cười, đứng dậy đeo giỏ thuốc lên lưng, “Huynh có thể sẽ đi vài ngày, muội không cần mang cơm cho huynh!”

“Vài ngày!! Hiện đại đã là tháng mười một, chỗ nào còn được thảo cho huynh hái nữa!!!”

“... Loại dược thảo này chỉ có thể tìm thấy trên vách núi vào đêm trập tuyết đầu của tháng mười một trút xuống, hơn nữa thời gian hoa nở chỉ có hai canh giờ...”

“Thiên hạ nào có loại dược thảo cổ quái như vậy, trong y thư của nghĩa phụ cũng chưa từng đề cập đến, huynh không nên lừa gạt Thanh Nhi không hiểu chuyện!” Vừa nói nước mắt vừa rơi, “Triệt Nguyệt huynh từ ngày ly khai Quỷ Cốc liền trở nên kỳ quái, huynh không muốn ở chung với muội đúng không? Thanh Nhi luôn xem huynh như thân ca ca...”

“Thanh Nhi nghĩ nhiều quá rồi.” Triệt Nguyệt dịu dàng mỉm cười, nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, “Trong y thư không có ghi chép nhưng không có nghĩa là không có loại dược này, nó gọi là “Thiên Tuyết Hoa”, chỉ được nhắc đến trong một số cổ thư quý hiếm, bởi vì rất khó hái, cho nên dần dần thất truyền, hoa này không chỉ là thánh phẩm trị thương, mà người dùng nó trong vòng ba canh giờ, nội lực sẽ tăng lên, đồng thời bách độc bất xâm.”

“....Nếu dược thảo này thần kỳ như vậy, huynh vì sao cho rằng trên núi này có?”

Triệt Nguyệt mỉm cười, lấy trong giỏ trúc ra một con rắn nhỏ gần như trong suốt, khiến cho Thanh Tịch sợ hãi thét lên, “Thanh Nhi đừng sợ, đây là vân xà, chỉ xuất hiện những khi Thiên Tuyết Hoa nở, hôm trước khi huynh hái thuốc ở Đông Sơn thì vô tình phát hiện được...”

Triệt Nguyệt ngẩng đầu quan sát sắc trời, “Phong chừng năm ngày nữa tuyết sẽ rơi, huynh phải nhanh đến dốc Đông Phù... Không cần lo lắng, huynh sẽ nhanh chóng trở về...”

Thanh Tịch biết có khuyên cũng không được, không thể làm gì khác hơn đành gật lệ gật đầu, “Vậy huynh phải cẩn thận, địa thế hiểm trở, nếu như Kinh đại ca hỏi...”

“Hắn sẽ không hỏi...” Nhân thần Triệt Nguyệt tối lại, nhợt nhạt mỉm cười, “Không cần lo lắng...”

“Vậy... Huynh phải bảo trọng. Nhất định phải sớm trở về!”

Hai mắt Thanh Tịch đắm lệ nhìn theo thân ảnh gầy mảnh phiêu dạt dần biến mất giữa sương chiều, bên dưới hoàng hôn mờ ảo, mái tóc đen dài cùng bạch y trắng tuyết phất lên phiêu tán theo cơn gió dịu dàng, mơ hồ khiến cho người ta lầm tưởng có chăng là ảo ảnh tiên nhân...

“Mạc Ngôn! Sự tình tiến hành thế nào?” Thanh âm lạnh như băng từ thư trác chậm rãi vang lên.

Lam sam nam tử đứng cạnh cung kính trả lời, “Hồi bẩm giáo chủ, phân đà ở Giang Nam mấy ngày trước đã chuẩn bị xong, Giang Bắc và đại bộ phận phân đà địa khu ở Trung Nguyên sơ bộ cũng đã thành hình,

vài ngày trước Hàn Phong có truyền đến tin tức, bọn họ đã nắm trong tay tam đại môn phái võ lâm, Kim Điều Môn, Bách Thảo Bảo và Vạn Thú Trang, cả Thục Trung Đường Môn cũng đã nằm trong sự khống chế của chúng ta...”

“Tốt.” Con người hắc sắc hẹp dài phát ra hàn quang âm lãnh, “Thanh Thành, Võ Đang, Nga Mi và Thiếu Lâm có động tĩnh gì không?”

“Hiện tại vẫn chưa.”

“Bên phía Phong Tiêu thế nào rồi?”

“Phong lâu chủ đang điều tra nội tình mười một năm trước của Bách Lý gia, vẫn chưa có tin tức.”

Kinh Liệt cười nhạt, biếng nhác ngã lưng xuống lớp đệm mềm màu đen, vươn tay nâng lên chung rượu trên bàn, lắc nhẹ.

“Giáo chủ, thuộc hạ còn có một việc...”

“Nói!”

Mạc Ngôn ngẩng đầu nhìn tuấn mỹ dung nhan băng lãnh trước mặt, cúi đầu thở dài, “Chạng vạng hôm qua, tọa hạ đệ tử thông báo Bách Lý công tử đã rời khỏi Thương Ẩn Sơn.”

“Người vừa nói gì?”

“Rầm” Một tiếng, chiếc bàn đàn hương quý giá bị đập nát, “Y dám đào tẩu?”

“Đệ tử của thuộc hạ đã hỏi qua, Bách Lý công tử nói là muốn đến Đông Phù nhai hái thuốc, vài ngày sau sẽ trở về, nhưng sắc trời hiện tại, nhiệt độ đang giảm nhanh, thân thể Bách Lý công tử...”

“Mạc Ngôn, người dường như rất quan tâm y?”

“Liệt!” Mạc Ngôn cuối cùng không thể nhịn được nữa đứng thẳng người, đi đến bên cạnh Kinh Liệt, “Ta không dùng thân phận thuộc hạ nói chuyện với người, là bằng hữu, ta khuyên người, thăm kịch của mười năm trước không phải lỗi của Triệt Nguyệt, người không nên chỉ vì khoái ý nhất thời mà đổi lấy hối hận cả đời.”

“Không phải lỗi của y, vậy lẽ nào là lỗi của ta? Muốn trách, thì trách y là nhi tử của tên cầu tặc Bách Lý Mộ kia.”

“Tình cảm của người đối với y, ta và Vật Ngữ đều nhìn ra, người thật sự có thể tuyệt tình với y được sao?”

“Haha! Ta và y ở cạnh nhau tròn ba năm, nhìn tới nhìn lui đều nhìn rất rõ, trong lòng y chỉ có cái tên chính nhân quân tử giả nhân giả nghĩa Cốc Dật Hiên kia, nào có chỗ cho Kinh Liệt ta tồn tại, với y, ta lãnh huyết, ta vô tình, ta tàn bạo âm ngoan... cho dù làm mọi thứ cho y, y vẫn khinh thường không nhìn đến, chỉ đến khi Cốc Dật Hiên bỏ rơi y, y mới nhớ đến còn có một tên bạch si Kinh Liệt để y có thể dựa vào... Ngay cả Cốc Dật Hiên cũng không muốn đồ đệ tiện như vậy, ta, Kinh Liệt sao lại yêu thích cho được!”

“Liệt! Người quá cố chấp, mặc dù chỉ ở chung với y vài ngày, nhưng Bách Lý Triệt Nguyệt kiên cường nội liễm, cô cao thanh ngạo, tuyệt không xấu xa như lời người nói.”

“Đủ rồi!! Ta chỉ cần y còn sống trước khi kế hoạch của ta hoàn thành là được, thời điểm khác, biến đi càng xa càng tốt. Huống hồ, có ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, ta sao có thể đem trái tim đặt lên người đã từng bị nam nhân chơi đùa vứt bỏ!”

Mạc Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, “Liệt, nếu người nói những lời này với y, y nhất định sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt người... Ái nhân, là vô tội, là nam hay nữ đều như vậy.”

Đôi con người lạnh lẽo của Kinh Liệt khẽ dao động, phát tay lệnh Mạc Ngôn lui xuống, lạng lẽ đến trước cửa sổ.

Đã đến đầu đông, quần sơn phương xa hóa thành một màu tĩnh mịch, đôi mắt xưa nay băng lãnh của Kinh Liệt thoáng lướt qua một tia mê vông đau lòng, nháy mắt lại quay về âm lãnh... Ái nhân ư? Ta không tin...

Phụ thân yêu mẫu thân như vậy, kết cục sau cùng không phải cũng bị phản bội đó sao? Ta muốn, là một món đồ chơi để ta thoả sức chơi đùa, không phải là thứ ái tình đầy giả tạo.

Bách Lý Triệt Nguyệt, cho dù thời niên thiếu vô tri từng bị người mê hoặc, nhưng ta hiện tại đã không còn là thiếu niên đơn thuần của nhiều năm trước, người xuất hiện trong sinh mạng ta, đã định trước chỉ là một hồi bi kịch.

9. Chương 8

Lũng thủ vân phi, giang biên nhật vãn, yên ba mẫn mục bằng lan cửu.

Lập vọng quan hà tiêu tác, thiên lý thanh thu, nhĩn ngưng mâu.

Yếu yếu thần kinh, doanh doanh tiên tử, biệt lai cảm tự chung nan ngẫu.

Đoạn nhận vô bằng, nhiễm nhiễm phi hạ đình châu, tư du du.

Ấm tường đương sơ, hữu đa thiếu, u hoan giai hội, khởi tri tự tán nan kỳ, phiên thành vũ hận vân sầu.

Trở trụ du. Mỗi đăng sơn lâm thủy, nhạ khởi bình sinh tâm sự, nhất trằng tiêu ảm, vĩnh nhật vô ngôn, khước hạ tăng lâu.

—Liễu Vĩnh khúc ngọc quản

===//===

Sau khi Triệt Nguyệt đi được vài ngày, trời quả nhiên đổ tuyết, từ sau giờ Ngọ tuyết rơi mãi không ngừng, đến tối hóa thành gió lớn mang theo tảng tuyết đập mạnh vào song cửa, những chạc cây rụng lá rét run trong gió tuyết, chốc chốc ngấm lên thanh âm quật gậy.

Kinh Liệt ngồi sau thư trác thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn song cửa đang đóng chặt, đôi mắt băng lãnh không giấu được thần sắc sốt ruột và giận dữ điên cuồng.

“Liệt, sắc trời thế này e là trong khoảng thời gian ngắn tuyết sẽ không ngừng.”

“Ừm.”

“Bách Lý Triệt Nguyệt lên núi cũng đã hơn năm ngày rồi, chẳng...”

“Mạc Ngôn! Từ khi nào tình cảm giữa người và y trở nên tốt như vậy?”

“Ta không muốn người sau này phải hối hận.” Mạc Ngôn nhíu mày, vươn tay kéo cửa sổ hé ra một khe nhỏ, cuồng phong lập tức cuốn theo hoa tuyết kết thành tảng lớn đánh úp vào trong, gian phòng ảm áp phút chốc trở nên lạnh lẽo thấu xương.

“Lạnh quá...” Mạc Ngôn lần thứ hai thốt lên thanh âm than khê, vừa khép cửa vừa thâm ý liếc nhìn Kinh Liệt, “Bất quá người vốn chỉ muốn y khi còn hữu dụng ‘tạm thời’ ở lại bên cạnh người thôi, cho dù có chết hẳn cũng không có vấn đề gì...”

Rầm!!

“Đi ra ngoài!”

“Vâng, giáo chủ!” Mạc Ngôn nhún vai, cười cười quay người, nhưng chân chưa chạm cửa, từ sau đã truyền đến thanh âm băng lãnh, “Lập tức phái người đến Đông Phù nhai! Ép cũng phải đem y áp giải trở về cho ta!”

“Tuân lệnh!”

“Còn nữa,” Mạc Ngôn chưa kịp quay đầu, bạch quang đã quét ngang tầm mắt, trên trán nổi lên đau rát, “Không được tùy ý phỏng đoán tâm tư ta!”

“Thuộc hạ đã rồi.” Quệt đi vết máu trên thái dương, Mạc Ngôn nhếch môi cười nhạt, tên tiểu tử này hạ thủ thật ngoan độc.

Trải qua thêm hai ngày tìm kiếm, tin tức hồi báo về tất cả cũng chỉ một câu chưa tìm ra tung tích, hàn ý và sát khí trong mắt Kinh Liệt mỗi ngày một bức người, đôi con ngươi đen láy đã giăng đầy tơ máu, đến cả tả hộ pháp bên cạnh hắn cũng không dám nhiều lời, tìm cách tránh được liền vội vã tránh thật xa.

“Vật Ngữ tỷ tỷ, Triệt Nguyệt huynh ấy... huynh ấy... có phải là...”

“Thanh Tịch đừng khóc, Mạc Ngôn và giáo chủ đã lên núi, hai người họ nhất định sẽ đưa Bách Lý công tử bình an trở về.” Vật Ngữ xoa đỉnh đầu run rẩy đang rũ xuống của Thanh Tịch, bất đắc dĩ ngược mắt nhìn cảnh tuyết mênh mông bên ngoài.

“Huynh ấy nói huynh ấy sẽ trở về....ư... Triệt Nguyệt là một tên gạt người!”

“Thanh Tịch, muội thích Bách Lý Triệt Nguyệt đến vậy ư? Y là người như thế nào?” Vật Ngữ nhìn thiếu nữ đang khóc thút thít trên băng ghế, mềm mại hỏi.

“Triệt Nguyệt huynh ấy rất hiền lành, rất thiện lương...” Thanh Tịch ôm đầu gối, ngược đôi mắt đầm nước mơ màng lặng nhìn gió tuyết ngoài song cửa, “Sáu năm trước khi huynh ấy mới đến Quỷ Cốc, cả người gầy yếu không chịu nổi, rất hay sinh bệnh, hơn nữa cho đến tận bây giờ cũng không hay nói chuyện, muội và Kinh đại ca thường hay trêu chọc huynh ấy, huynh ấy cũng không có phản ứng gì. Lâu ngày sống chung, dần dần quen thuộc, huynh ấy thỉnh thoảng sẽ mỉm cười, tuy chỉ là nụ cười nhàn nhạt thoáng qua, nhưng những khi như thế Kinh đại ca luôn ở bên lặng lẽ nhìn huynh ấy, trong mắt là ôn nhu mà muội trước nay chưa từng nhìn thấy, cũng nhìn không hiểu.”

Vật Ngữ ngẩn người, kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Thanh Tịch rũ mắt cười khổ, “Bọn họ vẫn cho là mình che giấu rất giỏi, nhưng muội có thể nhìn ra, Kinh đại ca yêu Triệt Nguyệt, mà Triệt Nguyệt cũng...”

“Bách Lý công tử nói với muội những điều này?”

“Nào có, huynh ấy làm sao có thể nói cho muội biết chứ. Là muội tự mình phát hiện, đến nơi Triệt Nguyệt ở khi còn ở Quỷ Cốc tỷ có thể thấy, trước khi rời đi Triệt Nguyệt có lên đặt một gói đồ nhỏ dưới gốc cây ngân hạnh trước phòng... chính là tử vân ngân hạnh mà Kinh đại ca bốn năm trước từ trên dốc Tuyết Bích của Quỷ Cốc hái cho huynh ấy.”

“....”

Khi Kinh Liệt mang một thân áo choàng phủ đầy tuyết trắng trở về, Thương Ân Bảo vốn ngấp trong bầu không khí tức sát bất chợt tăng thêm một luồng sát khí vô cùng bạo lệ, người người đều biết, người nam tử độc cư trong tiểu sài phòng ở góc Đông Bắc trong trang lán này một mình lên Đông Phù nhai e là dữ nhiều lành ít, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người nọ trong lòng giáo chủ chiếm vị trí quan trọng nhường nào... Cho nên, những kẻ đã từng khinh thị y, dùng lời lẽ khó nghe vũ nhục y, trong lòng không ngừng thấp thỏm lo âu, sợ một ngày nào đó vị giáo chủ âm ngoan vô thường này truy cứu tới, đầu mình liền khó giữ...

Chạng vạng hôm ấy Kinh Liệt vừa vào cửa, thủ vệ vội cấp báo, người cần tìm ngày hôm qua đã xuất hiện, Kinh Liệt như phát điên bất chấp tất cả xông thẳng ra ngoài.

“Đau quá!” Triệt Nguyệt nhíu mày, nhìn vết thương vì bị người nọ ném mạnh lên giường mà tuôn ra máu đỏ.

“Liệt? Ai lại chọc giận ngươi rồi?” Mắt thấy nam nhân trước mặt như mãnh thú phát cuồng vọt tới cạnh mình, Triệt Nguyệt không nén được thoáng hiện lên ý nghĩ, hẳn có khi nào sẽ nuốt sống mình không, thế nên y càng không nghĩ tới, hẳn vậy mà ở ngay trước mặt mọi người bề thốc mình lên, ôm mình phi thân rời đi, chốc lát biến mất trước tầm mắt mọi người.

Hắn là đã dọa sợ nhiều người rồi... Y cười khổ, ngẩng đầu nhìn nam nhân lạnh lùng vẫn một mực chăm chú nhìn mình.

“Ngươi đã đi đâu?”

“Đông Phù...”

“Câm miệng!!” Kinh Liệt tiến lên hai bước xốc cổ áo y lên, “Ta đã tới Đông Phù nhai, nơi đó căn bản không có dấu chân!!”

“Liệt...” Triệt Nguyệt thở dài giã tay hẳn, “Mấy ngày trước ta sợ ý rơi xuống dốc núi, may có đôi phu phụ ở nông trang dưới chân núi thu lưu, ta ở lại vài ngày, sau khi vết thương vừa hồi phục đã lập tức quay về.”

“Ai cho phép người tự ý bỏ đi?”

Nghe những lời ấy, tâm Triệt Nguyệt nhói lên, chưa xót đáp, “Liệt, ta đến đây làm nô lệ của người sao?” Đôi con người trong suốt tĩnh lặng nhìn nam nhân đang bốc hỏa, không có sợ hãi, chỉ có một chút ưu thương cùng vài phần bất đắc dĩ.

“Người... Người có tư cách gì chất vấn ta?”

“Ta hiểu...” Triệt Nguyệt chống người lao đảo đứng lên, nhặt lại hòm thuốc trên bảo mà mình hết lòng bảo vệ, quay lưng bước đi.

Kinh Liệt lạnh lùng nhìn theo thân ảnh hao gầy dần biến mất giữa gió rét, nắm tay siết chặt, vung chưởng đánh nát cột trụ bên cạnh.

“Mạc Ngôn, Vật Ngừ!”

“Có thuộc hạ!” Hai bóng người tức thì xuất hiện sau hành lang gấp khúc, kính cẩn hạ gối đáp lời.

“Lập tức truyền lệnh của ta, Nguyệt Hoa, Nhật Miện, Tinh Vân tam điện điện chủ quảng phát anh hùng thiếp, mười tám tháng chạp tại Hồ Khiếu Sơn, thanh toán toàn bộ ân oán năm xưa! Chu Tước, Bạch Hổ, Thanh Long, Huyền Vũ tứ đại đường chủ nhanh chóng phân người đến Võ Đang, Thiếu Lâm, Nga Mi, Thanh Thành kiểm chế hành động của bọn họ... Khi cần thiết, giết một rần trăm!”

“Rõ!”

“Mỗi huyết cừu mười một năm trước đã đến lúc nên tính toán rõ ràng!”

“Giáo chủ, ngài thật sự muốn đưa Bách Lý Triệt Nguyệt ra làm mồi nhử sao?” Vật Ngừ đột nhiên lên tiếng.

“Đó vốn là vận mệnh của y.”

“Ngài sẽ hối hận!” Dứt lời, bỏ lại Kinh Liệt, thoát cái đã khuất dạng sau hành lang.

Giang hồ lần nữa dậy sóng, hơn một năm qua, vị giáo chủ bí ẩn của Yên Nguyệt Giáo mà giang hồ vẫn thường đồn thổi đã dẫn theo đám bộ hạ cũ trùng chinh Yên Nguyệt ma giáo, quy mô so với mười năm trước lớn mạnh hơn nhiều, nhưng chưa người nào chứng thực, mọi người vì thế cũng không quá lưu tâm, không ngờ giang hồ đột nhiên xuất hiện ba người tự xưng là Nhật Nguyệt Tinh – ba vị điện chủ của Yên Nguyệt tam điện, bản lĩnh xuất thần nhập hóa, cường hành bức bách nhân sĩ võ lâm phải nhận Anh Hùng Thiếp, thậm chí bắt người làm tin, trong lúc nhất thời, lòng người hoang mang, tất cả đồng lòng nhất trí trông về Võ Đang và Thiếu Lâm, càng không ngờ tới, tứ đại chính phái của võ lâm đã bị bốn người vô công xuất chúng lai lịch bất minh vây khốn, không còn biện pháp.

Chỉ là, những chuyện chấn kinh dậy sóng của giang hồ không ảnh hưởng gì đến bầu không khí tĩnh lặng yên bình của Thương Ẩn Bảo.

Hoa tuyết mềm nhẹ vẫn chậm rãi rơi, hương bạch mai thanh lãnh nhẹ nhàng phiêu tán trong ngoài đình viện, bốn phương đình vây giữa mấy tầng sa trường bạch sắc, hỏa lò hừng hực than hồng, giống như chưa từng phát giác cái lạnh thấu xương vẫn đang miệt mài gào thét bên ngoài.

“Triệt Nguyệt.” Thanh tiếng ôn nhu ghé sát vào tai nam tử đang say ngủ trong lòng, đôi con người dạ sắc hiện lên ý cười sùng nịch.

“Ừ...” Nam tử nằm nghiêng trong lòng khẽ giật mình, chậm chạp mở mắt, “Ta ngủ thiếp đi ư?”

“Mệt lắm sao? Hay ngày mai chúng ta quay lại, thế nào?”

“Không sao.” Triệt Nguyệt tựa đầu vào lồng ngực trầm ổn, bình thản đáp: “Ngày mai, sợ rằng sẽ không kịp...”

Nam tử hắc y ngang tàn đứng dậy, bắt mân đẩy nhân nhi trong lòng mình ra, “Người vì sao luôn nói những chuyện không vui như vậy?”

Triệt Nguyệt mỉm cười ngẩng đầu nhìn người nam nhân đang trưng ra tuần nhan hào phóng không chịu bó buộc theo khuôn phép gần trong gang tấc. Từ lần trở về bảo hôm ấy, Kinh Liệt dường như đã thay đổi thành một người khác, che chở y trăm bề, có những lúc khiến cho y cảm thấy như thời gian quay trở về đêm mưa của ba năm trước, ôn nhu quá đỗi, cũng khiến cho lòng chua xót quá... Cho dù chỉ là mộng cảnh, ta cũng muốn được ở bên người, người biết không... Chính ta cũng không ngờ được, sau khi người đi rồi, ta đến cả sức lực để hô hấp cũng không có đủ.

Liệt, ta yêu người...

Nhìn nụ cười của người trong lòng, tim Kinh Liệt lại vô thức nhói lên, vội vã dùng nụ cười ôn nhu che lấp đau thương, vươn tay ôm y vào trong ngực.

“Sao lại gây thành như vậy rồi?”

Triệt Nguyệt không đáp, cúi đầu thở dài, giẫy khỏi cái ôm của Kinh Liệt, bước ra hòa mình dưới vầng trời mưa tuyết, vươn tay đón lấy bông tuyết lả tả buông rơi, nhìn cánh hoa trắng trong lòng bàn tay tan dần rồi hóa thành thủy lộ, khoe môi bất giác lộ ra ý cười nhàn nhạt bi thương. Chung quy, tất cả những thứ tốt đẹp rồi cũng tan thành mây khói, hóa thành phù du.

Kinh Liệt quay đầu nhìn bạch ảnh đơn bạc giữa trời đất trắng thuần, khí chất bình đạm, dung mạo tuấn lãng tạo cho người ta cảm giác nhu hòa êm dịu, dường như không mang khí phách cuồng ngạo ngang tàn như hắc, cũng không phải mềm mại đáng yêu như nữ tử, dáng người thon gầy mà cứng cỏi, tóc đen tùy ý buông dài hòa cùng bạch y đơn thuần tinh giản, không đẹp để cao sang, nhưng lại lộ ra khí chất bất phàm, cô ngạo thanh cao.

Giống như hoa tuyết đang bay trong gió, hàn mai trên vách núi chênh vênh, dịu dàng thuần tịnh, khiến cho người ta bất giác suy tư, phải chăng hết thảy ô uế nhơ bẩn xuất hiện trong đời chỉ là lỗi giác.

Như bị mê hoặc, hắc chậm rãi tiến lên hai bước, từ phía sau ôm y vào lòng, ôm thật chặt, nụ hôn nhỏ vun mang theo yêu thương nồng nhiệt rải khắp vành tai đến tận một bên mặt đã thấm lạnh...

“Liệt...” Triệt Nguyệt ngăn lại môi của hắc, “Đừng như vậy... ta và người đều...”

“Không có gì là không được!” Kinh Liệt lạnh lùng cắt ngang lời y, cúi người hôn lên đôi môi mềm mại, “Ta muốn người! Ngay bây giờ!”

Triệt Nguyệt không đáp, cũng không phản kháng, để mặc hắc ôm mình trở vào phòng... Đôi con người trong treo sáng ngời vẫn luôn tĩnh lặng nhìn thẳng vào đôi mắt đã nhiễm đầy tình dục, buồn bã mỉm cười...

Lần thứ hai tỉnh lại, người bên cạnh đã không còn, nhớ lại cơn đau khi dị vật tiến vào cơ thể, điên cuồng xé rách tất cả, cho đến tận một khắc trước khi ngất đi, Kinh Liệt vẫn không ngừng thì thầm bên tai y....

“Ta yêu người, Triệt Nguyệt, người nhất định phải nhớ kỹ, ta yêu người...”

Gọi tên nữ chuẩn bị mặc dục tẩy rửa, chà xát hồng ngân ứ đầy trên thân thể, đôi mắt ngày thường vẫn luôn thanh triệt thoáng trở nên trống rỗng tĩnh mịch, cuối cùng hóa thành hàn băng.

Như vậy, cũng đủ rồi... Triệt Nguyệt yếu ớt mỉm cười, tùy tiện lấy một bộ y phục đơn bạc khoác lên người, lại quay trở về với con người nhỏ bé ẩn dật thâm cư.

Sau ngày hôm ấy, thời gian lại an tĩnh chậm chậm trôi qua, Kinh Liệt dường như không còn nhớ đến sự tồn tại của Triệt Nguyệt, cũng từ sau hôm ấy, hắc chưa từng xuất hiện, đảo mắt ước chừng nửa tháng lặng lẽ qua đi.

“Triệt Nguyệt!! Huynh đang làm gì?!” Thanh Tịch đột nhiên xuất hiện kinh hô một tiếng, giữ chặt cánh tay trái Triệt Nguyệt chưa kịp che giấu.

“Không có gì đáng ngại!” Triệt Nguyệt lấy ra một bình sứ màu thanh lam đặt lên bàn, đổ ra một viên dược hoàn nhỏ trong suốt, bóp nát, để bột phấn rơi lên vết thương đâm đũa máu, cẩn thận quan sát hồi lâu, sau

cùng thở dài một lượt, dùng vải trắng tùy tiện quấn lại miệng vết thương, lúc này mới ngược mắt nhìn nữ tử.

“Thanh Nhi, được của ta cuối cùng cũng đã chế thành.” Thận trọng đem bình sứ cất vào ngực áo, nhợt nhạt mỉm cười, “Ít nhiều có thể giúp được hần.”

“Triệt Nguyệt!” Thanh Tịch run rẩy, cẩn thận nâng tay trái của y đặt lên bàn, đau lòng nhìn cánh tay gầy yếu hiện lên vô vàn vết thương xúc mục kinh tâm, “Huynh thật ngốc!”

“Vậy sao?” Triệt Nguyệt mỉm cười, ôm ngực ho nhẹ một tiếng, trên tay áo bạch sắc xuất hiện vết máu đỏ thẫm.

“Triệt Nguyệt!!” Thanh Tịch đau xót đỡ lấy thân thể suy yếu của Triệt Nguyệt, lo lắng không ngừng “Huynh thế nào rồi!! Kinh đại ca có biết không?”

“Không được nói cho bất luận người nào...” Triệt Nguyệt giơ tay ngăn lại tiếng la của Thanh Tịch, hít thở nghỉ ngơi đôi chút rồi dịu dàng nói, “Thanh Nhi, xem như huynh cầu xin muối...”

“Nhưng mà...” Thanh Tịch bật khóc, “Triệt Nguyệt, thân thể của huynh sao lại ra nông nổi này.”

“Huynh không sao.” Triệt Nguyệt lại liên tiếp ho khan vào tiếng, dung nhan thoáng chốc tái nhợt, khiến cho người nhìn thấy không nén được đau lòng, “Là độc của Thiên Tuyết Hoa, huynh sẽ tìm phương thuốc giải độc, muối không cần lo lắng.”

“Thiên Tuyết Hoa? Triệt Nguyệt! Huynh tự thương tổn mình là để thử thuốc sao? Huynh sao lại ngu ngốc như vậy? Huynh...” Thanh Tịch nước mắt trào vào lòng Triệt Nguyệt, thân thể gầy yếu của người nọ giống như lạc hoa trước gió, ngỡ như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trước mắt người, làm cho lòng nàng đau quá...

Triệt Nguyệt lặng lẽ thở dài, dịu dàng lau nước mắt đang thấm ướt gương mặt Thanh Tịch, “Thanh Nhi, nếu có một ngày huynh rời đi, Mạc Ngôn và Vật Ngữ sẽ chăm sóc tốt cho muối...”

“..... Triệt Nguyệt, huynh vừa nói gì? Muối không nghe rõ...”

Triệt Nguyệt chỉ mỉm cười xoa đầu Thanh Tịch, không đáp.

10. Chương 9

Phi như phi hoa hà xử thị, tăng băng tích tuyết tồi tàn, sơ sơ nhất thụ ngũ canh hàn. Ái tha minh nguyệt hảo, tiêu tụy dã tương quan.

Tối thị phồn ti điều lạc hậu, chuyển giáo nhân ức xuân sơn, tiên quần mộng đoạn tục ứng nan. Tây phong đa thiếu hận, xuy bất tán mi loan.

> – Nạp Lan Tính Đức.

(Cánh hoa rời cành đã bay vội đến phương nào, tuyết đọng rồi lại tàn, năm canh lạnh kéo dài đằng đẵng. Thương cho vầng nguyệt ấy, tiêu tụy suốt đêm tàn.

Sinh rồi lại tử, tươi đẹp rồi cũng sẽ đến lúc tàn phai, ai khiến người nhớ lại núi xuân, cũng chỉ trong mộng mới có thể gặp được hồng nhan. Gió tây mang hận nhiều hay ít, sao mà xuy mãi không tan mi loan.)

— Bốn ngày sau, mười tám tháng chạp —

Yên Nguyệt ma giáo lần nữa tái xuất giang hồ, huyết tẩy những kẻ từng trực tiếp tham dự trong cuộc thảo trừ ma giáo năm xưa, thủ pháp tàn khốc vô tình, với những người còn lại, hoặc là quy thuận hoặc là táng mạng tại Hồ Khiếu Sơn, bỏ qua thủ pháp tàn sát bất kể, Yên Nguyệt ma giáo còn vạch trần một bí mật trọng đại khiến cho những võ lâm nhân sĩ dù đã trải qua không ít thế sự giang hồ cũng không tránh khỏi bàng hoàng kinh hãi.

“Bách Lý công tử.”

Triệt Nguyệt từ trên mép giường ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt khiến người thất kinh.

“Bách Lý công tử, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không việc gì.” Triệt Nguyệt đứng dậy che miệng ho nhẹ hai tiếng, bình thần kéo tay áo che đi lòng bàn tay đầy máu, “Nhị vị đến tìm tại hạ, có việc?”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau cùng Mạc Ngôn thấp giọng đáp, “Giáo chủ ở Yên Nguyệt đàn triệu kiến...”

“Yên Nguyệt đàn?” Triệt Nguyệt quay đầu nhìn sắc trời âm u bên ngoài cửa sổ, mỉm cười gật đầu rồi lấy thêm kiện ngoại y khoác lên người, thông thả bước ra ngoài, trước khi rời đi, y thoáng quay đầu nhìn căn phòng nhỏ cô tịch của mình, nhìn đến cây ngân hạnh điêu linh bên cạnh, đoạn, cúi người nhặt lên chiếc lá ám hoàng rồi nhẹ nhàng cất vào tay áo, “Đi thôi.”

Ngữ khí thanh lãnh, bình thần điềm nhiên, lại như một tiếng thở dài nhẹ nhàng, khiến cho Mạc Ngôn và Vật Ngữ không nén được xót xa trong lòng.

Bên trong Yên Nguyệt đàn trang nghiêm ngập tràn sát khí, thứ đầu tiên thu vào mắt là hai bài vị viết tên người bằng máu đỏ, hương khói giăng phủ khắp phòng, đứng hai bên là sáu người thanh niên chưa từng gặp qua, bọn họ hoặc là thưởng thức, hoặc thống hận, hoặc mang theo ánh nhìn tiếc hận chăm chú nhìn bạch ảnh đang chậm rãi theo sau Mạc Ngôn và Vật Ngữ tiến vào nội đường.

“Triệt Nguyệt, vô luận giáo chủ có nói gì... Người đừng lên tiếng, càng không nên phản bác...” Mạc Ngôn nhỏ giọng lo lắng nói, “Đây là khả năng sống còn duy nhất của ngươi, ta sẽ thay ngươi cầu giáo chủ...”

“Không cần.” Triệt Nguyệt mỉm cười, đôi con ngươi vẫn trong vắt như nước hồ thu, tuyệt không tìm thấy một tia gợn sóng hay kinh hoảng, nếu có thì bất quá cũng chỉ là ánh nhìn đầy thông suốt hòa cùng tịch mịch trước nhân sinh quá đổi đạm mạc mà thôi.

“Tiểu sư đệ, nửa tháng không gặp, sao lại gầy đi nhiều như vậy?” Kinh Liệt thân khoác trường bào hồng sắc hoa quý bắt phàm từ trên cao chậm rãi cất lời, giữa trán hiện một ấn ký đỏ thẫm, vô cùng lạnh lẽo, tựa như Tu La từ địa ngục... tuần mỹ lạnh lùng, và, vô tình ngoan lệ.

“Nhị sư huynh tìm ta, hẳn là có việc?” Triệt Nguyệt cười khê một tiếng, kỳ thật từ lúc trượt chân rơi xuống vách núi hôm nào y đã biết mình và Kinh Liệt không có khả năng. Ngày ấy người cứu y không phải ai khác mà là đại sư huynh Cốc Dật Hiên xa cách mấy tháng nay, người nam tử ấm áp như gió xuân lúc nào cũng quan tâm chăm sóc mình, che chở cho mình không khác gì thân huynh trưởng.

“Triệt Nguyệt, theo huynh rời khỏi đây đi, Kinh Liệt đối với đệ tuyệt không đơn giản như đệ nghĩ!”

“Sao cơ?”

“Triệt Nguyệt!! Đệ thật sự không biết gì sao? Năm đó Bách Lý Mộ vì muốn làm võ lâm minh chủ đã không ngại cầu kết ma giáo giết hại cả nhà huynh, sau đó thuận lý thành chương suất lĩnh quần hùng thảo phạt Yên Nguyệt giáo, uy hiếp giáo chủ phụ nhân, ép Kinh giáo chủ phải tự sát!”

Lúc đó, nghe được tin này, mình đã phản ứng thế nào? Triệt Nguyệt lẳng lặng nhìn bài vị lộn lờ sau hương khói, đôi mày chau lại, cố nhớ lại tình cảnh lúc đó, hình như mình chỉ mỉm cười, lắc đầu từ chối đề nghị của Cốc đại ca, một mình quay lại Thương Ẩn sơn, trước khi đi, đã nói những gì? Y cũng không nhớ nữa.

“Nhị sư huynh, hiện tại có phải muốn dùng máu của ta tế vong linh phụ mẫu huynh?”

“Ngươi vừa nói gì?” Kinh Liệt đột ngột đứng bật dậy, bước đến trước mặt Triệt Nguyệt, vung tay siết chặt chiếc cổ mảnh khảnh sau lớp bạch y đơn bạc, “Ngươi biết từ lúc nào?”

“Biết gì?” Triệt Nguyệt ngẩng đầu, cố gắng không để bản thân vì thiếu khí mà ngất đi, “Biết là cha ta hại chết cha mẹ ngươi, biết là cha ta lợi dụng Yên Nguyệt giáo, sau đó lại dẫn người công chiếm Hồ Khiếu sơn sao? Nếu là những chuyện này... thì... đúng vậy, ta đều biết...”

“Tốt! Tốt lắm!!” Kinh Liệt nheo mắt đẩy y ngã xuống đất, nhân tình đỏ rực phát ra sát khí ngoan lệ, “Nguyên lai ngươi đã sớm biết. Ngươi có phải vẫn luôn xem ta như một tên ngốc giống như tên ngốc ở Quỷ Cốc mà ngươi từng đùa bỡn suốt năm năm, có phải hay không?”

“Nếu như...” Ho khan một tiếng, “Nếu như ta nói, ta cho đến bây giờ chưa từng lừa dối người, người có tin không?” Triệt Nguyệt nỗ lực khắc chế thứ chất lỏng tanh nồng đang ồ ạt tràn lên yết hầu, đứng dậy, vỗ nhẹ lồng ngực đang đau đớn, bình thần đối mặt với nam nhân toàn thân ngập tràn sát khí.

Liệt, một lần cuối cùng có được không? Một lần cuối cùng nói cho ta biết, người tin ta, có như vậy, chỉ ít tình của ta không trao lầm người, để ta có thêm dũng khí ở một nơi tối tăm lạnh lẽo trên con đường cô độc chốn Hoàng Tuyền, tiếp tục yêu người.

“Không!” Kinh Liệt có thể nhìn ra thống khổ và y luyện trong đôi mắt thanh trong ấy, nhưng cừu hận thâm sâu nhiều năm đã chiếm đi con tim đã từng chứa đựng ôn nhu duy nhất của hắn, hắn cười lạnh, mỗi từ mỗi chữ, chậm rãi, ác liệt, gằn ra, “Loại người ti tiện như người, Kinh Liệt ta đã không còn ngu xuẩn để tin tưởng. Người có phải muốn nói với ta, người yêu ta?”

“Không sai... Ta yêu người...” Triệt Nguyệt gục đầu ho khan, ống tay áo trắng khiết hiện lên những vết máu li ti nho nhỏ như những đóa hồng liên, nhưng y dường như không hề phát giác, cũng tựa như không có cảm giác đau đớn khó chịu gì, chỉ lẳng lặng ngẩng đầu nhìn người nam nhân từ kinh ngạc đang dần trở nên phần nộ, thể nhưng khóe môi vẫn kiên trì lần nữa dần ra nụ cười nhàn nhạt “Đã yêu người tròn sáu năm ròng.”

“Chát!” Cái tát vang dội vọng khắp đại điện, thanh âm lạnh như băng, tựa như hàn phong quét qua Thiên Sơn cốc, bén nhọn, vô tình, “Không biết liêm sỉ! Cho dù Kinh Liệt ta thật sự thích nam nhân thì cũng không tới phiên loại người ti tiện bị người khác chơi đùa đến thói rửa như người!”

Triệt Nguyệt vì cái tát của hắn mặt vẫn còn nghiêng sang một bên, y lặng lẽ nâng tay lau đi vết máu tràn ra trên đôi môi tái nhợt, chậm rãi nhìn lại người nam nhân tàn nhẫn vừa xé rách con tim đang run rẩy của mình, thê lương mỉm cười.

“Liệt, vì sao...”

“Câm miệng!! Không được phép gọi tên ta! Mỗi lần nghe thấy tên mình thốt ra từ miệng người, ta đều ghê tởm!” Kinh Liệt xoay người quay trở về vị trí cao nhất, vén vạt áo ngồi xuống, bật cười tàn khốc, “Người nghĩ ta không biết gì sao? Người mười một năm trước đã bị nam nhân chạm qua, càng đừng nói đến việc có từng cùng đại hiệp Cốc Dật Hiền làm qua chuyện đáng khinh này, còn giả vờ thanh cao?”

Triệt Nguyệt ngẩng đầu, đôi môi tái nhợt hơi hé ra như muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại bị ngụm máu lớn không ngăn được tràn ra thay thế... Ống tay áo vội vã vung lên che miệng thoáng chốc như bị vấy lên những đốm mực hồng sắc chói mắt, dần dần loang ra thành mảng lớn, nhỏ xuống nền đất bên dưới, hóa thành đen sẫm.

“Triệt Nguyệt!!” Mạc Ngôn hốt hoảng muốn tiến đến đỡ thân ảnh lung lay sắp đổ của Triệt Nguyệt, lại bị Nguyệt Hoa đứng bên kéo lại.

Triệt Nguyệt cười nhạt một tiếng, đôi mắt trống rỗng bi thương, tiếng cười nhạt vang lên khiến mỗi một người đang ngồi trong phòng vô thức trở lên cảm giác đau lòng xót ruột.

Tất cả, đều đã tan vỡ....

Ta cảm nhận được, trái tim mình đã vỡ nát, thậm chí, cả thanh âm rơi vỡ cũng có thể nghe được rất rõ ràng...

Đây là tất cả những gì người muốn thấy sao? Liệt...

Nhìn tâm ta vỡ, nhìn thấy ta khốn khổ thế này, có thể thỏa mãn dục vọng báo thù của người chưa, như vậy, chỉ ít để cho ta biết, người đã từng thật lòng yêu ta... Để ta khi bước vào con đường lạnh lẽo âm u ấy không phải quá mức cô độc tịch liêu...

“Liệt... Kinh giáo chủ, có thể nói cho ta biết, người... có từng yêu ta?” Triệt Nguyệt nỗ lực chống đỡ thân thể, giống như một người sắp chìm giữa dòng nước xoáy, chỉ vì may mắn bám víu vào một gốc cây trôi nổi mà lóe lên một tia hy vọng mong manh...

“Không nghĩ... Người lại ti tiện đến mức này! Bị ta chơi đùa một lần liền không biết xấu hổ, những lời ta nói với người đều là những lời ta thường nói khi ở cùng đám kỹ nữ ở hoa lâu. Người nếu muốn nghe... Hiện tại chỉ cần mở chân...”

Đại diện lập tức rơi vào trầm mặc, cho dù lúc đầu có những người vì thân phận mà thông hận Triệt Nguyệt vô cùng, nhưng vào lúc này, tất cả dường như đã tan dần thành mây khói, trong lòng bất giác trỗi lên tình cảm tiếc thương đáng ra không nên có... Nhìn nam tử lung lay giữa đại diện, mái tóc dài tể thuận bị cơn gió nhẹ quất lên lướt qua gò má, vài sợi quét qua cánh môi liên tục nôn ra máu đỏ cũng bị dính ướt, dán sát vào bên mặt, trên tuyết mỹ dung nhan ngay cả tuyết vọng và bi thương bị chủ nhân cố tình kiềm nén đã đến cực hạn không còn che giấu được, thê lương tịch mịch, tựa như huyền ảnh trước mắt người...

“Ta... đã hiểu...” Thanh âm đậm mặc lưu động trong điện nhẹ đến cơ hồ không thể nghe rõ, giống như tất thấy thanh âm ồn ào xao động mới một khắc trước đồng loạt tan vào tĩnh lặng. Kinh Liệt giật mình, như chợt hiểu ý chỉ đang tự nói với mình, nhũm mày ngưng mắt nhìn bóng người phiêu diêu bên dưới.

“Người?!”

Y mỉm cười nhìn hắn, nhẹ nhàng nói, “Muốn mạng của ta sao? Đến lấy đi!”

Ngay cả tình của ta, tâm của ta, si mê của ta, lưu luyến của ta... tất cả đều trao cho người.

Ta lúc này, không muốn yêu người nữa... cũng không nguyện hận người.

Thì ra, trong lòng của người, ta vẫn luôn dơ bẩn như vậy sao? Dơ bẩn đến độ khiến cho người chán ghét khinh thường đến nhường này, nếu quả thật là vậy, vì sao còn muốn ôm ta, vì sao còn ở bên tai ta thì thầm những lời ôn nhu như thế... để cho ta phải khắc cốt ghi tâm thứ ảo giác vĩnh viễn không tồn tại, buộc ta phải nhớ kỹ, người đã từng yêu ta.

Người có biết không? Tim của ta, rất đau, đau đến cơ hồ như đã quên mất phải hô hấp như thế nào.

Nếu như thật sự có kiếp sau, ta nguyện không biết thế nào là chân tình, thế nào là ôn nhu, thế nào là yêu thương một người.

“Không cần!” Kinh Liệt lạnh lùng lên tiếng, “Ta không cần mạng của người, người có thể tiếp tục sống ở đây, với điều kiện phải phế đi tất cả võ công. Ở lại làm nô, hoặc là lập tức rời khỏi Yên Nguyệt giáo. Nhưng mà, ta có lòng muốn nhắc nhở người, ta đã đem toàn bộ bí mật của mười một năm trước phơi bày, chỉ sợ người vừa bước một chân ra khỏi Thương Ẩn sơn, lập tức sẽ bị đám người kia tìm đến trả thù, phan thanh thành phần vụn...”

“Người đang bỏ thí ư? Hay là thương hại?” Triệt Nguyệt ảm đạm mỉm cười, trước khi quay người đi, y nhẹ nhàng đáp, “Ta... cái gì cũng không cần.”

Lấy ra trong ngực áo bình sứ nhỏ màu xanh đã bị máu tươi dính ướt, đặt xuống đất, “Ta đem toàn bộ sinh mệnh của mình để lại... còn tâm mình, ta mang đi.”

Lau khóe môi đang lần nữa tuôn máu, lưu lại tiểu dung tuyết mỹ khiến người hoa mắt, xoay người, biến mất giữa phong tuyết... Xa xa nhìn theo, thân ảnh gầy yếu cô độc giữa gió tuyết thét gào, bạch y hòa cùng tuyết trắng mang theo màu đỏ tươi vô cùng buốt mắt...

Kinh Liệt ngây người đứng bất động hồi lâu, lướt qua ánh mắt ngẫm mang theo khiển trách của mỗi một người bên trong đàn, lạnh lùng ra lệnh, “Các người... lui xuống hết đi!”

“Vâng.”

Trước khi rời đi, Vật Ngữ quay đầu nhìn hắn, lặng lẽ nói, “Sai lầm duy nhất của Bách Lý Triệt Nguyệt, chính là đã yêu sai người...” Những lời sau đó yếu ớt phiêu tán vào trong gió rét, “Hiện tại hạ sơn, vẫn còn kịp gấp mặt y lần cuối.”

Kinh Liệt sững sốt, đôi mắt xưa nay băng lãnh vô tình bỗng chốc rơi vào mê vông, trong đầu hiện lên nụ cười nhàn nhạt của người nọ, không màng danh lợi lại rất đối ôn nhu, giống như ký ức vẫn luôn trôi nổi trong tâm trí, thế nhưng, ánh mắt của y, vì sao lại đọng đầy thê lương tuyết vọng...

Ta, có phải đã làm sai điều gì rồi không?

“Kinh Liệt! Người không phải người!!” Thanh âm bén nhọn nức nở đột ngột dội thẳng vào tai, Kinh Liệt cúi đầu nhìn thiếu nữ vừa nhào đến đang nức nở đâm mạnh vào ngực hắn.

“Ta nhìn lầm người, trả Triệt Nguyệt lại cho ta!!”

Thanh Tịch khóc rống, trong lúc vô tình ánh mắt chạm phải vết máu đã hóa đen cùng bình sứ màu xanh bên cạnh, nâng lao đến nhặt lên bình sứ, nâng trong lòng bàn tay.

“Kính đại giáo chủ, ngài có biết đây là gì không?”

Thanh Tịch yếu ớt mở miệng, bật ra tiếng cười gượng bi thương, “Ta đã sớm nói với huynh ấy, huynh ấy thật ngu ngốc quá...”

“Thanh Tịch...” Mạc Ngôn và Vật Ngữ vì đuổi theo Thanh Tịch mà lần nữa quay lại, sững sờ nhìn biểu tình vô cùng bi thương của Thanh Tịch, tuy rằng bọn họ rất muốn giúp Triệt Nguyệt, nhưng bọn họ dẫu sao cũng chỉ là thuộc hạ, lực bất tòng tâm.

“Ta nói cho ngài biết, giáo chủ đại nhân... Đây là tính mạng của Triệt Nguyệt, huynh ấy dùng tính mạng của mình đổi lấy Tuyết Tâm Đan. ‘Ngã tâm như tuyết, tự thị thanh minh’, Triệt Nguyệt liều chết đến Đông Phù nhai hái Thiên Tuyết hoa để luyện chế Tuyết Tâm Đan cho người. Người nhìn thấy cổ tay bị thương của huynh ấy chưa? Khắp nơi phủ kín vết thương, người có biết huynh ấy dùng chính thân mình để thử độc? Nếu như không tìm được giải dược của Thiên Tuyết hoa, hôm nay cho dù người không giết huynh ấy, huynh ấy cũng không sống quá ba tháng... Biết chuyện này, người đã hài lòng chưa... người cười đi... cười đi!!”

Thanh Tịch bị phẫn rống lên, tiếng hét thê lương mang theo nước nở nghẹn ngào quanh quẩn giữa Yên Nguyệt đàn trống trải, Kinh Liệt từ đầu đến cuối vẫn im lặng không phản bác, đứng yên mặc cho Thanh Tịch trút giận lên ngực mình, sau đó thình lình giăng ra, giống như kẻ điên lao đến con đường dẫn xuống chân núi.

Triệt Nguyệt dừng chân dưới chân núi, nhìn bốn phía nhân mầu lộ ra hung quang và vẻ mặt mang đầy cừu hận của đám người quanh mình, y lặng lẽ mỉm cười, nụ cười không còn thống khổ hay bi thương như vài khắc trước, chỉ có lạnh nhạt, tựa như hết thảy mọi chuyện chưa từng xảy đến.

Cuồng phong cuộn cuộn quật lên khiến cho hoa tuyết tung bay tứ tán, vài bông tuyết hư ảo rơi xuống mái tóc đen dài, lại được bạch y hồng diễm tôn lên, hóa thành phiến ngân bạch huyền lệ kinh động lòng người, dung nhan tuyệt mỹ tái nhợt không tìm ra một tia huyết sắc, ấy vậy mà đôi mắt vẫn trong trẻo dị thường, khóe môi khe khẽ gợi lên, vén lên ý cười ngạo nhiên thanh lãnh, thanh âm du lãng theo cơn gió phất qua, nhẹ nhàng truyền đến...

“Các vị giang hồ hảo hán, tìm Bách Lý Triệt Nguyệt chẳng hay có việc gì cần thương lượng?”

Kinh ngạc một lúc thật lâu, một thanh sam nam tử cả gan giờ kiếm tiến lên: “Ta là con trai của Trường Kiếm sơn trang Vu Minh, Vu Thiên Kinh, tên cầu tặc Bách Lý Mộ lừa gạt võ lâm đồng đạo, sát hại cha ta, hôm nay, lấy mạng người an ủi vong linh các vị anh hùng uổng mạng!”

“Vậy sao?” Triệt Nguyệt vẫn mỉm cười, ngạo khí thanh lãnh, “Mạng của Bách Lý Triệt Nguyệt đang ở đây, người có bản lĩnh thì đến lấy.”

Vu Thiên Kinh xuất kiếm khỏi vỏ, kiếm thế sắc bén kéo theo kinh phong đánh úp về phía Triệt Nguyệt, Triệt Nguyệt thoáng quay đầu nhìn lại, tầm mắt lướt qua thân ảnh hắc sắc cách đó không xa, khóe môi cong lên nụ cười xinh đẹp, “Cuối cùng ta thắng...”

Cơ thể cảm nhận được lưỡi kiếm sắc bén cắt vỡ huyết nhục, thậm chí còn cảm nhận rất rõ cái lạnh của ngân kiếm, nhưng y thủy chung vẫn mỉm cười, nâng tay lau đi máu vừa tràn qua khóe môi, run rẩy cầm lưỡi trường kiếm vừa đâm vào ngực, dụng lực rút mạnh ra, thoáng chớp, khắp bầu trời trắng xóa tuyết bay xuất hiện một dòng huyết châu đỏ thắm.

Lạnh lùng quét mắt nhìn tứ phía, máu vẫn không ngừng tuôn ra khỏi cơ thể giống như không còn độ ẩm, cũng không quay đầu nhìn thân ảnh hắc sắc phương xa đang cố gắng tiếp cận mình, “Bách Lý Triệt Nguyệt ta đến tốt cùng là đã làm sai chuyện gì? Ta sẽ nhớ kỹ mỗi một người các người, cho dù có hóa thành lệ quỷ, nhất định cũng phải đòi lại công đạo cho mình!”

Thanh âm suy nhược nhưng sắc lạnh như băng, cho dù yếu ớt đến độ gần như bị gió tuyết chôn vùi, vậy mà lại khiến đáy lòng mỗi một người có mặt đều không tự chủ giật mạnh một cái, “Có bản lĩnh thì người biến thành lệ quỷ tới tìm chúng ta!”

Một người gương kiếm chém tới, những người còn lại thấy vậy cũng đồng loạt tiến lên, chỉ là cước bộ dường như có chút do dự.

Trên thân lại xuất hiện vết chém lớn, Triệt Nguyệt lại giống như không cảm nhận được đau đớn, bình thản quay đầu nhìn bóng người đang nỗ lực đến gần mình, y nhìn ra trong đôi mắt đen như hắc dạ ấy nỗi sợ hãi và bất lực.

Khóe môi lần nữa hé ra nụ cười tuyệt mỹ.

“.... Không tha thứ... cho ngươi...”

“Triệt Nguyệt!!!”

Nhìn tình cảnh trước mắt, tim Kinh Liệt như muốn nứt ra, huyết sắc nhuộm đỏ bầu trời trắng xóa, vô cùng xúc mục kinh tâm, tuyệt lệ dung nhan tái nhợt đang hướng mắt nhìn hắn, đôi con ngươi đen láy phẳng lặng đã buông tha hết thấy ý chí sinh tồn.

“Dừng tay!!” Vung tay phát ra chưởng phong đánh gục nam tử vừa giờ kiếm muốn đâm vào bạch ảnh đầm huyết. Đám giang hồ nhân sĩ kinh hãi đồng loạt nhìn qua, một nam tử hắc y sát khí bức người chợt hiện ra trước mắt... Là... Yên Nguyệt giáo chủ!! Toàn bộ đám người động thủ không ai không kinh hãi, lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Triệt Nguyệt...” Tay run run xoa lên gương mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc của y, toàn bộ khí phách trướng cuồng mới rồi hoàn toàn tiêu tán, đau xót nhìn thân thể đầm máu của người trong lòng, “Ngươi sẽ không sao...”

Triệt Nguyệt gắng gượng mở mắt, “Là ta...” Bàn tay mềm mại suy yếu sắp chạm đến gương mặt cương nghị đầm trong hồi hận, nhưng chỉ đến nửa chừng, sau đó giống như cánh hoa đến lúc lìa cành, lặng lẽ buông thõng xuống.

Là ta, là ta cố chấp một mực yêu ngươi, cho nên, ngày hôm nay...

Ta đem tình của mình toàn bộ trả lại cho ngươi, kể cả sinh mệnh mỏng manh này của ta cũng trả lại cho ngươi.

Nếu như thời khắc này có thể trở thành vĩnh hằng... Như vậy, ta có thể nói cho ngươi biết... ta thật lòng yêu ngươi....

Nếu có kiếp sau, ta không muốn lại cùng ngươi tương ngộ....

Quá đủ rồi....

Liệt....

“Không!! Triệt Nguyệt!!! Ngươi tỉnh lại cho ta, ngươi không được ngủ... Triệt Nguyệt, ngươi tỉnh lại...”

Tứ thần đường, tam thiên điện và Mạc Ngôn Vật Ngữ vừa chạy đến chỉ có thể đứng lặng một bên, âm thầm nhìn người nam nhân xưa nay luôn cuồng vọng rơi vào lưới tình tuyệt vọng, nghe hắn bộc bạch tất cả yêu thương chôn giấu trong lòng với người nam tử lặng yên trong vòng tay hắn.

Gió tuyết cuộn cuộn quét qua bầu trời trống trải, phẳng phất mang theo tiếng kêu gào nức nở thê lương, tựa như tiếc thương cho đoạn ái tình đã không còn đường cứu vãn.

Giữa khoảng không bỗng đâu vọng lên tiếng cười quái dị, “Tiểu tử, đem món đồ chơi trong tay ngươi trả lại cho ta!”

“Ai??” Kinh Liệt đứng bật dậy, ôm chặt thân thể Triệt Nguyệt, những người còn lại cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

“Ha ha... Món đồ chơi của ta cho các người chơi các người lại phá hỏng, bây giờ thì mau trả lại cho ta.” Một trận cuồng phong kỳ lạ quét qua, mọi người còn chưa kịp hoàn hồn đã thấy bóng đen vụt qua, sau đó liền biến mất.

“Triệt Nguyệt!!”

Kinh Liệt cuồng giận đuổi theo bóng đen, đến nửa đường đột ngột bị một người khác cản lại.

“Nghĩa phụ?” Kinh Liệt kinh ngạc nhìn lão nhân bất ngờ xuất hiện trước mặt mình, đáy lòng cuộn lên, hé môi phun ra búng máu, “Hài nhi thay phụ mẫu báo thù, thế nhưng... thế nhưng...”

“Liệt Nhi” Lão nhân mặt mày hiền hậu thở dài, “Năm xưa ta đưa con rời khỏi Hồ Khiếu Sơn đã phong bế ký ức của con, là muốn con ngày sau báo thù cho phụ mẫu, hiện tại xem ra...”

“Con...”

“Liệt Nhi! Cừu nhân của con là Bách Lý Mộ... Là lão ta đã cướp Bách Lý Triệt Nguyệt, con không cần quá mức tự trách. Trên người Bách Lý Mộ có thượng bộ Yên Nguyệt Tâm Kinh, năm đó cha con đem tâm kinh giao cho ta, phân phó ta ngày sau truyền lại cho con, trong một lần bất cẩn bị gã trộm đi thượng bộ, hiện tại con theo ta lên núi, ta đem tâm kinh thượng hạ lưỡng bộ đọc lại cho con...” Lão nhân thở dài, “Con tạm thời thu lại tâm tình, Bách Lý Triệt Nguyệt vẫn chưa chết... Con luyện thành Yên Nguyệt Tâm Kinh rồi nghĩ cách cứu y ra.”

“Hài nhi theo người.” Kinh Liệt quay đầu nhìn lại nơi bóng đen biến mất, sau đó quay người nổi bước theo lão nhân.

Triệt Nguyệt... Ta nhất định sẽ đợi người trở về.... Người là của ta....

Vĩnh viễn không thay đổi.

11. Chương 10

Dạ vũ tổ thành thu, khắp thượng tâm đầu, giáo tha trần trọng hộ phong lưu. Đoan đích vi thủy thiêm bệnh dã, canh vi thủy tu

Mật ý vị tăng hưu, mật nguyện nan thù, châu liên tứ quyển nguyệt đương lâu. Âm ức hoan kỳ chân tự mộng, mộng dã tu lưu.

>

___ Nạp Lan Tính Đức. ___

Năm năm sau.

“Giáo chủ.!”

Nam nhân đứng bên cửa sổ sau tiếng gọi lạnh lùng quay người, dung nhan tuấn mỹ vẫn y tạc như trong ký ức, chỉ là, trong cổ khí phách trường cuồng bao phủ quanh thân lúc này dường như dư thêm một chút cô tịch cùng vài phần ổn trọng.

“Có tin tức gì không?”

“Thưa... vẫn chưa!”

Lại thêm một người nữa tiến vào, phát tay vẩy lui thủ hạ đang quỳ bên dưới, đứng lặng một lúc thật lâu, thở dài một lượt: “Liệt, đã năm năm rồi, người vẫn chưa chịu buông tay sao? Có lẽ Triệt Nguyệt thật sự đã...”

“Câm miệng!”

Kinh Liệt quay đầu, đôi con ngươi ngoan lệ hằn lên sát khí, “Y vẫn chưa chết!”

Mạc Ngôn bất dĩ thở dài lần nữa, chậm chạp lấy ra một tờ giấy nhỏ đưa tới trước mắt Kinh Liệt, “Tin tức từ phân đà Giang Nam vừa truyền đến, ba tháng trước có một kiếm khách thần bí xuất hiện, gọi là “Huyết

Nhẫn”, tính đến thời điểm hiện tại người này đã hạ sát trên dưới hơn mười cao thủ giang hồ, người người đều cho rằng việc này là do Yên Nguyệt Giáo chúng ta gây ra.”

“Hừ!” Kinh Liệt nhíu mày, vô thường vô phạt nói, “Kết quả tra xét như thế nào?”

“Không có kết quả, người này hành tung quỷ dị, chưa ai nhìn thấy được chân diện mục của y, xuống tay cực kỳ ngoan lệ vô tình, đêm qua ở Trường Kiếm Sơn Trang tính cả ấu tử của Vu Thiên Kinh, tất cả hơn mười người, toàn bộ đều bị hạ sát.”

“Bên phía Phong Tiêu tra được những gì?”

“Phong lâu chủ và Vật Ngữ chỉ vừa bắt tay điều tra, hiện vẫn chưa có tin tức. Nhưng theo lời người duy nhất may mắn sống sót trong thảm án này kể lại, người đó thân vận y phục tinh hồng, vũ khí là một thanh đoản kiếm dài chừng bảy tấc.”

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy!”

“Phái Thanh Long và Bạch Hổ lập tức đến phân đà Giang Nam tìm hiểu tình hình, nếu như tìm được... Cứ giết không cần tra hỏi.”

“Rõ!”

Đến khi Mạc Ngôn đi rồi, Kinh Liệt lặng lẽ lấy từ ngực áo một bình sứ nhỏ màu xanh điểm những đốm màu đen sẫm, trầm mặc nhìn vật nhỏ trên tay mình, đôi mắt đen sâu như đầm thủy lóe lên khí tức điên cuồng...

Triệt Nguyệt....

Những vết đen sẫm trên thân bình chính là máu của Triệt Nguyệt ngày hôm ấy, kể từ ngày y rời đi, chiếc bình nhỏ này chưa từng rời khỏi người hắn, mười viên được hoàn trong suốt được người trong võ lâm mệnh mị dĩ cầu bên trong bình này nguyên lai được luyện từ Thiên Tuyết Hoa.

“... Ta đem toàn bộ sinh mệnh của mình để lại, còn tâm mình, ta mang đi...”

Triệt Nguyệt, năm đó người đã mang nỗi lòng nào để luyện thành những viên Tuyết Tâm Đan này, lại mang tâm tình gì khi bị ta thương tổn sâu nặng như vậy, vậy mà cuối cùng vẫn đưa nó cho ta. Người biến mất trước mắt ta, người để ta tận mắt chứng kiến lưỡi đao sắc bén xuyên thẳng qua ngực người, lưu lại cho ta nụ cười chứa đựng bao tuyệt vọng bị thương lần sau cuối...

Năm năm trước sau khi y biến mất, lâu chủ của tổ chức sát thủ đứng đầu giang hồ Thiên Vũ Lâu Phong Tiêu, đồng thời cũng là vị hôn phu của Vật Ngữ đưa đến một người biết được sự tình ẩn sau nhiều biến cố của mười một năm trước.

Thì ra, thê tử của Bách Lý Mộ “Hàn Tâm Vũ Mạc” Sở Hàn Tâm là tỷ tỷ song sinh của “Diệu Vân tiên tử” Sở Thu Liên, cũng tức là di nương của Kinh Liệt.

Sở Hàn Tâm là tài nữ nổi danh trên giang hồ, thông minh xinh đẹp, không những sở hữu thủ pháp ám khí vô cùng tinh nghệ, còn rất tinh thông phương pháp chế tạo. Ngược lại, Sở Thu Liên từ nhỏ thể nhược suy yếu, khác với Hàn Tâm minh diễm động nhân, Sở Thu Liên là người tao nhã dịu dàng, khiến người yêu mến, nàng rất khéo thối sáo, tiếng sáo có thể thuật lại tâm người, mê hoặc nhân tâm.

Năm đó Bách Lý Mộ ở độ tuổi thanh niên tài tuấn hơn người, khí chất phong lưu phóng khoáng, được Sở gia tỷ muội đem lòng ngưỡng mộ, Bách Lý Mộ cũng đối với Sở Thu Liên tình hữu độc chung, nào ngờ trong một lần hai tỷ muội du thuyền thưởng cảnh giữa Tây Hồ, Sở Thu Liên thiện tâm cứu một nam tử toàn thân đầy máu, người đó cũng chính là giáo chủ của Yên Nguyệt Giáo – Kinh Cúc.

Kinh Cúc sau khi thương thế thuyên giảm, cáo từ tỷ muội Sở gia một mình quay về Hồ Khiếu Sơn, chính tay giết chết kẻ mẫu đã bày mưu đẩy mình vào tử địa, sau đó cưỡng ép cưới Sở Thu Liên vào cửa, Bách Lý Mộ khi ấy võ công vẫn chưa luyện thành, bị y đánh trọng thương, sau nửa năm tu dưỡng, cưới Sở Hàn Tâm làm vợ.

Kinh Cức tuân mỹ cuồng vọng, võ công hơn người, muốn thống nhất giang hồ không phải là việc khó, nhưng y đối với vấn đề này không may mắn hứng thú, chỉ một lòng che chở cho ái thiếp kiều nhược luôn lãnh đạm với mình, còn Sở Thu Liên sau khi bị ép gả cho y, chưa từng một lần hé môi trò chuyện... Một năm sau, Kinh Liệt ra đời, nàng mới thỉnh thoảng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Kinh Cức không còn cách nào khác, một lòng tin tưởng bản thân có thể dùng chân tâm cảm động người nữ tử thuần chân thiện lương này, tám năm sau, Sở Thu Liên muốn về thăm nhà, dẫn theo Kinh Liệt về gặp Sở Hàn Tâm, hết thấy bị kịch đều bắt đầu từ cái ngày định mệnh ấy.

Dã tâm của Bách Lý Mộ rất nặng, gã vốn có tư chất để trở thành minh chủ võ lâm, nhưng cũng chính vì lòng dạ quá thâm sâu nên sự phụ bọ họ quyết định đưa đại sư huynh Cốc Thiên Bằng lên làm Minh Chủ, gã đối với việc này vẫn luôn canh cánh trong lòng, vào dịp Thu Liên về thăm nhà liền nhân cơ hội khơi gợi hận ý trong lòng nàng với Kinh Cức.

Thu Liên kỳ thật từ lâu đã yêu Kinh Cức nhưng vẫn mơ hồ không rõ tâm ý của mình, nghe được những lời bỏ đá xuống giếng của Bách Lý Mộ, ngu ngốc làm theo chỉ thị của hắn, sau khi quay lại Hồ Khiếu Sơn, xúi giục Kinh Cức giết chết Cốc Thiên Bằng. Bách Lý Mộ sau lưng lén diệt toàn gia Cốc gia, khơi lên ngọn lửa căm thù của võ lâm đối với ma giáo... nhân cơ hội thuận lý thành chương một bước trở thành Minh Chủ kế nhiệm Cốc Thiên Bằng.

Những việc sau đó giống như những gì người ngoài chứng kiến, trận chiến ở Hồ Khiếu Sơn diễn ra kéo theo bao oán hận thâm cừu.

Phong Tiêu nói xong, như vô tình hữu ý lặp lại “Bách Lý Mộ chưa bao giờ yêu Sở Hàn Tâm... Đối với nhi tử Bách Lý Triệt Nguyệt, theo như người hầu ở Bách Lý gia trước kia kể lại, gã chưa từng ôm y, còn kể, vào năm Triệt Nguyệt bảy tuổi, chỉ vì lỡ tay làm vỡ một món đồ bằng ngọc mà gã yêu thích suýt chút bị gã bẻ gãy tay trái... Nếu như không có Sở Hàn Tâm kịp thời ngăn cản, Triệt Nguyệt sớm đã chết trong tay Bách Lý Mộ rồi...”

Nghe đến đó, lòng Kinh Liệt như bị ai cửa mạnh, đau đến cơ hồ không thể hô hấp.

Nắm chặt bình nhỏ trong tay để bình ổn tâm tình, hồi lâu mới lạnh lùng lên tiếng, “Cho truyền Giáo Chủ lệnh, vận dụng hết tất cả thể lực của Yên Nguyệt Giáo, cho dù phải quật ba thước đất cũng phải tìm được y cho ta!!!”

“Tuân lệnh!”

Giang Nam tháng ba, rèm mưa bao phủ.

Giữa màn sương mù dày đặc, một bóng người gầy mảnh trù trừ đi lại giữa làn mưa, tóc dài đen nhánh tùy ý buông thả sau lưng, những hạt mưa bụi nhỏ vụn thấm ướt thái dương, rơi xuống, để lộ ra gương mặt rất đối bình thường, màu da hơi ửng vàng, mũi thấp, duy chỉ có đôi mắt, trong suốt như suối nguồn thanh nhuận của linh sơn.

Thân ảnh đi đến trước một biệt trang lớn ở ven hồ thì dừng lại, nâng cánh tay gầy đến trợ xương nhẹ nhàng gõ lên cánh cổng đang đóng kín.

“Két” một tiếng, cửa mở, đứng trước cửa là gã gia đình, ném cho người nọ ánh mắt khinh thường, quát lớn, “Tên cầm chết tiệt! Sai người đi gánh đầy các lu nước ở hậu viện người lại chạy đi chơi, hại ta bị Phúc bá la mắng thê thảm! Hôm nay có khách quý đến thăm, người nhanh đi nấu nước cho ta, lát sau ta sẽ tính toán đầy đủ với người! Hừ!”

Người nọ không đáp cũng không có thái độ phản bác, cúi thấp đầu tiến vào phủ đệ, lẳng lặng trở về hậu viện... Phía sau vẫn còn truyền đến tiếng mắng chửi lảng nhảng, “Cả ngày y như tên đàn độn, chẳng biết Phúc bá từ đâu gặp phải tên cầm như vậy, giữ lại uống cơm uống gạo chứ chẳng được tích sự gì.”

Đáy mắt lóe lên linh quang, sát khí xẹt qua, rồi lại vì thanh âm truyền đến mà lập tức đè nén lại.

“Làm phiền đường chủ đến tận đây, thuộc hạ sẽ tiếp tục điều tra... xin chuyển cáo lại với giáo chủ, thỉnh ngài yên tâm...”

Thanh Long gật đầu, trong lúc vô ý liếc nhìn ra ngoài chợt phát hiện phía trước có một thân ảnh thanh sắc đang đi đến, cảm giác rất quen, nhú mào, “Bên kia là người phương nào?”

“Hồi đường chủ, là tên cầm mấy tháng trước được quân gia đưa về, ở lại trong phủ làm mấy việc vặt.”

“Cầm?”

“Vâng... Chúng thuộc hạ chưa từng nghe y mở miệng nói chuyện.”

“Y tên gì?”

“Quân gia nói, y hình như gọi là Vô, bắt quá trong trang ai cũng gọi y là tên cầm.”

Thanh Long nhú mào, phát tay lệnh những người khác lui ra, bản thân sau đó lập tức đuổi theo thanh ảnh nọ.

Chọn vị trí sau một tàng cây, im lặng nhìn người nam tử tên Vô chậm chạp làm việc, kéo nước từ giếng, gánh từng thùng từng thùng đổ vào chum vại trống trong hậu viện, mưa rơi thấm ướt bố y, thoạt nhìn trông y càng gầy yếu.

“Bạch hổ, lại đây...”

“Có chuyện gì?” Thanh âm trầm thấp tương đồng khê khàng truyền đến.

“Người có cảm thấy người này rất kỳ quái không, dáng dấp của y... Đường như có chút quen mắt.”

“Ý người là...?”

“Không sai! Lập tức truyền thư cho Tả hộ pháp, báo cho ngài ấy biết có chuyện tốt cần ngài ấy đích thân chứng thực.”

“Được.”

Hai ngày sau, Mạc Ngôn xuất hiện ở phân đà Giang Nam, theo cùng là Thanh Long và Bạch Hổ, truyền lệnh chúng thủ hạ không được để lộ tin tức, tạm thời ở lại trong khách phòng hậu viện.

Tháng tư khí trời thay đổi thất thường, mới hai hôm trước mưa dầm triền miên đến sáng hôm nay đã đổi thành nắng ấm diễm hương, sắc thông xanh mượt phân tán khắp trong ngoài đình viện, kết hợp với khí thanh sáng nhẹ nhàng quyện hòa vào khí quyển.

Vô cầm chổi đứng lặng bên khóm hoa xuân, cánh hoa vàng nhạt sau trận mưa đêm qua rơi rụng khắp nền đất ẩm, ấy vậy mà vẫn vương hương diễm lay động lòng người, than nhẹ một tiếng, tiếp tục di chổi quét.

“Này, tên cầm kia!!”

Vô không quay đầu lại, tựa hồ cũng không có ý định sẽ quay đầu, vẫn một mực chuyên tâm quét tước.

Sau lưng đột nhiên cảm nhận một cơn đau buốt, trên lưng bố y bạc màu xuất hiện một vết máu dài, Vô lão đảo vài bước, lạnh lùng quay đầu nhìn gã gia đình tay còn cầm roi đang khiêu khích nhìn mình.

“Người điếc luôn rồi sao?”

Lại thêm một roi quật tới, thân người thon gầy chỉ khê giật mình, sau đó lại tiếp tục cúi mặt quét cánh hoa.

“Khốn kiếp!” Bạch Hổ núp trong bóng tối không thể nhẫn nhịn nổi muốn xông ra dạy dỗ tên gia đình hống hách đó, nhưng chưa kịp động đã bị Mạc Ngôn ngăn lại, “Quan sát tiếp.”

Sau năm lần vung roi, tên gia đình tựa hồ cũng mệt đuối, tức giận quát, “Đồ cầm điếc chết tiệt, sao ta gọi người không lên tiếng trả lời hả? Mau cút đi quét dọn sạch sẽ hậu viện cho ta, ta có việc phải ra ngoài! Có nghe hay không? Trở về mà người còn chưa làm xong, xem ta trừng phạt người như thế nào!!”

Cơn gió mang theo hơi ẩm khê khàng lướt qua, bầu không khí tươi non ngập giữa hoa hương thảo khí nhàn nhạt quét qua một chút vị máu tanh nồng, thanh y nhân một mình giữa đình viện trống trải, nghiêng đầu nhìn vết máu đang dần thấm ướt y phục trên người, đôi mày hơi cau lại, giống như ngại bẩn.

Nửa đêm, cánh cửa thô sơ của một tiểu sài phòng trong hậu viện bị thô lỗ đá văng, “Tên cầm điếc chết tiệt! Ta giao việc cho người người cư nhiên dám trốn việc không làm, hại ta bị Phúc bá trừ tiền công! Xem ta có đánh chết người không!”

Dứt lời, gã vung gậy, vẽ mặt hung ác như muốn đẩy người vào chỗ chết. Thân ảnh vốn còn co rúc trên giường chậm rãi ngồi dậy, gơ tay bắt lấy một đầu gậy gỗ vừa giáng xuống, thanh âm lạnh băng như đến từ địa ngục trầm thấp vang lên, “Muốn chết...”

Tên gia đình ngạc nhiên trợn mắt, kinh hãi nhìn thân ảnh mới đó đã đứng trước mặt mình, “Người có thể nói...”

Lời còn chưa dứt, hai mắt trừng lớn kinh ngạc nhìn thấy tầm mắt mình đang từ từ tiếp cận mặt đất, còn phía trước là thân thể không đầu của mình, tay trái vươn ra, vẫn còn nắm chặt một chiếc mặt nạ da người... Hình ảnh sau cùng in vào trong mắt là dung nhan tuyệt mỹ như băng tựa tuyết, dưới ánh trăng thanh lạnh, lạnh lẽo mỉm cười.

“Quả nhiên là người... Bách Lý Triệt Nguyệt!”

Vô, cũng chính là Triệt Nguyệt, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn ba nam tử xuất hiện trước cửa. Trái ngược với họ, Triệt Nguyệt chỉ liếc mắt một cái rồi xoay người lấy khăn lau đi vết máu trên tay.

“Triệt Nguyệt!” Mạc Ngôn ngạc nhiên nhìn cổ nhân so với năm năm trước càng tiêu tụy mong manh, thể nhưng dáng vẻ tuấn mỹ thanh cao vẫn như năm nào chưa từng thay đổi, “Giáo chủ tìm người thật lâu... thật lâu...”

Vứt xuống chiếc khăn trắng dính máu trên tay, Triệt Nguyệt cười nhạt, một tay kéo thi thể chết ném ra khỏi cửa rồi đi thẳng đến thùng nước, thả tay vào dòng nước lạnh như băng chà xát thật mạnh, xem ba người bên cạnh không hề tồn tại.

“Bách Lý công tử.” Bạch Hổ như muốn nói gì lần nữa bị Mạc Ngôn cản lại, ba người lặng yên nhìn Triệt Nguyệt tạt chậu nước xuống mặt đất, mang lại mặt nạ, trở vào tiểu sài phòng.

“Có nên báo cho giáo chủ không?” Thanh Long đau lòng mở miệng.

“Dù sao bọn họ sớm muộn gì cũng phải gặp.”

“Đã biết...”

Khi Kinh Liệt chạy đến đã là chạng vạng của ngày thứ hai, vừa xuống ngựa liền xông thẳng vào hậu viện, kéo thân ảnh suy nhược đang miệt mài giặt giũ y phục ôm vào trong ngực.

Đà chủ phân đà Giang Nam Tô Ngung, quản gia Tô Phúc cùng tất cả người hầu trong viện kinh ngạc nhìn giáo chủ xưa nay luôn lãnh khốc vô tình nhà mình lao đến ôm siết một nam tử kỳ mạo xấu xí, con người thiếu chút rơi khỏi hốc mắt, “Giáo... Giáo chủ... Ngài...”

“Người không ngờ được đâu... Lần này Tô đà chủ đã lập đại công!” Mạc Ngôn cười nói, lệnh tất cả mọi người lui ra, trả lại không gian yên tĩnh cho hai vị cổ nhân cứu biệt tương phùng.

“Triệt Nguyệt...” Kinh Liệt nắm chặt cánh tay gầy yếu của y, thanh âm lạnh lẽo trầm thấp phát ra đã không còn nén được kích động mà trở nên run rẩy, “Vì sao không đến gặp ta?!”

Triệt Nguyệt ngẩn người, đôi con ngươi trong trẻo in vào sắc xuân xanh biếc thoáng hiện lên nét bi thương nhân nhạt, nhưng chỉ là một thoáng lướt qua, sau đó liền tan biến, ngẩng đầu nhìn sắc hoàng hôn lan khắp trời xanh, trên gương mặt thanh nhã thủy chung vẫn tĩnh lặng thanh bình, tựa như mọi chuyện vẫn như vậy, chưa từng phát sinh biến cố, tùy ý để người nọ ôm mình, hôn mình.

Kích động qua đi, Kinh Liệt ngẩng đầu, kéo bỏ chiếc mặt nạ vàng nhợt nhạt, chăm chú nhìn ngắm dung nhan thanh lãnh như thiên nhân năm năm qua vẫn luôn chiếm cứ tâm trí mình, nâng tay vuốt ve gương mặt đã lâu không gặp, đôi mắt sắc lạnh ẩn chứa bao nhu tình nồng đậm, cúi đầu hôn lướt qua hai gò má lạnh băng.

“Người là của ta!” Khi nhìn thẳng vào mắt y, Kinh Liệt đã khôi phục lại dáng vẻ băng lãnh cổ hữu thường ngày, “Ta vĩnh viễn sẽ không để người rời xa ta, cho dù người hận ta, ta cũng tuyệt không buông tay... Người... là của ta...”

Lần thứ hai ôm y siết vào trong ngực, thanh âm trầm thấp của Kinh Liệt có chút khàn khàn run rẩy, phảng phất như chứa đựng nỗi đau cứu biệt trùng trùng, cùng... tiếng thở dài khó lòng kiềm nén.

Triệt Nguyệt từ đầu chí cuối chỉ bất động trong vòng tay hắn, thậm chí cả ý định giãy ra cũng không có, trong đôi mắt thanh trong ấy ngoại trừ đậm nhiên hờ hững, thì cũng chỉ là hờ hững đậm nhiên... Giống như một câu sau cùng năm đó đã từng nói.

Nếu có kiếp sau, ta nguyện không biết thế nào là chân tình...

12. Chương 11

Nhàn tình giảm cực, vô nại thương xuân năng tác sầu. Quế tiếp lan chu, kỷ tổng nhân quy ngã tộ lưu.

Tây môn quan liễu, mãn bả thanh thanh lâm biệt thủ. Thùy cộng đăng lâu, phân thủ yên ba nhất đoạn sầu.

>

– Tứ Chi Nhị –

“Nhã thái nghiên tư chính hoan hiệp, lạc hoa lưu thủy hốt tây đông. Vô hận, tương tư ý, tẫn phân phó chính hồng.”

Triệt Nguyệt dời mắt khỏi quyển sách đang mở trong tay, nhìn qua cây ngân hạnh tử vân nồng đậm xuân ý giữa đình viện trang nhã. Bên dưới gốc cây, huyền y nam tử đang cúi đầu xử lý chính sự, vẫn là dáng vẻ trường cuồng như trước, vẫn là dung nhan tuấn mỹ vô trù, chỉ duy, bên trong đôi con ngươi thâm thúy lạnh như băng lại là ôn nhu cách biệt đã lâu chưa gặp lại.

Nhắm lại hai mắt, muốn dời đi tầm nhìn, nhưng chẳng rõ vì đâu ánh mắt vẫn một mực lưu luyến mãi bên hình ảnh dưới gốc cây ngân hạnh ấy.

“Triệt Nguyệt!” Một bóng người mảnh khảnh đổ nhào vào lòng Triệt Nguyệt, “Triệt Nguyệt... huhuhu... huynh, tên bại hoại này!! Thanh Nhi rất nhớ huynh!!”

Triệt Nguyệt mỉm cười, vỗ nhẹ đầu nàng rồi quay đầu nhìn người vừa đến.

“Thanh Nhi, thân thể Triệt Nguyệt không khỏe, muội để y thông thả một chút, từ từ tu dưỡng.”

“Tu dưỡng?!! Còn không phải là tại cái gã nam nhân vô nhân tính ngoài cửa kia sao!!!”

“Thanh Nhi! Không được nói bậy!”

“Muội nói bậy? Còn huynh nữa! Năm đó chính huynh cũng trợ Trụ làm ác...”

Nam nhân cầu cứu nhìn sang Triệt Nguyệt, nhưng vừa liếc sang thì giật mình nhận ra gương mặt vốn vẫn điềm đạm của người nọ có chút âm trầm, vội nói, “Thanh Nhi, còn hồ đồ như vậy nữa, ta về sau không cho phép muội xuất môn!”

“Ta ở đây bồi Triệt Nguyệt, huynh đi đi!”

Thanh Tịch vẫn chưa phác giác biến hóa của Triệt Nguyệt, một mực ôm cánh tay y, cầm tức mở miệng quát giáo nam nhân của mình, chưa được mấy câu thì thân thể bị kéo lên, đẩy mạnh ra ngoài.

“Mạc Ngôn! Lập tức mang nàng tránh xa tầm mắt ta, sau này không cho phép xuất hiện!”

Kinh Liệt không biết từ lúc nào đã đứng giữa phòng, lạnh lùng nhìn Mạc Ngôn đỡ lấy Thanh Tịch, tròng mắt đen lạnh leo hiện lên sát khí bạo nộ, quay người, dịu dàng bế ngang nam tử y sam bạc xám, ôm y ra ngoài.

“Đang vào xuân kỳ, ánh mặt trời bên ngoài rất dễ chịu...”

Đặt y xuống chiếc đệm lót mềm mại, vén lại mái tóc đen dài nhu thuận, dừng lại thật lâu trên khóe môi mềm.

“Sớm biết có ngày hôm nay, hà tất khi xưa còn làm vậy!” Thanh Tịch phẫn uất nói, đôi mắt thanh thuần ánh lên đường nét ưu uất đau buồn nhìn Triệt Nguyệt đang ngồi dưới gốc cây ngân hạnh, đoạn y xám bạc, tóc dài ô lượng, ánh mắt trong suốt không nhìn ra hỉ giận, làn da trắng nhợt gần như trong suốt.

“Mạc Ngôn, Triệt Nguyệt từ lúc trở về vẫn luôn như vậy sao?”

“Đúng vậy, từ lúc trở về đến nay chưa từng mở miệng nói chuyện, đêm đến lại rất hay phát bệnh, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Theo như lời đại phu nói, thân thể Triệt Nguyệt rất kém, đoán chừng là do phải chịu tra tấn suốt thời gian dài, toàn thân đều là vết thương...”

“....”

“....”

Trầm mặc một lúc lâu, Thanh Tịch đột nhiên hỏi, “Vậy huynh ấy sẽ mãi như vậy, vĩnh viễn sẽ không nói chuyện nữa ư?”

“Cũng không hẳn là vậy, là do y không muốn nói mà thôi...” Mạc Ngôn nhìn giáo chủ của mình ôn nhu ôm Triệt Nguyệt vào lòng, dịu dàng đắp thêm áo lên người y, cúi đầu thở dài, “Chẳng biết tại sao, Triệt Nguyệt không còn... mặc bạch y nữa, thậm chí cả nhìn cũng không muốn nhìn. Liệt đã chuẩn bị rất nhiều y phục màu trắng cho y, nhưng toàn bộ đều bị y tống vào đống rương, lúc nào cũng chọn những bộ màu sắc u ám, hơn nữa mỗi ngày sớm tối đều tịnh thân, ngay cả khi bệnh nặng cũng chưa từng gián đoạn, mấy hành vi kỳ quái này bọn ta thật không hiểu nổi, cũng không thể nào lý giải được, y xưa nay không phải vẫn luôn rất thích bạch sam sao...”

“Là lỗi của hần! Sai lầm của hần!” Thanh Tịch tức giận mắng, “Là hần năm đó đã tự tay giết chết Triệt Nguyệt điềm tĩnh thiện lương! Là hần vì tư dục của bản thân, tự tay phá hủy đi mọi thứ... Tất cả là do hần tự tìm!!”

“Hiện tại có nói gì cũng vô ích.” Mạc Ngôn thở dài, kéo Thanh Tịch rời khỏi tiểu viện...

“Người hận ta?” Dịu dàng nắm lấy bàn tay thon dài của người trong lòng, áp vào lòng bàn tay hần, đôi mắt băng hàn lạnh lẽo tràn ngập yêu thương mà chính hần cũng không hề phát giác.

“....”

“Ta tình nguyện để người hận ta, cũng không muốn thấy người trầm mặc tổn thương mình...”

Triệt Nguyệt nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay hần, tựa người, tìm vị trí thoải mái trong ngực hần, lặng lẽ chìm vào giấc ngủ...

Cơn gió nhẹ mang theo hương hoa nhàn nhạt phân tán khắp đình viện nhã trí, đem tư vị thanh vắng ôn hòa rải lên khoảng không trầm tịch, chợt bắt gặp hai bóng người tha thiết ôm nhau, tựa như một đôi tình nhân thâm ái, yên tĩnh, hài hòa.

Lo lắng thân thể y hư nhược, từ ngày trở về, hần an trí Triệt Nguyệt ở lại sương phòng mình, nhìn y mỗi đêm đều bị ác mộng quấy nhiễu mà giật mình mấy bận, nhưng khi nhìn thấy mình, lại lạnh nhạt quay lưng...

“Ta phải làm sao mới có thể yêu người nhiều hơn nữa... Triệt Nguyệt...”

Dịu dàng ôm lấy nhân nhi đã say giấc, cẩn thận kéo lại vạt áo của y, cúi đầu lưu luyến hôn lên cánh môi non mềm mật ngọt, khẽ bật ra một lời than nhẹ, ôm y về phòng, nhẹ nhàng đặt xuống giường, chỉnh lại góc chăn, lặng lẽ ngắm nhìn hồi lâu rồi lặng lẽ rời đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, người vốn đã ngủ say chậm chạp mở mắt, khóe môi vén lên nụ cười yếu ớt, “Sao phải khổ như vậy... Ta người vốn đã định trước là suốt đời người truy kẻ đuổi, vĩnh viễn chia ly...”

“Vì sao?”

Người ngờ đã rời đi không biết từ lúc nào đã an nhiên đứng bên thềm cửa, ngưng mắt nhìn người trong phòng, thâm hình cao lớn khô vĩ phát ra nộ khí vô hình... Triệt Nguyệt lạnh nhạt xuống giường, đến trước cửa sổ, đôi con ngươi âm áp linh động vẫn vương cảnh trí ngoài song...

“Năm đó...”

“Kinh giáo chủ...” Triệt Nguyệt quay đầu, bình thản nói, “Đều đã là quá khứ...”

“Không!” Kinh Liệt bước đến cạnh y, nắm chặt bả vai Triệt Nguyệt, tay trái nâng cằm y lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt không mang hỉ giận, “Không phải là quá khứ!! Người sao có thể rũ bỏ mọi chuyện nhẹ nhàng như vậy... ta không cho phép!!” Tựa đầu lên bờ vai gầy của Triệt Nguyệt, hai tay gắt gao ôm siết thân thể đơn bạc vào người.

“Bởi vì, người bị tổn thương... không phải là người...”

Thân người cao lớn cứng lại, đoạn, buông tay, xoay người, vừa đến trước ngưỡng cửa, thanh âm khàn khàn bằng lãnh lẫn nửa vang lên, phảng phất còn mang theo tiểu ý điên cuồng, “Sự tồn tại của ta đối với người chỉ là thương tổn thôi sao...”

“...”

Không nghe được câu trả lời của Triệt Nguyệt, hân lạnh lùng bật cười, đập cửa rời đi.

Kể từ lúc đó, Kinh Liệt rất ít khi xuất hiện trước mắt Triệt Nguyệt, chỉ khi đêm khuya thanh vắng, Triệt Nguyệt một mình giữa đình viện nhỏ, mỗi đêm đều nghe thấy tiếng sáo ôn nhu réo rắt, như hàm ẩn nỗi lòng lạnh lẽo thê lương, giống như tưởng niệm về một phương xa vời vợi, thẳng thốt họa ra nỗi niềm chí ái triền miên trọn kiếp trọn đời.

Triệt Nguyệt mỗi khi như vậy chỉ tựa lưng vào đầu giường, lẳng lặng lắng nghe, cũng chỉ những khi như vậy, trên dung nhan tuyệt mỹ tịnh không gợn sóng mới vô tình hiện lên ý cười ôn nhu hòa cùng bi thương chua xót.

“Giáo chủ.”

“Nói!”

“Theo tin thuộc hạ báo lại, tối hôm qua Huyết Nhẫn lại xuất hiện, hệt như tình hình trong biệt trang mà không lâu trước đây bang chủ Hoàng Hà bang và toàn bộ thuộc hạ bị giết chết... Hiện trường, lưu lại vật này...”

Kinh Liệt đưa tay nhận lấy, hai mắt xẹt qua tinh quang, lạnh lùng nhếch môi, “Mạc Ngôn, người muốn gì cứ nói thẳng.”

“Liệt, người quả nhiên thông minh. Đây là cống phẩm cách đây vài ngày kinh thành đưa đến Ba Tư, Lăng Tiêu Vân Ti, đông ấm hạ mát, một đoạn chỉ có thể may được hai bộ y phục, một bộ hiện đang mặc trên người hoàng thái hậu, còn một... là người mang cho...”

“Người hoài nghi Triệt Nguyệt? Không có khả năng!”

“Liệt, ta không phải là lo lắng cho mấy người đã chết đó, nhưng ngẫm lại lời thần y nói ngày hôm ấy, người không cảm thấy kỳ quái chút nào sao?”

“Nói cái gì? Ta không nhớ!”

“Người đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa, Liệt, toàn bộ kinh mạch trên người Triệt Nguyệt đều lệch vị, chỉ có cao thủ mới có thể...”

“Hừ! Cho dù thật sự là y thì sao? Chỉ cần y lên tiếng, ta sẽ vì y đồ sát thiên hạ.!”

Mạc Ngôn bất đắc dĩ nhún vai, “Quên đi, người tốt nhất tự mình nhìn cho rõ, Triệt Nguyệt hiện tại đã không còn là người thiếu niên đơn thuần thiện lương năm nào mà người biết rồi.”

“....”

Giờ lên đèn, Kinh Liệt nhắc chân tiến vào tiểu đình viện ngập hương hoa cỏ, cánh tay đặt lên cánh cửa bất động hồi lâu, sau đó như hạ quyết tâm, chậm rãi đẩy cửa tiến vào. Vừa nâng mắt, cả người liền ngơ ngẩn, tim đập loạn.

Triệt Nguyệt đứng ở cạnh giường, lưng quay về cửa, hiển nhiên là vừa mới tắm xong. Vài giọt nước trong vắt từ mái tóc đen ướt sũng nhỏ xuống, chảy dọc trên da thịt non mềm, đảo qua đường cong ưu mỹ của cơ thể, tứ chi thon dài, diễm lệ khiến người lóa mắt. Nhưng là, khi những vết thương ngang dọc đan xen đập vào trong mắt, tim hắn giống như bị ai hung hăng đâm vào một kiếm, đau nhức triền miên.

Triệt Nguyệt... Năm năm qua, người đã trải qua cuộc sống như thế nào? Là ai? Ai đã thương tổn người tàn nhẫn như vậy? Người chuyện gì cũng không nói với ta, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nguyện liếc nhìn ta một cái, người bảo ta làm sao để có thể nói cho người biết tâm ta đau đớn đến nhường nào.

Triệt Nguyệt ngoảnh đầu, vừa thấy hắn lại lần nữa quay mặt đi, với tay lấy một kiện trung y phủ lên người, nâng tay muốn buộc lại mái tóc dài ướt sũng sau lưng, nào ngờ vừa tay vừa nâng lên bỗng chạm phải một đôi tay vô cùng ấm áp.

Kinh Liệt thu lại ánh mắt cuộn cuộn sát khí, cầm lấy tấm chăn mỏng dịu dàng ôm lấy thân thể lạnh lẽo của người nọ, lau khô nước còn dính ướt trán, lau đến mái tóc dài ướt sũng, Triệt Nguyệt từ đầu đến cuối không có ý ghét bỏ, chỉ lẳng lặng để mặc thân thể mệt mỏi ngã vào lòng ngực dày rộng, cười nhạt phong bế nhân tình.

“Có muốn ra ngoài giải sầu một chút không?”

Ôm siết Triệt Nguyệt vào lòng rồi ngồi xuống, cầm lấy chiếc lược gỗ ở bàn bên cạnh nhẹ nhàng chải xuống mái tóc đen mềm, nhưng thanh tiếng vẫn lạnh lùng như cũ, chậm rãi nói, “Ngày mai ta phải đến Thiên Vũ Lâu ở phương nam, Vật Ngữ và Phong Tiêu cũng đang ở đó.”

Triệt Nguyệt không đáp, giống như chẳng muốn bận tâm, để mặc hắn chải tóc cho mình, thản nhiên tựa lưng vào ngực hắn, nhắm mắt không màng.

Trong mộng lung, nghe được người nào đó cúi đầu thở dài một tiếng, ngỡ như từ phương xa truyền lại, ấm áp rót vào tai, chính là ba tiếng mà năm đó y dùng cả sinh mệnh cũng không đổi được – “Ta yêu người.”

Sáng hôm sau, Kinh Liệt tùy tiện bàn giao mọi việc trong giáo cho Tam Thiên Điện, dẫn theo Mạc Ngôn và Thanh Tịch rời khỏi Thương Ẩn Sơn, nhìn một Kinh Liệt băng lãnh vô tình uy nghiêm lạnh lùng hạ lệnh, Triệt Nguyệt lại cảm thấy có chút buồn cười, cũng nhìn thấy rất rõ khoảnh khắc hắn quay đầu nhìn y, những âm lãnh và sát khí sắc bén trong đôi mắt đen láy thâm trầm ấy từ lúc nào đã tan biến mất, thay vào đó chỉ còn quyền uy và ôn nhu như nước.

Cười nhạt một tiếng, hai chân thúc nhẹ vào bụng ngựa, vó ngựa như mũi tên thoát khỏi gông xiềng, xé gió lao đi, cảm giác rong ruổi tranh đua cùng gió giống như đang bay lượn giữa vòm trời rộng lớn, đáy lòng vô thức nhớ về những năm tháng thơ dại khinh cuồng thời niên thiếu khi còn trong Quỷ Cốc, mới đó đảo mắt thời gian đã thấm thoát qua đi, năm tháng trôi qua như bạch câu qua cửa, đem hồi ức đan thành chiếc lưới hoa lệ rực rỡ muôn màu, mộng tưởng như sắc biếc của hoa lan, tươi đẹp và non dại, còn sắc xám đại diện cho thương tổn âu sầu, vậy mà, vì sao hồi ức của ta, khéo sao lại đan nhiều sắc xám.

“Đang nghĩ gì?” Thả người nhảy bật lên rồi đáp xuống sau lưng Triệt Nguyệt, đoạt lấy dây cương trong tay y, tay còn lại vòng qua ôm y vào trong ngực, kéo áo choàng hất sắc ôm lấy thân người đơn bạc.

Triệt Nguyệt thoáng nhú mày, nhưng không đẩy ra, ngược lại rúc sâu vào lòng ngực ấm áp, đôi mắt trong veo lẳng lặng nhìn mái tóc dài của nam nhân phất qua gương mặt lạnh băng cương nghị, đón gió bay lên.

“Triệt Nguyệt...” Kinh Liệt ôn nhu ngưng mắt nhìn gương mặt ôn nhuận tuyệt mỹ của người trong lòng, càng siết vòng tay ôm y thật chặt, “Có hài lòng không?”

Triệt Nguyệt không trả lời, ngửa người tựa hẳn vào người Kinh Liệt, nhắm mắt, cảm thụ tiếng gió gào thét từng đợt xẹt qua, quét vào trên mặt... Thuở ấy, ta dụng tâm đuổi theo thân ảnh người, nhưng đổi lấy vĩnh viễn vẫn chỉ là đau thương vô tận... Mà nay, vào lúc ta từ bỏ, buông tha hết thảy, người lại xuất hiện trong thế giới “vô” của ta... Chúng ta lại cùng chơi một trò chơi mang tên tình ái, đi một bước, dừng lại một hồi...

Nhưng mà, người không hiểu ta của hiện tại, mà ta, cũng không muốn buông lỏng tim mình. Một ngày nào đó, cam kết của người rồi cũng sẽ như nước chảy mây trôi, theo thời gian trôi đến chân trời rồi biến mất.

Nhìn tịch dương rơi xuống nhuộm đỏ nền trời, phương xa tím thẫm, chút sắc vàng còn sót lại xuyên qua tán cây đổ xuống hai chiếc bóng thật dài, tiếng vỗ ngựa vọng lại vô tình làm kinh động quặng điệu đang chực đổ về rừng, khiến chúng bay tán loạn giữa tà dương màu máu đỏ.

Triệt Nguyệt ngẩng đầu nhìn, sau đó lại khép lại hai mắt.

“Triệt Nguyệt, mệt rồi sao?”

“....”

“Nửa canh giờ nữa Kiếm Môn Quan sẽ đóng, chúng ta nhanh chóng vào thành rồi tìm nơi nghỉ tạm, giáo chủ thấy sao?” Mạc Ngôn sau khi thúc ngựa đi trước xem xét tình hình trở về cười nói.

Kinh Liệt cúi đầu nhìn Triệt Nguyệt, lạnh lùng gật đầu, càng ôm siết thân thể có chút lạnh lẽo vào lòng, thúc ngựa tăng tốc tiến về Kiếm Môn Quan.

“Kiếm Các” là một môn phái vô cùng quan trọng của giang hồ, “Không vào quan phủ, trước nhập Kiếm Các” ở vùng này càng nổi tiếng, không ngoài nguyên nhân nào khác, chỉ ứng với việc Kiếm Các và “Đường Môn” ở Tứ Xuyên được xưng tụng là song hùng. Các đời Kiếm Các lựa chọn môn đồ truyền nhân rất nghiêm ngặt nhưng chưa từng can thiệp vào thế sự giang hồ, ba năm trước đại đệ tử của Kiếm Các Kiếm Ngâm Vân vì ân oán cá nhân, dây vào vào xích mích giang hồ, cuối cùng tự mình hại mình, cánh tay phải hoàn toàn tàn phế, dẫn vợ rời khỏi Kiếm Các, tứ hải vân du, mọi người đối với lập trường của Kiếm Các càng thêm nghi hoặc phân vân... Nhưng không một ai ngờ được, đứng sau Kiếm Các chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ lâu, Thiên Vũ lâu, đặc biệt là tân chủ nhân đứng sau mới kế nhiệm mấy năm gần đây, Kiếm Các càng như mặt trời ban trưa, hưng thịnh vô cùng... Điều này cùng với việc Đường gia suy bại ít nhiều không tránh khỏi liên quan.

Bước vào đại môn Kiếm Các, Triệt Nguyệt có chút khó chịu, nhìn thấy người đến nghênh tiếp thì trong lòng liền sáng tỏ, thu mắt, mỉm cười... Vùng Tứ Xuyên này, thậm chí là cả võ lâm Trung Nguyên, toàn bộ gần như đều thuộc về Yên Nguyệt giáo cả rồi, xưng bá võ lâm đối với Kinh Liệt mà nói, không khác gì lấy đồ trong túi.

“Liệt...” Một nam tử anh tuấn khôi vĩ xuất hiện, thoáng nhìn qua một lượt bốn người, gương mặt lộ lên ý cười hứng khởi, chỉ là, dấu vết vẫn không giấu được mùi máu tươi tản mát khắp người.

“Tiêu!” Kinh Liệt bật cười, vươn tay ôm chào người nam tử kia một cái, nghiêng đầu nhìn Vật Ngự đứng sau nam tử từ đầu chí cuối chỉ cười không nói, “Hữu hộ pháp của bốn tọa có bị người khi dễ không?”

“Nám dám, nào dám...”

“Vật Ngự tỷ tỷ!” Thanh Tịch vốn đã ngủ say bỗng nhiên như con chim nhỏ chạy đến ôm chầm Vật Ngự, bật cười khúc khích, đứng giữa những thân ảnh tuấn mỹ hiên ngang, trong mắt nàng xem ra vẫn vô cùng thoải mái.

Triệt Nguyệt chỉ lẳng lặng đứng một bên, nhìn cảnh năm người bọn họ cửu biệt tương phùng, hàn huyên trò chuyện, khóe môi chậm rãi câu lên nụ cười nhạt... Đó là thế giới thuộc về bọn họ, vĩnh viễn không có chỗ dung ta...

Suốt dọc đường đi y vẫn không ngừng tự hỏi, mình thật sự hận hấn sao?

Yêu cũng đã yêu rồi, muốn quên, nào có dễ dàng như vậy... Ta hận, nhưng oán hận của ta cho đến tận lúc này không phải là ai khác, mà chính là kẻ đại địch của chính mình, giao ra chân tình, đối lấy thương tâm... Đến cuối cùng, thứ gì cũng chưa từng nhận được.

Nghiêng người, nhìn chân trời viễn phương mờ mịt, cơn gió nhỏ lướt qua kéo theo y bào xanh xám và mái tóc đen dài nhếch mình vũ lộng, Triệt Nguyệt quay đầu cười khẽ, chuyện xảy ra cũng đã lâu rồi, tất cả đã thành quá khứ, vì sao vẫn nhớ mãi không quên.

Vật Ngự vô tình quay đầu nhìn lại, thu vào mắt chính là hình ảnh như vậy, y bào xanh xám sẫm màu, thân ảnh thanh nhã thon gầy, tóc đen tùy ý buông dài theo gió, nhân tình trong suốt thanh triệt như tinh huy lóe lên ánh sáng tuyệt đẹp rồi quy về lạnh lùng lãnh mạc... Tiểu ý như có như không hòa cùng thần tình hững hờ lạnh nhạt, dường như hết thảy mọi thứ xung quanh chỉ là hư vô, khiến cho lòng nàng trôi lên chưa xốt.

“Bách Lý công tử!” Nhẹ nhàng gọi một tiếng, tiếng gọi khẽ ấy khiến cho Kinh Liệt giật mình quay đầu, hần lúc này mới nhận ra nhân nhi vẫn hăm sâu trong lòng ngực từ lúc nào đã cách hần một khoảng xa như vậy, nhân thần lơ đãng không phương hướng, khiến lòng hần vô thức bất an.

“Triệt Nguyệt!” Đi đến cạnh y, lần nữa ôm y vào trong ngực, “Để ta giới thiệu ngươi với mọi người...”

“Không cần!” Triệt Nguyệt giẫy khỏi vòng tay ấm áp bao quanh mình, “Mệt...”

Kinh Liệt ngăn người, lần nữa mỉm cười sủng nịch ôn nhu, “Mệt lắm sao, ta đưa ngươi đến ngoại thất nghỉ ngơi, lát nữa gọi ngươi dùng bữa.”

“Không cần!”

Triệt Nguyệt lạnh nhạt đáp, nhìn thoáng qua Phong Tiêu trước sau vẫn một mực mang theo ánh mắt nghiền ngẫm quan sát mình chốc lát, sau đó lạnh nhạt di dời tầm mắt...

“Tiêu, phòng của ta đã chuẩn bị chưa?”

“Đã sớm chờ các vị đại giá quang lâm.”

“Triệt Nguyệt,” Kinh Liệt cúi đầu mỉm cười nhìn Triệt Nguyệt, “Ta đưa ngươi đến Kiếm Ngâm Các!”

Triệt Nguyệt không đáp, quay đầu cầm lấy bao y phục, nhắc chân tiến vào hậu viện.

Kinh Liệt ngây ra một lúc, nhú mày, trong mắt hiện rõ cơn giận, nhưng cuối cùng vẫn không bạo phát, nói bước đuổi theo thân ảnh thon gầy ấy.

“Y chính là Bách Lý Triệt Nguyệt sao? Quả nhiên diễm tuyệt vô song!”

“Vô song cái đầu ngươi!” Thanh Tịch lạnh lùng cắt ngang, “Triệt Nguyệt là nam nhân, ngươi không được dùng từ ngữ ác tâm như vậy khinh bạc huynh ấy!”

“Ôi chào... Mạc Ngôn, tình địch của ngươi thì ra là Bách Lý...”

Rầm!!

Phong Tiêu khốn khổ ôm đầu ngồi xổm trên nền đất, nhú chặt mày, “Phu nhân, nàng tốt xấu gì cũng nên chừa cho ta chút mặt mũi đi mà...”

“Ngu ngốc!!” Vật Ngự lạnh lùng trừng mắt, dẫn Thanh Tịch đứng xem chuyện vui bên cạnh về phòng, “Thông tri cho đầu bếp chuẩn bị bữa tối!”

“Vâng, phu nhân đại nhân...”

“Khiếp nhược...” Mạc Ngôn thầm buồn cười mắng một câu. Phong Tiêu đột nhiên mang theo vẻ mặt nghiêm chỉnh đứng thẳng dậy, biểu cảm trên mặt cũng trở nên ngưng trọng.

“Mạc Ngôn, Bách Lý Triệt Nguyệt kia không phải là người bình thường.”

“Vậy sao?” Mạc Ngôn thiêu thiêu mi, bày ra dáng vẻ chờ đợi, “Xin chỉ giáo!”

“Trên người y... có mùi máu.”

Mạc Ngôn nhú mày nhún vai, “Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên, là Liệt nợ Triệt Nguyệt...”

“Ôi chào... xem ra ngươi cũng bị mê hoặc rồi đúng không, Thanh Tịch muội muội thật đáng thương mà...”

“Muốn chết phải không?”

“AAAA..”

Thu lại dáng vẻ đùa giỡn, Mạc Ngôn nghiêm mặt nói với Phong Tiêu, “Bất quá, ta cũng hiểu Triệt Nguyệt như vậy dù nhiều hay ít cũng có chút vấn đề, y đối với Liệt đường như đã cận tình, vậy mà vẫn tình nguyện ở lại bên cạnh người nam nhân đã từng thương tổn mình sâu nặng, cho dù là do Liệt ép buộc, nhưng ngẫm lại... quả thật có chút gì kỳ lạ...”

“Vậy người cho rằng...”

“Lai giả bất thiện...” (trích từ câu Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: kẻ đến thì không lương thiện, mà kẻ lương thiện thì không tìm đến.)

“Nói như vậy... y có thể sẽ gây thương tổn cho Liệt?”

“Rất có thể.”

Về ngoài vẫn luôn ôn hòa của Phong Tiêu đột nhiên lóe lên thần sắc ngoan lệ, Mạc Ngôn chỉ nhướn mi mỉm cười nói, “Ta khuyên người tạm thời nên thu liễm lại, dù sao hiện tại vẫn còn chưa phân được là địch hay là bạn mà.”

“Còn muốn phân sao? Năm đó mặc dù Liệt bạc đãi y, nhưng thù cha trước mắt, dù là ai thì cũng sẽ bỏ qua nhi nữ tư tình, hiện tại Liệt đối với y trăm bề che chở vạn bề ôn nhu, y...”

“Thì sao?” Vật Ngữ đột ngột xuất hiện trước mặt hai người, “Hai người các người nếu dám chạm đến một cọng lông của Triệt Nguyệt, ta là người đầu tiên không tha cho các người.”

“Lòng dạ đàn bà...”

“Phong Tiêu!! Năm đó người không có mặt, căn bản ngay cả tư cách nói chuyện cũng không có!” Vật Ngữ lạnh lùng nói, chuyển qua Mạc Ngôn, “Năm đó Bách Lý Triệt Nguyệt đã dụng tâm vì Kinh Liệt nhiều đến thế nào, người nhìn chưa đủ ư? Y dùng tính mạng của mình đổi được những gì? Cười nhạo, khua tay, tuyệt vọng... Các người bây giờ còn trông cậy y có thể lưu lại thứ gì nữa?”

“....”

“Nếu người là Bách Lý Triệt Nguyệt, người có làm được như y không, biết rõ tâm tư của Kinh Liệt, vậy mà vẫn ngu ngốc đem tim mình trao hết cho hắn, một chút cũng không có ý nghĩ giữ lại cho mình? Thanh Nhi mới rồi có nói với ta, Bách Lý Triệt Nguyệt không còn mặc lại bạch y nữa, mỗi ngày sớm tối đều tẩy rửa thân thể, trời lạnh thương bệnh cũng thế, người còn chưa hiểu rõ là vì sao ư?”

“Vì sao?” Thanh âm trầm thấp từ sau chậm rãi truyền đến, ba người giật mình nhìn lại, Kinh Liệt không biết từ khi nào đã đứng phía sau, sắc hoàng hôn khoác lên thân hắc y đen tuyền màu vùng sáng bạc, càng khiến cho không khí trở nên lạnh lẽo.

Vật Ngữ cười lạnh, giễu cợt nói, “Năm năm trước, không phải chính miệng ngài đã nói Bách Lý Triệt Nguyệt đề tiện không biết xấu hổ, dơ bẩn thấp hèn, y tự nhiên sẽ không muốn mặc bạch y, không vì điều gì, đơn giản là vì y đem tâm mình, đem thân thể mình giao hết cho ngài, để rồi đổi lại chỉ là hai chữ “dơ bẩn” từ chính miệng ngài... Cho dù là người bình thường cũng chưa chắc chịu được sự nhục mạ như vậy, huống hồ y là người nội liễm thanh cao. Nhục mạ y ti tiện vô sỉ, là ngài, y lại dùng mạng mình để yêu ngài... Giáo chủ, ta đoán, Bách Lý Triệt Nguyệt từ ngày gặp lại chưa từng trực tiếp gọi tên ngài đúng không? Tình của y, cả đời này đã vô pháp bồi hoàn rồi.”

13. Chương 12

Thùy phiên nhạc phủ thê lương khúc, phong dã tiêu tiêu, vũ dã tiêu tiêu, sấu tẩn đặng hoa hựu nhất tiêu.

Bất tri hà sự oanh hoài bão, tỉnh dã vô liêu, túy dã vô liêu, mộng dã hà tăng đảo Tạ kiều.

(Là ai đang diễn tấu khúc thê lương trong Nhạc Phủ, khiến gió cũng tiêu điều, mưa cũng phiêu phiêu. Suốt đêm không ngủ nhìn bắc đèn cận lệ.

Không biết người thâu đêm canh cánh nỗi lòng gì, tỉnh cũng lặng thinh, say cũng không trò chuyện, kể cả trong mơ cũng chưa từng dần bước đến Tạ kiều.)

>

====//====

Thường nghe Giang Nam nhiều mưa, nhưng nào biết mưa xuân ở Tứ Xuyên cũng đa tình không kém. Đến Kiểm Các cũng đã là đêm thứ hai, tiếng mưa tí tách ngoài song cửa từ ngày đầu đến nay thủy chung chưa từng dừng lại.

Giọt mưa tinh mịn rơi xuống những phiến lá chuối tiêu thật lớn, gột rửa đi bụi bẩn lâu ngày, trả lại màu lục sắc xanh tươi nguyên thủy, vô cùng thuần khiết thanh minh. Rời mắt khỏi quyển sách đang đặt trên đầu gối, ngẩng đầu nhìn quang cảnh bên ngoài song cửa.

Mưa bụi ngang nhiên chạy nhảy vào phòng, mờ mịt rơi xuống mái tóc đen bóng của người bên trong, phảng phất còn mang theo hàn ý. Tĩnh lặng nhìn những hạt mưa bụi rả rích rụng rơi suốt mấy ngày chưa chịu nghỉ, khóe môi Triệt Nguyệt khẽ dần ra, vươn tay, đón lấy giọt mưa từ mái hiên rơi xuống, nào ngờ tiếp xúc không phải là vị lạnh của nước mưa mà là một bàn tay to lớn vô cùng ấm áp.

“Cẩn thận bị lạnh...” Thanh âm trầm thấp ôn nhu gần sát bên tai, người vừa đến cẩn thận dùng ống tay áo dịu dàng lau đi giọt nước mưa lạnh lẽo thấm ướt bàn tay trắng nõn trơn gầy, lại dùng lòng bàn tay ấm áp của mình bao chặt lấy bàn tay còn vương hơi lạnh, “Tay của người, sao vẫn lạnh như vậy...”

Triệt Nguyệt không đáp, rút tay mình khỏi tay hắn, xoay người quay trở lại cạnh bàn, nhúu mày trầm tư.

Kinh Liệt vẫn tĩnh lặng đứng sau y, hai nắm tay siết chặt, dụng lực đánh xuống góc bàn đàn hương sát bên Triệt Nguyệt, lần nữa kéo thân thể đơn bạc của y ôm vào trong ngực, giam chặt.

“Người rốt cuộc muốn ta phải làm sao?” Khẩu khí lạnh lùng, dường như đã khôi phục đầy đủ khí phách trượng phu vốn có, nhưng lại dư thêm một chút thâm trầm, vài phần bất đắc dĩ cùng... chút gì dường tựa bi thương...

Triệt Nguyệt quay đầu, nhìn thẳng vào đôi con ngươi âm lệ đỏ rực của hắn, nhìn ra trong đó sát khí tàn bạo đã lâu chưa xuất hiện trước mắt mình, hắn nổi giận rồi sao? Bởi vì sự thờ ơ của ta? Đây mới đúng là người, Kinh Liệt, khí phách vương giả trời sinh, nhẫn nhịn lâu như vậy, người hắn cũng mệt mỏi lắm rồi, đúng không.?

Lạnh nhạt nhìn hắn trong chốc lát, Triệt Nguyệt quay đầu, nâng chung trà lên ngang môi, chậm rãi hé môi nhấp một ngụm nhỏ.

“Người rốt cuộc là muốn ta phải làm sao!!” Kinh Liệt vươn tay giữa lấy mặt y, buộc y phải đối diện với mình. Hai mắt chăm chú nhìn y, không để cho y kịp phản ứng, cúi người hôn xuống đôi môi mềm trơn bóng, dây dưa hồi lâu, hắn ngẩng đầu, trong mắt là cố chấp và đau lòng không giấu được, “Người là của ta... Ta tuyệt đối sẽ không để người rời đi!”

Dứt lời, lạnh lùng ngưng mắt chăm chăm nhìn người nọ vì một câu nói của mình mà giật mình, hồi lâu, quay người rời đi.

Chút ấm áp hiếm hoi dường như cũng theo bước chân hắn rời đi mất, bốn phía thoáng chốc trở nên lạnh lẽo, Triệt Nguyệt co rúm đầu vai ngã vào lưng ghế, đôi mắt thanh triệt vẫn luôn hờ hững bỗng chốc xuất thần, mơ màng đuổi theo thân ảnh đang dần khuất xa giữa làn mưa bụi, bất giác, hiện lên ý cười bất đắc dĩ xen lẫn bi thương.

Liệt, nếu như có thể, từ sau ngày ly biệt dưới chân núi năm ấy ta hy vọng không xuất hiện trước mắt người thêm lần nào nữa, chúng ta chỉ nên trở thành hồi ức của nhau, để mọi thứ tan vào dĩ vãng, chậm rãi đợi đến một ngày nào đó hai bên hoàn toàn quên lãng đối phương... Một ngày nào đó, người nếu biết được mục đích trở lại của ta, người sẽ thế nào...

Có còn hứng thú cùng ta chơi hết trò chơi dây dưa chặt không dứt buông cũng chẳng đành này hay không? Liệt, trò chơi mà nhân vật chính là người, cho dù kết cục ngay từ đầu đã được số phận an bài...

Đêm xuống, một bóng người linh hoạt xuyên qua màn đêm tịch mịch, lướt qua vài cái rồi biến mất trước con hẻm nhỏ gần Kiểm Các.

“Két!” Cánh cửa đang khép hờ bị đẩy ra, bóng đen bước nhanh vào phòng, bầu không khí ẩm ướt dường như tăng thêm một loại mùi vị như mùi máu tanh nhàn nhạt.

“Ừ...” Bóng đen lảo đảo vài bước, buông đoản kiếm trong tay, điểm vệt vào vài huyết đạo trên người, Đường Môn quả nhiên không hổ là thế gia ám khí, thủ pháp không thể khinh thường.

Trong bóng đêm đột ngột xuất hiện thêm hai bàn tay khác, cầm một đầu tiên còn ghim trên vai bóng đen nhẹ nhàng rút ra, thanh tiếng lạnh lùng chậm rãi vang lên: “Sao lại bất cẩn như vậy...”

Vừa nói vừa vận nội lực vào lòng bàn tay truyền sang người Triệt Nguyệt, đến khi cảm thấy vừa ổn, hần thở dài một tiếng, xoay người thấp sáng ngọn nến trên bàn, lấy một thanh đoản kiếm hơi nóng trên ngọn lửa, dùng tay mình ước chừng lần cuối rồi hạ dao cắt xuống vết thương trên vai Triệt Nguyệt, chốc lát trên bàn xuất hiện hai đoạn tiểu kiếm khoảng năm tấc, tiên huyết trên vai trào ra, hóa thành màu đen quỷ dị.

Triệt Nguyệt thủy chung vẫn lãnh đạm không chút để ý, lấy ra lọ thuốc mang theo trên người tùy tiện đổ lên vết thương rồi dùng vải trắng qua loa băng bó lại, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người nam nhân sắc mặt âm trầm lạnh lẽo trước mặt mình.

“Tìm ta có việc?”

“Độc của Đường Môn?”

“....”

“Vì sao?”

“Hắn đáng chết!”

Kinh Liệt bước lên hai bước, vươn tay nắm chặt cánh tay trái bị thương của y, ác ý siết mạnh một cái, “Vì sao lại để mình bị thương!”

Triệt Nguyệt nhìn hần mỉm cười, “Vậy thì sao?..”

Kinh Liệt không đáp, chăm chăm nhìn người nam tử thủy chung vẫn lạnh nhạt trước mắt mình, một thân y phục tinh hồng, gương mặt vốn ôn nhuận như nước thời khắc này càng diễm lệ xuất trần, hoàn toàn bất đồng với khí chất điềm tĩnh không màng danh lợi của xưa kia.

“Huyết Nhãn”

“Kinh giáo chủ có điều chi chỉ giáo?” Triệt Nguyệt cười lạnh, ánh mắt thờ ơ giống như tất cả mọi chuyện xảy ra chưa từng can hệ đến mình, thông thả nhìn ngắm hỏa quang phiêu diêu đậm nhạt, không còn là đôi mắt trong veo bình lặng thuở xưa, trước mắt chỉ có tiểu ý ngập tràn tức sát, giống như Tu La lạnh lùng thị huyết.

“Kẻ nào đã thương người?” Đôi con ngươi đen láy sắc lạnh lướt qua một tia âm hận, Kinh Liệt vươn tay ôm y đi đến giường nhỏ, tay còn lại vẫn siết chặt cánh tay trái đầm máu của y, dịu dàng nâng lên, tháo ra mảnh khăn trắng đã ướt sũng máu tươi rồi lẳng lặng xử lý lại vết thương bị y tùy tiện băng bó qua loa khi này.

“Kinh Liệt, không...”

Lời kể đột ngột bị nụ hôn phong hãm, đầu Triệt Nguyệt nhất thời trống rỗng, lâm vào mê mang.

“Gọi Liệt!”

Tiếng gầm trầm thấp cường hãn chạm đến sâu trong nội tâm bình lặng của Triệt Nguyệt, y ngẩn người hồi lâu, đột nhiên bật cười thành tiếng, nụ cười ôn nhu ấm áp, khiến cho Kinh Liệt bất giác thất thần, “Muốn cùng ta chơi trò chơi không?”

Kinh Liệt buông cánh tay trái đã được băng bó cẩn thận của y xuống, khẽ nhún mày, Triệt Nguyệt vẫn cười, giờ cánh tay bị thương không mấy linh hoạt của mình lên, nhẹ nhàng cầm một đoạn tóc dài rũ xuống bên tai của Kinh Liệt, nắm cùng với tóc của mình, chậm rãi kết lại, “Chúng ta chơi... trò chơi kết tóc.”

Thì ra ta vẫn còn tham luyến ôn nhu của người đến vậy, cho dù chút ôn nhu ấy chỉ như cơn gió lướt qua lòng bàn tay, không thể nào nắm giữ... Triệt Nguyệt chưa chút mỉm cười, rũ mắt, nhìn đoạn tóc đã được đan lại trong lòng bàn tay, y sau đó ngẩng đầu, cười nói: “Quy tắc trò chơi rất đơn giản, duyên lai vật ly thủ, duyên khứ mạc cường cầu.” (Duyên đến đừng rời tay, duyên đi chớ cưỡng cầu.)

“Ta vĩnh viễn sẽ không buông tay người...” Kinh Liệt lần nữa hôn lên đôi môi ôn nhuận, lời nói trầm thấp bằng hàn thốt ra thay thế cho câu trả lời của hắn, cũng là cố chấp nhiều năm trong lòng hắn. Hạt mưa đêm vẫn lặng lẽ rơi xuống tấu nên thanh điệu tí tách ngâm buồn, bên cánh cửa sổ khắc hoa in bóng ánh nến phiêu diêu chập chờn cùng hai thân người ôm nhau thật chặt, dường như xuôi theo cơn gió đêm tịch tĩnh, lắng lặng trộm hòa vào một lời thì thầm trầm thấp khiến người khắc cốt ghi xương...

Ta, yêu người....

“Tình?” Nhẹ nhàng ôm thân người tiêm gầy hãm vào lòng ngực, “Đêm qua ngủ ngon không?”

Triệt Nguyệt cúi đầu vuốt ve vật thể trong suốt trong lòng bàn tay, là một khối lưu ly hồng diễm. Tựa người vào lòng ngực rộng lớn... Đêm qua nỉ non hẹn ước, sáng nay lời nói vẫn còn quanh quẩn mãi bên tai.

“Triệt Nguyệt, ta đem Yên Nguyệt Lệnh giao cho người, người có thể dùng nó yêu cầu ta làm một việc, bất kể người...” Lời tuy chưa dứt, nhưng cánh tay đang ôm y có chút run rẩy. Vậy nên dù không nói rõ, trong lòng y cũng hiểu, Kinh Liệt là muốn nói, cho dù có một ngày người phản bội ta, phản bội Yên Nguyệt giáo, người vẫn có thể dùng nó yêu cầu ta làm mọi việc, bao gồm cả mạng của người, và, mạng của chính ta...

Yên Nguyệt Lệnh... Triệt Nguyệt mỉm cười, bình thần lên tiếng, “Nếu như có một ngày ta dùng đến lệnh bài này tất sẽ dùng mạng mình trả lại. Tuyệt không hai lời.”

Những ngày sau đó êm đềm bình lặng trôi qua. Đường Môn khắp nơi truy tìm Huyết Nhãn, phát thế báo thù cho thiếu chủ, khiến cho giang hồ gà bay chó sủa, nhưng dấu truy đến cùng trời cuối đất cũng không thể nào ngờ được Huyết Nhãn lại đang ở trong Kiếm Các cách Đường Môn không quá bốn dặm, ngày ngày du sơn ngoạn thủy, vô cùng tiêu điều.

Kinh Liệt mỗi ngày đều ôm Triệt Nguyệt thả câu ở ven hồ, ngắm sen nở trong ao, xem nhật thăng nguyệt ẩn, đến khi đêm xuống, hoặc là cùng nhau thưởng nguyệt ngắm sao, dạ vũ xuy tiêu... Về nên bức tranh hài hòa tuyệt mỹ, không khác gì giai điệu đang luân chuyển bên tai, di cữu thâm tình, cách trở xa xăm mong ngày gặp lại.

Mạc Ngôn và Phong Tiêu đều kinh ngạc với chuyển biến bất thường của hai người, nhìn đến nụ cười ôn lãng của Triệt Nguyệt cũng yên lòng thở phào nhẹ nhõm, Thanh Tịch càng không cần phải nói, vô cùng hài lòng, chỉ có Vật Ngữ, từ đầu đến cuối đều trầm mặc nhìn đáng vẻ đậm mạc điềm nhiên không khác gì năm năm trong ký ức, đôi lúc lộ ra lo lắng...

Qua mấy tháng liền như vậy, Nhật Miện điện chủ của Yên Nguyệt giáo dùng phi cấp truyền tin, thông báo mấy ngày trước có một bóng đen thần bí xuất hiện ở phụ cận Yên Nguyệt đàn, Triệt Nguyệt đang uống trà vừa nghe thấy sắc mặt chợt biến đổi, vội vã cúi đầu giấu đi ánh mắt thoáng lóe lên bi thương cùng bất đắc dĩ.

Trên đường quay lại Thương Ân sơn, sắc thu chớm nở, non nước tươi đẹp không sao tả xiết. Chạng vạng, tịch dương như máu, Vật Ngữ lần này cũng đi cùng tận mắt thấy Triệt Nguyệt đứng lặng bên bờ sông nhỏ, nhìn sắc vàng đỏ xuống những tầng sóng gợn rồi hóa thành những vệt quang chói mắt, đôi mắt thanh suốt dường như đã bị thủy khí ven sông lây nhiễm, thoáng ánh lên vàng sáng long lanh chỉ thuộc về thủy trạch.

“Bách Lý công tử, hơi nước ven sông khá nặng, nên sớm trở về...”

“Không sao...” Y cười nhạt, nhìn góc chân trời nhuộm đỏ sắc phong tàn cô độc, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hít sâu một hơi, xoay người rời đi.

Vật Ngữ hiểu, trong lòng Triệt Nguyệt có rất nhiều bất đắc dĩ và bi thương, nhưng y chưa từng đề cập đến, cũng không nguyện nói ra. Giáo chủ không biết, Triệt Nguyệt cũng không muốn để giáo chủ biết.

Giáo chủ tuy vẫn băng lãnh như xưa, nhưng hắn rất tốt với Triệt Nguyệt, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, chỉ là, tình của Triệt Nguyệt, tổn thương của Triệt Nguyệt, lại có bao người sáng tỏ? E là tất cả những

gì trước mắt chỉ là phù hoa, đảo mắt đã hóa hư không, cái gì đến thì chung quy sẽ đến, chỉ có thể thâm hy vọng kết cục sẽ không quá bi thương.

Vừa trở lại Thương Ân sơn, Tam Thiên Điện và Tứ Thần Đường đã đứng ở ngoài nghênh đón, người có thể tránh được các cao thủ của Yên Nguyệt giáo, thần nhiên xông thẳng vào thánh địa của Yên Nguyệt đàn, đương nhiên không phải là kẻ đầu đường xó chợ, hơn nữa lai giả bất thiện (người đến thì không phải là chuyện tốt lành gì).

Đoàn người đi đến đại điện lục đục ngồi vào vị trí của mình, Triệt Nguyệt vốn định quay lưng trở về phòng lại bị Kinh Liệt giữ chặt tay phải, kéo y ngồi xuống cạnh mình, khoe môi nhếch lên ý cười khó hiểu.

“Có ai đã từng giao thủ với người đó?”

“Thuộc hạ và ‘người nợ’ đã giao thủ...” Huyền Vũ đứng im một bên bước ra giữa điện, trên mặt đeo diện cụ màu đen, không thể nhìn ra dung mạo, nhưng thanh âm lại có phần quen thuộc, Triệt Nguyệt nhú mày, nhưng thủy chung không lên tiếng.

“Kết quả thế nào?”

“Người nợ là nữ tử, nội công không cao lắm, võ nghệ chỉ thuộc hạng trung, nhưng khinh công rất tinh thâm, nếu thuộc hạ đoán không sai, thủ pháp của nàng chính là loại khinh công đã thất truyền từ lâu trên giang hồ, ‘Tuyệt đập vân ti’...”

“Keng!!” Thanh âm vang vọng, Triệt Nguyệt ngẩn người, sau đó như không có việc gì cúi người nhặt lại tách trà đã vỡ. Thân thể chỉ vừa cúi xuống đã bị Kinh Liệt kéo lại, ôm vào trong ngực. Cẩn thận kiểm tra tay phải của y, “Có bị thương không?”

Triệt Nguyệt lạnh nhạt nhìn hắn, mọi người bên dưới không chút ngạc nhiên trước hình ảnh quá mức mờ ám này, ngược lại còn mang biểu tình vô cùng hứng thú.

“Buông ra!”

“Ta không buông thì sao?” Kinh Liệt càng thêm ôm chặt thân thể lạnh lẽo trong lòng. Đối với Kinh Liệt, hắn trước sau không hề cảm thấy việc ôm ái nhân mình là không thích hợp, lại quên rằng, mình đơn giản hành sự theo cảm tính mà bỏ quên cảm thụ của Triệt Nguyệt.

“Kinh Liệt, Bách Lý Triệt Nguyệt ta rất giống kỹ nữ hoa lâu dĩ sắc thị nhân sao?”

Năm năm trước, lời nói sắc lạnh như dao vẫn còn quanh quẩn bên tai, cũng là nơi này, cũng là trước những gương mặt này... Người bảo ta làm sao có thể bình thản đối mặt, bảo ta làm sao chịu nổi!

“Người!!” Sắc mặt Kinh Liệt âm trầm lạnh lẽo, khẩu khí trong nháy mắt cũng trở nên ngoan lệ vô tình, “Ta có nói như vậy sao?”

“Không có?” Triệt Nguyệt lạnh nhạt mỉm cười, ý cười ẩn chứa bi thương thống khổ, “Các vị có chuyện quan trọng cần thương lượng, Triệt Nguyệt không tiện, mạn phép cáo từ trước.”

Nhìn thân ảnh cao ngạo phiêu dật của người nợ biến mất giữa sắc đỏ thu phong, Kinh Liệt phát ra một chưởng vỗ nát ghế trống bên cạnh, trong mắt bùng bùng lửa giận, khiến cho chúng nhân dưới điện giật mình khiếp sợ.

Từ ngày tìm lại được Triệt Nguyệt, tính đến nay cũng đã hơn nửa năm, Kinh Liệt đem hết khả năng của mình che chở bảo hộ y, y có thể trước sau lãnh đạm lạnh lùng, số lần mỉm cười cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí không ít lần thốt ra những lời mỉa mai chế giễu, cho dù là người có tính tình tốt đến đâu cũng khó mà chịu được, huống chi Kinh Liệt là người lãnh khốc bá đạo, vị ma giáo giáo chủ ấy chưa từng cúi đầu trước bất kỳ ai, vậy mà hôm nay ngay trước mặt chúng thuộc hạ lại bị Triệt Nguyệt xem thường, lửa giận càng bạo phát.

Triệt Nguyệt, người muốn ta phải làm sao! Ta yêu người, sủng người, người còn chưa thấy đủ sao!! Chuyện cũ đã qua, bản giáo chủ tuy nợ người, nhưng ta không cảm thấy mình sai. Người rốt cuộc là muốn thế nào? Ta vẫn luôn đợi người, đợi người nói cho ta biết hết thấy mọi chuyện, vô luận là chuyện gì, chỉ cần người mở miệng, ta cho dù phải hủy thiên diệt địa cũng sẽ làm tất cả vì người. Thế nhưng... người vì có gì chuyện gì

cũng không nói, lẽ nào trong lòng người ta cho đến bây giờ vẫn là người không đáng để người tin tưởng hay sao?

Vật Ngự đứng im một bên âm thầm thở dài, Kinh Liệt tính cách quá mức cuồng ngạo, còn Triệt Nguyệt lại là người mang tâm cô ngạo, như băng và lửa, nếu không bên nào chịu lùi lại nhường đường, kết cục cuối cùng chỉ có diệt vong....

Rời khỏi đại điện, Triệt Nguyệt dừng lại giữa khúc quanh của hành lang dài rộng, quay đầu, nhàn nhạt mỉm cười. Liệt, ta đã nói, duyên lai vật ly thủ, duyên khứ mạc cường cầu... Lúc này đây, trò chơi giữa chúng ta đã đến hồi kết thúc, hạnh phúc mà ta khát vọng chung quy cũng chỉ là giấc mộng Nam Kha, tựa như cơn gió tự do bay lượn giữa trời, quay đầu nhìn lại đã không còn vết tích, vĩnh viễn không cách nào nắm giữ trong tay.

Đêm.

Canh ba.

Bên ngoài Thương Ân Sơn Trang vang lên hai tiếng chim cú dị thường, bên dưới ánh trăng, một thân ảnh ám hồng lướt nhanh qua đôi ba cái rồi biến mất vào cánh rừng cách đó không xa.

“Giáo chủ.”

Từ nơi thân ảnh vừa biến mất thình lình xuất hiện hai nam tử cao lớn khôi vĩ, một trong số đó là hắc y nam tử tuấn mỹ vô trù, đôi mắt thâm thúy như dạ đàm chăm chú nhìn khoảng tối phương xa, không thể nhìn ra tâm tình hay cảm xúc.

“Có cần thuộc hạ đuổi theo không?”

“Không cần!” Ngự điệu lạnh như băng tản ra hàn khí khiến người nghe run rẩy.

Nam tử bên cạnh nhún vai, “Đó là Bách...”

“Hừ...” Không đợi người kia nói hết, hắc y nam tử lạnh lùng quay người, “Không được nhiều lời!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Buổi đêm đầu thu, làn gió thanh sắc nhẹ nhàng lướt qua mang theo hương hoa nhàn nhạt, nam tử quay đầu mỉm cười nhìn như bất đắc dĩ, Bách Lý Triệt Nguyệt, người không phải là muốn phản bội giáo chủ thật chứ, dẫu rằng hắn đã từng thương tổn người, nhưng lẽ nào không có cách nào bù đắp được ư? Người đến tốt cùng là đang che giấu điều gì? Giáo chủ vẫn đang đợi người chính miệng nói với hắn, người tuyệt đối không được làm ra chuyện điên rồ...

Hạo nguyệt lên cao, nhả xuống cánh rừng âm u một lớp ngân bạc lạnh lùng, cơn gió nhẹ thoảng qua gọi dậy những chiếc lá rừng say ngủ, dường như cảm nhận được những xao động bất ổn, cả tiếng côn trùng rả rít cũng dần thình lạng, đêm trăng trôi nổi một luồng khí tức lạnh lẽo như băng.

Triệt Nguyệt cô độc đứng giữa trời đêm, ánh trăng bạc lạnh chiếu lên dung nhan ôn nhuận, trường bào đỏ rực, mái tóc đen dài theo cơn gió lướt qua khe khàng nhếch mình lay động, cô tịch lạnh lùng.

“Ra đi!”

Lời dứt, một tiếng cười quái dị vang lên, từ sau gốc phong cao lớn xuất hiện một bóng người, là gương mặt mà kiếp này Triệt Nguyệt đến chết không quên, nửa bên gương mặt bị lửa thiêu gần như biến dạng, hốc mắt hăm sâu giữa màn đêm mờ ảo không thể nhìn ra bên trong thật ra có đồng tử tồn tại hay không, phần môi hoàn toàn không có, chỉ có hàm răng trắng lộ ra, thoát ẩn thoát hiện dưới ánh trăng mờ ảo, vô cùng dọa người. Quái nhân phát ra tiếng cười quái dị, nửa như khàn khàn, nửa lại hết như tiếng kim loại cạ vào nhau, vô cùng chói tai.

“Con trai bảo bối của ta, trốn đi bấy lâu, nay gặp lại khí sắc dường như tốt hơn xưa nhiều lắm...”

“Nương đâu?”

“Sở Hàn Tâm ấy à, ha ha, nàng là nữ nhân mà ta yêu thương nhất, ta đương nhiên sẽ chiếu cố tốt cho nàng rồi...”

“Ta muốn gặp nương!”

Ánh mắt quái nhân lóe lên tia thâm độc, thân hình thoắt cái đã đứng trước mặt Triệt Nguyệt, khớp xương trên người phát ra tiếng vang khanh khách, gã đột ngột vươn cánh tay khô quắt chế trụ cổ Triệt Nguyệt, đẩy y vào thân cây, nhấc thân thể y lên rồi buông lỏng tay để y từ từ trượt xuống.

“Người rất không ngoan, được tên tiểu tạp chủng Kinh Liệt kia yêu thương thì liền quên mất cha người! Ai cho phép người tự ý rời khỏi U Vân sơn?”

“Câm miệng!!” Triệt Nguyệt lau đi tơ máu đỏ tươi trên khóe miệng, lạnh lùng nhếch môi, “Ta muốn gặp nương!”

“Yên tâm...” Quái nhân buông tay, vui vẻ nhìn Triệt Nguyệt ngã vào thân cây, “Ta không phải đã từng nói rất nhiều lần rồi sao, nếu người giúp ta lấy được thứ ta muốn, ta sẽ thả tiện nhân kia. Trước khi vật đến tay, ta sao có thể để ả chết được. Bất quá...” Gã ngừng lại, cười lạnh tiếp lời, “Tính kiên nhẫn của ta trước nay luôn không được tốt lắm, người cũng biết mà...”

“Tôi đáp ứng ông! Để tôi gặp nương!”

“Ta biết con nhất định sẽ đáp ứng, ha ha, nếu năm đó con không quật cường như vậy, phụ thân cũng không nổi động thủ đánh con đâu...”

“Bớt sàm ngôn!”

“Ha ha, không hổ là con trai của Bách Lý Mộ ta, nhanh như vậy đã có thể trở về bên cạnh tên tiểu tạp chủng Kinh Liệt đó...”

Triệt Nguyệt rũ mắt, giấu đi ánh mắt bất đắc dĩ của mình, lại nghe Bách Lý Mộ truy vấn, “Khi nào thì có thể?”

Triệt Nguyệt lạnh lùng nhìn gã, “Không có cơ hội ra tay!”

“Không có cơ hội?” Năm ngón tay của quái nhân thành linh vung lên, siết chặt vai trái của Triệt Nguyệt, dụng lực nắm xuống, đầu móng tay khô dài bén nhọn như lưỡi dao xuyên qua y phục đâm vào da thịt y. Nhìn chất lỏng sền sệt từ đầu ngón tay mình chậm rãi chảy ra, gã cười khùng khục, “Người được tên tiểu tạp chủng kia ôm lên giường yêu thương lâu như vậy, cư nhiên lại nói với ta là người không có cơ hội? A, người đừng nói với ta là người chưa từng cùng nó lên giường...”

Triệt Nguyệt nhú mày, sắc mặt càng thêm trắng nhợt, thần sắc lại lạnh đến dọa người, “Đã từng, nhưng như vậy thì sao, hắn không yêu ta, ta sao có thể biết được Yên Nguyệt Tâm Kinh được giấu ở đâu...”

“Thật sự không biết?” Quái nhân dụng lực siết mạnh một cái rồi buông tay, cười nói, “Vi phụ cũng không miễn cưỡng...”

Triệt Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, lập tức thu vào mắt là thần sắc gian xảo lóe lên qua hốc mắt u ám, “Vi phụ hiện tại muốn người lấy mạng hắn, điều này đối với người mà nói thật sự là dễ như trở bàn tay, người sẽ không nói với ta là ‘không thể’ nữa chứ!”

Sắc mặt Triệt Nguyệt tái nhợt, lạnh nhạt quay đầu, “Không thể!”

“Nếu ta nhất quyết muốn mạng hắn?”

“Vậy thì người lấy mạng ta trước đi!”

“Ha ha ha ha!! Người quả nhiên là đối với tên tiện chủng kia nhất vãng tình thâm, chỉ tiếc người ta căn bản không cần, bằng không năm đó sao lại...”

“Câm miệng! Câm miệng!! Câm miệng!!” Triệt Nguyệt thét lên, tiếng thét thê lương như dã thú bị người đả thương, dưới bầu trời đêm lạnh buốt đặc biệt xót xa bi thảm...

Quái nhân phát ra tràng cuồng tiếu, phi thân vụt qua tóm lấy cánh tay trái vẫn đang chảy máu không ngừng của Triệt Nguyệt, vặn mạnh ra sau, đè chặt các đốt ngón tay đang còn phản kháng.

Chỉ nghe “Rắc!” một tiếng, là tiếng vang của xương nứt, “Ừ...” Triệt Nguyệt cắn chặt môi dưới, ngăn lại tiếng kêu chực vọt ra khỏi miệng, thần sắc trong đôi mắt thanh nhuận toàn bộ đều là đau đớn.

“Ha ha... Quả nhiên cứng cổ, bất quá... Không biết người mẫu thân nhu nhược của người liệu có thể chịu đựng nổi loại đau đớn này hay không đây...”

“Cầm... thú!”

“Ha ha, tùy người muốn mắng chửi thế nào thì mắng chửi tiếp đi, chẳng qua...” Tiếng cười chói tai dừng lại, thanh âm đột ngột trở nên ngoan lệ, “Cho người ba ngày, sau ba ngày, lập tức giao tâm kinh cho ta, bằng không, ta sẽ để cho tiện nhân kia ném thử kết cục phóng hỏa đốt sơn trang của ta năm đó là thế nào!!”

“Người!!!”

“Nhớ kỹ... Chỉ có ba ngày, bằng không, người cứ chờ mà nhạt xác mẫu thân người đi!” Một trận âm phong quét qua, đem tiếng cười chói tai còn vọng lại phiêu tán khắp khoảng không rộng lớn.

“Bách Lý Mộ!” Triệt Nguyệt ôm cánh tay gãy của mình khụy xuống, tuyệt vọng ngửa đầu nhìn bầu trời thanh lãnh trên cao.

Trời cao giống như bức màn lụa mỏng được điểm tô bởi những chấm tinh huy tịch liêu ảm đạm, từng chớp từng chớp phát ra quang huy lạnh nhạt, khiến cho khoảng không cũng trở nên thanh vắng trong lành, vô cùng yên tĩnh, tay trái liên tục nhiều xuống dòng chất lỏng ấm nóng, thấm ướt y phục tinh hồng, Triệt Nguyệt cúi đầu nhìn lướt qua rồi chỉ cười nhạt một tiếng, nếu như... cứ như vậy mà chết đi, thì bản thân có thể sẽ không phải liên quan đến bất luận chuyện gì. Đáng ra, ta vốn nên biến mất từ năm năm trước...

Khi ấy, vào một khắc trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, nội tâm vì sao lại nghe được những lời nói mơ hồ, cảm nhận được trong đó có bao nhiêu bất đắc dĩ, bao nhiêu thống khổ và cả nỗi hối hận thâm trầm... Ta vẫn luôn mộng tưởng, có thể chết trong vòng tay người như cái ngày tuyết rơi năm năm trước thì tốt quá, bởi vì, chỉ ít người có thể nhớ đến ta, nhớ đến một người tên Triệt Nguyệt si tâm bất hồi mà không phải là một kẻ phản bội người như lúc này...

Nguyên tưởng rằng tất cả sẽ kết thúc vào khoảng khắc đó, không ngờ khi mở mắt, lại là khởi điểm cho ác mộng bắt đầu.

Xin lỗi... Liệt, cho dù không muốn yêu người lần nữa, nhưng ta vẫn không quản được tìm mình, cho dù không muốn gặp lại người, ta vẫn vô tình xuất hiện trong cuộc sống của người lần nữa, tìm đủ loại lý do, mượn đủ lời nguyên cố vẫn không thể quên được ôn nhu của người năm nào, cho dù không muốn tổn thương người, chung quy vẫn không thể tránh, bởi vì, chẳng thà để ta động thủ, vẫn tốt hơn so với để Bách Lý Mộ đả thương người...

Tha thứ cho ta, tất cả đều là bất đắc dĩ...

Đợi đến khi mọi chuyện yên ổn qua đi, nếu người có thể tha thứ cho ta, ta sẽ đem tâm mình đáp lại tình của người, bằng không thì... cứ dùng mạng này hoàn lại thương thế của người đi...

14. Chương 13

Thiên nhai cự hận, độc tự thê lương nhân bất vấn.

Dục kiến hồi tràng, đoạn tấn kim lô tiểu triện hương.

Đại nga trường liêm, nhâm thị xuân phong xuy bất triển.

Khốn ỷ nguy lâu, quá tấn phi hồng tự tự sầu.

Giảm Tự Mộc Lan Hoa – Thiên Nhai Cự Hận.

>

===//===

Sau khi về lại Thương Ẩn sơn, Triệt Nguyệt không chút ngạc nhiên khi thủ vệ bốn phía đều rút hết, người thông minh như Kinh Liệt không thể nào không biết hành tung của y, cho nên y cũng không cần phải che giấu. Quả nhiên, vừa đẩy cửa phòng đã thấy ngay gương mặt lạnh như băng của Kinh Liệt.

“Đã đi đâu?”

Thấy vai trái đối phương đầm máu, con người đen lầy tràn lên sát khí, “Là ai?”

“Cố nhân.”

Triệt Nguyệt thờ ơ đóng cửa lại, vừa xoay người thì phát hiện bóng đen vốn ngồi bên bàn trà không biết từ lúc nào đã đứng sau mình, toàn thân tản ra sát khí âm hàn khiến người kinh sợ, y giật lùi một bước, miễn cưỡng cười nói, “Đừng cản đường ta...”

Lách mình muốn đi qua bàn trà, cánh tay trái lại bị một lực đạo rất mạnh giữ chặt, đau đớn ập đến khiến cho y không nhịn được khẽ run rẩy. Ánh mắt Kinh Liệt càng lúc càng rét lạnh, nhìn kỹ còn có thể phát hiện bên trong đều là sát khí thị huyết. “Là ai?”

“Ta chẳng phải đã nói rồi sao, một cố nhân.”

Kinh Liệt hừ lạnh một tiếng, buông tay trái đối phương ra, vòng qua ôm y đến cạnh bàn rồi kéo y ngồi xuống chân mình, lòng bàn tay rộng lớn áp lên vết thương có chút không nữ, “Đau không?”

“Đã quen rồi.”

“Vì sao chuyện gì cũng không chịu nói?”

“Người không hỏi.”

“Ta hỏi thì người sẽ nói sao?”

“Không.”

Kinh Liệt không hỏi thêm, lấy trong lòng ngực ra một bình sứ màu xanh mấy năm nay vẫn luôn giữ bên người, đổ ra hai viên dược, nhưng chỉ vừa đặt bình xuống bàn thì Triệt Nguyệt vốn ngồi yên trong lòng hắn bất ngờ vung tay điểm vào huyệt đạo trên xương quai xanh dưới cổ hắn, Kinh Liệt sững người một lúc, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn y, sau đó lại cúi đầu tiếp tục băng bó vết thương trên tay y, đem Tuyết Tâm Đan bóp nát rồi xoa lên bả vai vẫn đang chảy máu không ngừng.

“Không cần lãng phí...” Triệt Nguyệt cau mày, lạnh đạm nói.

“Người cầm miệng cho ta!” Kinh Liệt gầm nhẹ một câu, tay vẫn tiếp tục bôi thuốc trị thương lên vai y, giúp y nối lại xương gãy, sau đó mới lạnh lùng ngẩng đầu, “Lý do?”

Triệt Nguyệt đứng dậy mặc lại y phục chỉnh tề, cười nhạt đáp, “Người không cần phải biết.”

“Người muốn gì?”

“Yên Nguyệt Tâm Kinh!”

“Ha ha...” Kinh Liệt bật cười, đôi mắt sắc lạnh lóe lên lửa giận, “Đây là mục đích trở lại của người?”

“Không sai!” Triệt Nguyệt quay đầu nhìn quang cảnh bao la bên ngoài cửa sổ, ánh trăng ôn nhu như nước, dạ phong phất qua mang đến chút băng hàn, khẽ thở dài một tiếng, “Huyệt đạo cũng phải nửa canh giờ nữa mới có thể cởi bỏ, người không nên vận công giải khai, sẽ tổn thương tâm mạch.”

“Người cũng thật có lòng.”

Triệt Nguyệt không đáp, vươn tay dò xét trong ngực Kinh Liệt, lấy ra một mảnh da ó vàng, “Quả nhiên là nó...”

Kỳ thật đã sớm biết nơi cất giấu, chỉ là y không muốn ra tay lấy trộm mà thôi.

Kinh Liệt vẫn bất động, lẳng lặng siết chặt hai tay...

Triệt Nguyệt quay đầu nhìn hấn, thở dài ảm đạm, “Cho ta mượn ba ngày, ba ngày sau, Bách Lý Triệt Nguyệt sẽ đem mạng phụng hoàn.”

“Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!!” Kinh Liệt lạnh lẽo phun ra từng chữ, thanh tiếng ngập tràn huyết tinh ngoan lệ.

“Ta biết.” Không muốn kéo dài tình trạng này thêm một giây một khắc nào, Triệt Nguyệt quay lưng muốn sớm rời đi, không ngờ tay lại bị người nọ nắm chặt, sắc mặt y thoáng chốc trắng bệch, “Kinh giáo chủ, toàn bộ nội lực của ngài đã bị phong bế, với thân thủ hiện tại của ngài, không phải là muốn tự rước nhục về mình?”

Kinh Liệt cười nhạt, “Ngươi thật sự muốn làm vậy? Tâm kinh đối với ngươi quan trọng đến thế ư?”

“Trọng hơn cả mạng!”

“Tốt... tốt lắm...” Kinh Liệt cười lạnh, đôi con ngươi đen láy như thâm đàm càng lúc càng âm u, không để y kịp phản ứng, thành linh vung tay đánh tới. Hấn quả không hổ là kẻ đứng đầu Ma Giáo, cho dù không có nội lực nhưng chiêu thức vẫn không suy yếu, trong thời gian ngắn Triệt Nguyệt quả thật khó lòng thoát thân.

“Đắc tội!” Rút ra đoản kiếm bên thắt lưng, lách mình tránh thoát một chiêu đánh đến trước mặt, chỉ nghe “Phốc” một tiếng, một dòng chất lỏng đặc sệt chảy xệt qua gò má, kèm theo thanh âm ngấm khe.

Triệt Nguyệt thu kiếm, gục đầu cười khổ, “Ngươi mau băng bó vết thương...” Không nhìn đến thương thế của đối phương, cắn chặt răng xoay người hòa mình vào bóng đêm mờ mịt.

“Bách Lý Triệt Nguyệt! Ta tuyệt đối không buông tha ngươi!” Thanh âm rống giận như từ nơi sâu nhất trong địa ngục vọng lại, quanh quẩn giữa đêm đen, hòa vào dạ phong lạnh lẽo rồi lẳng lặng cuốn vào thương khung mộ sắc.

“Thương thế của hấn sẽ không quá nghiêm trọng chứ...” Triệt Nguyệt quay đầu nhìn tòa kiến trúc hùng vĩ sừng sững trên lưng chừng núi, chưa xót mím cười. Ra tay đã thương ngươi tuyệt đối không phải là ý muốn của ta, cho ta ba ngày, Kinh Liệt...

Thương Ân sớn sớn lạnh đột nhiên vọng lên tiếng cười lạnh lẽo, Triệt Nguyệt cả kinh, đảo nhanh cước bộ nhưng cuối cùng vẫn bị loạt đuốc sáng trưng trước mặt chặn lại.

“Tránh ra, bằng không đừng trách ta vô tình!” Triệt Nguyệt nheo mắt, lạnh lùng lên tiếng.

“Bách Lý công tử!” Người xuất hiện chính là Huyền Vũ mặt đeo diện cụ đã gặp qua lần trước, hấn bước lên, cúi người ôm quyền trước Triệt Nguyệt, “Công tử không hạ sơn thì tốt hơn.”

“Nếu như ta nhất định muốn hạ sơn thì sao?”

“Ngươi đi được sao?” Thanh âm âm trầm từ cánh rừng phía sau truyền đến khiến cho Triệt Nguyệt giật mình, quay đầu, trước mắt chính là tuần nhan bạo nộ của người nam nhân ấy, hệt như Tu La từ địa ngục, tuần mỹ mà tàn bạo, toàn thân tản ra sát khí kinh người.

Triệt Nguyệt ảm đạm ngẩng đầu, “Ngươi sao lại làm chuyện điên rồ như vậy, tự mình giải khai huyết đạo?”

Kinh Liệt không đáp lời y, lạnh lùng nói, “Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, trả đồ lại cho ta, ta có thể bỏ qua cho phản bội lần này của ngươi.”

“Phản bội? Kinh Liệt, giữa chúng ta từng có loại ước hẹn ràng buộc nào sao? Đây bất quá chỉ là trò chơi giữa hai người chúng ta mà thôi.” Triệt Nguyệt cười nhạt một tiếng, miễn cưỡng gọi lên nét mặt khiêu khích, “Ta và ngươi từ trước đến nay vốn không hề có cái gọi là lưỡng tình tương duyệt, ngươi dùng “Huyết Nhãn” để hoàn thành sám hối trong lòng với Bách Lý Triệt Nguyệt, còn ta dùng thân xác của Bách Lý Triệt Nguyệt để hoàn thành tâm nguyện duy nhất của mình, tất cả chỉ là hữu cầu tất ứng, không phải sao?”

“Ha ha ha ha, nói rất hay!!” Kinh Liệt cười lớn, cũng vì vậy mà không thể khống chế được luồng khí huyết cuộn cuộn dâng lên trong ngực, hấn ôm ngực phun ra ngụm máu, màu máu đỏ tươi vô cùng bắt mắt, dưới ánh sáng của ngọn đuốc hừng hực càng khiến cho người xem kinh hãi, “Nói vậy, ngươi... căn bản không có ý định quay về?”

Triệt Nguyệt nhú mi, tiến lên ngăn lại nam nhân đang cố trùng phá huyết đạo, nét mặt ôn nhu nhu hòa, thế nhưng dưới ánh lửa lại lạnh đậm không để một ai nhìn ra một phân tâm tình nhỏ, “Ta cần nó...” Cần nó để hoàn thành tâm nguyện duy nhất của mình, đó là người duy nhất trên đời này nguyện dùng cả tính mạng để che chở cho ta, bất chấp tất cả bao dung ta, là người thân duy nhất của ta...

Kinh Liệt nhướn mày, “Người cho là người còn có thể đi được?”

Triệt Nguyệt buồn bã mỉm cười, ngẩng đầu, thanh âm trong trẻo giữa màn đêm tĩnh lặng du viển vang lên, “Người nhất định không thả?”

Tuốt kiếm khỏi vỏ, đôi mắt trong suốt kiên định lẳng lẳng nhìn thân ảnh cao lớn lãnh khốc trước mắt, khóe môi mấp máy, chậm rãi thốt ra ba chữ: “Động thủ đi...”

Kinh Liệt tiếp nhận trường đao từ tay thủ hạ sau lưng, lưỡi đao dưới ánh trăng màu ngân bạc sắc lạnh vô tình, đâm thẳng vào mắt Triệt Nguyệt, khiến cho tim y cũng theo đó dần trở nên lạnh lẽo. Triệt Nguyệt rũ mắt, dung nhan tuyệt mỹ hé ra nụ cười bi thương chua chát, đến cuối cùng, chúng ta còn là đao kiếm đối đầu, đây là sự tình mà ta cho dù có suy tính thế nào cũng không bao giờ muốn gặp.

“Giáo chủ, thỉnh cho phép thuộc hạ!” Nhìn sóng ngầm cuộn cuộn dâng lên giữa hai người bọn họ, Huyền Vũ nhin không được tuốt kiếm đứng giữa hai người, Triệt Nguyệt quay đầu nhìn hắn, nhú mày, cao giọng đáp, “Mời!”

Huyền Vũ thoáng sững người một lúc, quay đầu nhìn Kinh Liệt, thấy hắn trước sau vẫn chỉ chăm chú nhìn Bách Lý Triệt Nguyệt, không có ý ngăn cản, lúc này mới quay đầu, nâng kiếm, “Đắc tội!”

“Sống!” Lạnh lùng phun ra một chữ, cùng lúc lại nôn ra một búng máu, thế nhưng thanh tiếng thủy chung vẫn chỉ có âm hàn lãnh khốc.

“Tuân lệnh!”

Giữa điện quang hỏa thạch, hai người sử xuất không dưới mười chiêu, Huyền Vũ không hổ là một trong Tứ Thần Cung, võ công so với võ lâm cao thủ tuyệt không thua kém, bất quá hắn dường như có phần lưu tình, giông như không muốn hạ sát chiêu, Triệt Nguyệt dần dần cũng nhìn ra nghi hoặc.

Hai thân ảnh giao chiến càng lúc càng rời xa địa điểm ban đầu, Huyền Vũ đột nhiên lên tiếng, “Vì sao lại phản bội giáo chủ?”

“Không cần nhiều lời, động thủ đi!” Dứt lời, một kiếm liền chém đến.

Huyền Vũ lách mình tránh thoát, nhân kẻ hở hiếm hoi vươn tay tháo xuống mặt nạ trên mặt mình, “Bách Lý công tử, là ta!”

Dưới ánh trăng, diện dung quen thuộc hiện ra trước mắt, gương mặt dương quang tuấn lãng, đường nét cương nghị bất phàm, “Đỗ... Hàn Phong...”

“Công tử còn nhớ ta!” Đỗ Hàn Phong bật cười, năm năm trước ở Đỗ U sơn trang bất quá chỉ là một thoáng kinh hồng lướt qua, trong lòng vậy mà vẫn mãi ghi khắc tuyệt mỹ dung nhan kiên cường của người, sau khi hoàn thành nhiệm vụ trở về, người đã biến mất không còn tung tích, lại nhìn đến thần sắc thê lương cuồng dại của giáo chủ, sau đó cũng không dám nhiều lời truy hỏi, tuy thời gian như bóng câu qua cửa, mới đó đã mấy năm liền, thế nhưng dung nhan thê mỹ ấy chưa từng phai nhạt... Không ngờ lần thứ hai tái kiến, lại là trong hoàn cảnh thế này...

Thấy Triệt Nguyệt đã thu hồi kiếm chiêu, Đỗ Hàn Phong vội thấp giọng nói, “Phía trước là Tàn Nguyệt Nhai, sau khi xuống dưới công tử đi theo con đường nhỏ nổi thẳng đến sau núi, ta sẽ tạo hư chiêu đánh lạc hướng bọn họ, công tử mau mau hạ sơn.”

“Vì sao lại giúp ta?”

“Bởi vì... Người không phản bội giáo chủ.” Đỗ Hàn Phong cười khê một tiếng, tình của người giành cho giáo chủ năm đó tất cả mọi người đều chứng kiến rất rõ ràng, đó cũng là lý do ta vì sao đã biết rõ là vi phạm nhân luân, vẫn không thể kiềm được lòng mình, động lòng với người, chỉ là phân tình cảm say đắm này vĩnh viễn... không có ngày được tự mình thổ lộ.

Triệt Nguyệt nhìn thẳng vào mắt đối phương, vẫn hệt như năm năm trước, đôi con ngươi đen bóng như chứa đựng dương quang rực rỡ, lại pha lẫn một chút tình tố không tên, là tình yêu say đắm, là bi thương bất tận... nhưng y không có thời gian để tự ngẫm, đành đậm mím cười, “Ba ngày sau, Triệt Nguyệt nhất định sẽ quay lại, đa tạ huynh, Hàn Phong.”

Chỉ hai chữ Hàn Phong, lại gợi lên trong lòng Đỗ Hàn Phong biết bao chua xót, có được một tiếng này của người, cũng đủ lắm rồi.

Đỗ Hàn Phong xuất ra huyệt chiêu, Triệt Nguyệt thừa cơ chuyển mũi kiếm nhảy khỏi trận thế, ôm quyền mỉm cười, “Đa tạ...” Dưới ánh trăng màu bạc, thân ảnh tinh hồng dần tiêu thất sau đoạn nhai Tàn Nguyệt.

“Huyền Vũ...” Thanh âm cuồng ngạo kiềm nén lửa giận dâng tràn của Kinh Liệt từ sau vang lên, Đỗ Hàn Phong hít sâu một hơi, xoay người quỳ xuống, “Thuộc hạ phụ lòng tin của giáo chủ, thỉnh giáo chủ trách phạt.”

“Rất dũng khí, không hổ là Tứ Thần cung của bản tọa!” Giọng nói như khiêu khích châm chọc, khiến Đỗ Hàn Phong toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Người đâu!”

“Có!”

“Giải Huyền Vũ vào đại lao, bản giáo chủ muốn biết giữa hắn và tên phản bội kia thật ra có quan hệ gì!”

“Tuân lệnh!”

Đỗ Hàn Phong thở dài một hơi, buông lỏng hai tay, không hé nửa câu biện hộ, mặc cho thủ hạ dùng xiềng xích trói lại, trước khi đi, lần cuối ngoái đầu nhìn phương hướng Triệt Nguyệt biến mất không lâu trước đó, sau đó dứt khoát quay lưng.

Viễn sơn dần dần hiện ra trước mắt, lưu vân chân trời trải ra một dải màu lam nhạt, thâm sơn phương xa vắng vắng tiếng gà thôn trang gáy gọi, cơn gió lướt qua vẫn nhẹ nhàng như trước, chỉ là giữa bầu không khí lạnh lẽo tĩnh lặng lại phảng phất mùi máu tanh nồng, Kinh Liệt vùng chưởng đâm mạnh vào thân cổ phong cao lớn bên cạnh, lá phong đỏ rời cành lá tả tơi tô sắc đỏ dưới nền trời rộng lớn, nắm tay trái chậm chậm buông xuôi, dòng máu đỏ sẫm từ bả vai chảy dọc xuống ngón tay buông lỏng, từng giọt từng giọt rơi xuống nền đất ẩm, thoáng ửng lên vết tích ẩm ướt rồi vội vã hòa tan trong bùn đất.

“Triệt Nguyệt! Xem như ngươi lợi hại!”

“Ta, tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!!!”

Ngân nguyệt, hồng y, thân ảnh cao ngạo lẳng lặng đứng giữa bãi đất trống giữa rừng, đôi mắt lạnh băng trong suốt, dung nhan tinh tế ôn nhuận, mái tóc dài sau lưng vừa được cơn gió nhẹ lướt qua vẫn còn vũ động nhếch mình, vô cùng hài hòa với giai điệu tĩnh lặng đang âm thầm chảy xuôi trong bầu khí quẩn.

“Đến rất đúng giờ, con trai yêu quý của ta!”

Theo sau tiếng cười lạnh lạnh chói tai, Bách Lý Mộ một thân y phục xanh xám xuất hiện giữa bóng đêm, “Có mang đến không?”

“Nương đâu?” Triệt Nguyệt không quay đầu, lạnh lùng hỏi.

Mắt Bách Lý Mộ lóe lên một tia âm ngoan, phát ra tiếng cười quái dị, “Lãnh Tuyệt, đưa phu nhân ra đây nào...”

Một hắc y nữ tử đẩy theo một chiếc mộc luân xuất hiện, cung kính quỳ xuống, “Chủ nhân.”

Bách Lý Mộ trước thái độ kính cẩn của nữ tử vô cùng hài lòng, gã cười cười vươn cánh tay khô quắt xoa lên mặt nàng, “Phu nhân có khỏe không?”

“Rất khỏe.”

“Nương!” Tim Triệt Nguyệt giật thót một cái, ánh mắt chăm chú nhìn vào đôi mắt đờ đẫn của phụ nhân trên luân y, gương mặt tuy đã in hằn vết tích thời gian, nhưng vẫn không thể che giấu vẻ tuyệt đại phong hoa khi còn trẻ.

“Người cũng đã gặp mẫu thân mình rồi, vậy đồ ta cần đâu?” Bách Lý Mộ tiến lên ngăn trở Triệt Nguyệt, bật cười âm hiểm.

Triệt Nguyệt thờ ơ lấy ra mảnh da vàng trong ngực áo, khinh bỉ nhìn ánh mắt tham lam của Bách Lý Mộ, “Thứ người cần đây, bắt quá...”

“Bắt quá?”

“Ta muốn người thề, vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt nương!”

“Chuyện này đơn giản thôi, chỉ cần có nó toàn bộ giang hồ đều nằm trong tay ta, người nữ nhân này chẳng qua chỉ là một con tốt thí, dùng xong không còn cần nữa.”

“Còn một điều kiện...” Triệt Nguyệt nhìn hắc y nữ tử vẫn còn quỳ trên mặt đất, thông thả nói, “Ta muốn Lãnh Tuyết!”

Nữ tử ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng ngập tràn kinh ngạc.

“Ha ha ha ha ha... Không hổ là nhi tử của Bách Lý Mộ ta, trời sinh đa tình, người nữ nhân này người muốn thì cứ mang đi, mau đem đồ vật giao cho ta!”

“Được, quân tử nhất ngôn!”

“Tứ mã nan truy! Giao tâm kinh cho ta!” Bách Lý Mộ vươn tay muốn đoạt lấy nhưng Triệt Nguyệt đã nhanh chóng thu tay, khiến gã bỏ nhào vô ích, “Người đổi ý?”

Triệt Nguyệt ngẩng đầu, cười lạnh một tiếng, “Giải được! Đừng tưởng ta không biết người hạ Thực Tâm Cổ lên người của Lãnh Tuyết...”

“Ha ha ha ha ha... Mệnh của nha đầu ngu xuẩn này xem ra vẫn còn lớn!” Bách Lý Mộ bước qua nắm chặt cánh tay của Lãnh Tuyết, vung tay đánh vào hậu tâm nàng, vận hành một vòng rồi cắt đầu ngón tay trái của mình, bóp miệng Lãnh Tuyết nhỏ máu từ tay gã vào...

“Xong rồi, tiện nha đầu, coi như người tốt số!”

Triệt Nguyệt lại gần nắm cổ tay Lãnh Tuyết xem mạch, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Cảm giác thế nào?”

Lãnh Tuyết gật đầu, nàng trước nay vẫn không nói nhiều.

Triệt Nguyệt mỉm cười, quay đầu lại ném miếng da trong tay đến trước mặt Bách Lý Mộ, “Đây là một nửa hạ bộ của tâm kinh, phần còn lại khi nào người luyện thành ma công thì đến Thương Ân Sơn Trang tìm ta!”

“Tiểu tử người dám lừa ta!!” Bách Lý Mộ tiếp nhận miếng da, mở ra xem rồi lập tức cất vào trong ngực, tức giận đề chưởng đánh tới.

“Nếu ta chết, người vĩnh viễn không thể luyện thành ma kinh!” Chưởng phong sắc bén cách đỉnh đầu Triệt Nguyệt chưa tới một tấc liền dừng lại, Triệt Nguyệt cười nhạt, “Hơn nữa, người nếu luyện thành ma công thì còn lo không thể đánh lại Kinh Liệt hay sao? Ta hiện tại không giao ra toàn bộ, bắt quá là sợ người lật lọng, hạ thủ giết ba người bọn ta.”

“Ha ha ha ha ha, hảo tiểu tử, xem như người thông minh! Ta ngày sau nhất định sẽ tìm đến người!” Tiếng cười quái dị vừa dứt, thân ảnh Bách Lý Mộ lướt qua vài cái rồi biến mất giữa bóng đêm.

Triệt Nguyệt thở dài một hơi, đôi mắt ôn nhu thanh nhuận nhìn đến nét mặt đờ đẫn của phụ nhân, nhẹ nhàng gọi, “Nương, Triệt Nguyệt đến đón người...”

Nhân thân phụ nhân đột nhiên trở nên hốt hoảng, giống như chợt nhớ đến chuyện gì, vội lấy Triệt Nguyệt đang quỳ bên cạnh, gào lên, “Súc sinh, trả Triệt Nguyệt cho ta!! Trả Triệt Nguyệt cho ta!!”

Lãnh Tuyết vươn tay điểm vào thuyệt huyết của phụ nhân, hồi lâu lẳng lặng nhìn gương mặt bị thương của người bên cạnh, “Vì sao lại cứu ta?”

“Có việc cầu người...” Triệt Nguyệt cười nhạt một tiếng, lấy ra một xấp ngân phiếu, “Cách đây không xa có một căn nhà tranh bỏ trống đã lâu, mấy hôm trước ta đã cho người đến quét dọn sạch sẽ, từ nay về sau người không cần dấn thân vào giang hồ hiểm ác, cũng đã đến lúc thử bắt đầu một cuộc sống mới. Sáng sớm mai ta có việc phải đến Thương Ẩn sơn, nếu như không thể trở về... mẫu thân đành phiền người an dưỡng, trăm năm sau, mang tro cốt của người và ta chôn ở...”

“Mấy năm nay mỗi một vết thương trên người người hầu như đều do ta ra tay, người không trách ta sao?” Lãnh Tuyết lạnh lùng cắt ngang lời y.

“Thân bất do kỷ, có gì đáng trách?” Triệt Nguyệt mỉm cười, “Không phải sau đó cũng là người băng bó cho ta sao?”

“Người vì sao lại tin rằng ta nhất định sẽ giúp người?”

“Bởi vì người là Lãnh Tuyết...”

“Bách Lý Mộ sẽ không buông tha người dễ dàng như vậy.”

“Không cần bận tâm, ông ta cả đời này không có cơ hội luyện thành Yên Nguyệt Tâm Kinh.” Triệt Nguyệt ngẩng đầu cười lạnh, cùng lúc cơn gió từ đầu thổi phất qua cuốn lên mái tóc đen dài, dung nhan tuyệt mỹ băng lãnh tản đầy sát khí, phảng phất như ẩn chứa một loại khí thế uy nghiêm bức người.

Ba ngày trước, khi ly khai Thương Ẩn sơn, Triệt Nguyệt bí mật đến thành Lâm An gặp Minh Chủ võ lâm Cốc Dật Hiên, sau đó quay lại chân núi nguy tạo một Yên Nguyệt Tâm Kinh hạ bộ khác, nói nguy tạo kỳ thật y chỉ sửa lại chữ viết trên miếng da ấy, Bách Lý Mộ háms lợi mù mắt đương nhiên sẽ không thể nhìn ra, ngày sau nếu gã thật sự luyện tập phần võ công hạ bộ này, chắc chắn sẽ tẩu hỏa nhập ma, tâm mạch bị hủy, thần trí thác loạn mà chết.

Kết cục như vậy, có phải là quá tiện nghi cho gã rồi không?

Ưu tư bật cười một tiếng, cúi đầu nhìn phụ nhân đã mê man, đôi con ngươi trong trẻo nhất thời ngập trong bi thương vô tận.

Nương, hài nhi vẫn còn một tâm nguyện chưa hoàn, nếu như vô phúc không thể trở về chăm sóc người trăm tuổi, nguyện kiếp sau báo đáp công ơn sinh thành dưỡng dục.

“Vì sao không để Kinh Liệt giúp người?”

“Hắn chưa từng luyện qua thượng bộ, dù hắn thật sự thiên tư thông tuệ hơn người, nhưng cũng không thể không biết mà luyện thành Yên Nguyệt Tâm Kinh, không phải là đối thủ của Bách Lý Mộ.”

“Người sợ hắn bị thương? Người thật sự rất yêu hắn.”

“Yêu...” Triệt Nguyệt ngẩng đầu, nhìn ngân nguyệt thanh lãnh trên cao, cười nhạt, “Làm sao có thể không yêu, yêu hắn, ròng rã tám năm tròn...”

“Năm đó hắn tổn thương người nhiều như vậy, người vậy mà vẫn dễ dàng tha thứ cho hắn. Thật sự là ngu ngốc!”

“Vậy sao?” Triệt Nguyệt lại mỉm cười, cúi đầu nhìn hắc y nữ tử đang giúp mình băng bó vết thương bị vỡ và cánh tay gãy từ lâu đã mất đi cảm giác đau đớn, “Người quả nhiên rất thiện lương...”

Lãnh Tuyết không đáp, trầm mặc cố định cánh tay gãy của Triệt Nguyệt, buộc lại nút thắt cuối cùng rồi chỉnh lại vạt áo cho y, “Năm đó người cứu ta tại sao lại không phải là người...” Cúi người ôm phụ nhân gây yếu trên luân y, quay lưng tiến về hậu sơn, lời nói lạnh lùng phảng phất còn luyến lưu một tiếng thở dài bất đắc dĩ, “Ta sẽ thay người chăm sóc phụ nhân, người nhất định phải trở về...”

15. Chương 14

Vọng xử vũ thu vân đoạn, bằng lan tiểu tiểu, mục tổng thu quang.

Văn cảnh tiêu sơ, kham động Tống Ngọc bi thương.

Thủy phong khinh, bình hoa tiệm lão, nguyệt ngộ lãnh, ngô diệp phiêu hoàng.

Khiếu tình thương. Cổ nhân hà tạ, yên thủy mang mang.

Nan vong. Văn kỳ tửu hội, kỷ cô phong nguyệt, lữ biến tình sương.

Hải khoát sơn diêu, vị tri hà xử thụ tiêu tương.

Niệm song yếu, nan bằng viễn tín, chỉ mộ thiên, không thức quy bàng.

Âm tương vọng. Đoạn hồng thanh lý, lập tấn tà dương.

> – Liễu Vĩnh.

===//===

Mùa thu trên núi dường như đặc biệt đến sớm, vừa mới vào tháng chín khí trời đã thay đổi từ nắng hạ trong xanh bỗng chốc hóa thành mát mẻ nhu hòa, ánh dương buổi sớm có phần nhàn nhạt, sương mù mờ mờ mang, họa nên bức tranh sơn sắc mộng lung, núi đồi xanh biếc, sương mù lượn quanh, khiến cho cả tòa biệt viện sát khí âm trầm cũng trở nên hư vô mờ ảo, càng thêm kỳ bí.

Cách đó không xa, một nam tử thanh y giắt theo trường kiếm bên hông lẳng lặng đứng trên một vách đá, đôi mắt mang theo ưu tư lặng lẽ ngắm nhìn dương quang vàng nhạt đang dần phá tan tầng sương bao phủ, khe khẽ nhíu mày.

” ‘Huyết Nhãn’, ba ngày sau gặp lại tại Yên Nguyệt giáo Thương Ẩn sơn...” Ngày ấy Triệt Nguyệt đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, vẫn không khác gì bóng hình nhiều năm trước, dung nhan tuyệt mỹ mà đậm mạc, nụ cười ôn nhu nhu hòa, khiến cho Cốc Dật Hiên bất giác lạc vào mê mang, ngỡ như trước mắt chỉ là ảo ảnh, giống như sương mù đang lượn quanh trước mắt lúc này.

”Triệt Nguyệt!!! Đệ... còn sống...” Vốn cho rằng bản thân sẽ mãi mang theo tiếc nuối và hối hận đến cuối đời, vĩnh viễn không thể nói ra tình cảm đè nén chôn giấu sâu tận đáy lòng, ngỡ rằng cùng y đã là thiên nhân hai cõi.

”Triệt Nguyệt rất tốt, nhọc lòng đại sư huynh lao tâm.”

”Triệt Nguyệt!” Cốc Dật Hiên mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thốt được lời nào, tất cả chỉ còn tiếng thở dài bất đắc dĩ. Kể từ khoảnh khắc ngẫu nhiên cứu được người nọ dưới dốc Đông Phù năm năm trước hẳn đã hoàn toàn minh bạch, Triệt Nguyệt bình đạm tĩnh mặc với một trái tim băng tuyết thuần tịnh đã đem toàn bộ tình cảm cả đời trao hết cho người kia, không mấy may giữ lại phân nào... Cuộc đối thoại năm đó đến nay vẫn rất rõ ràng, từng thời từng khắc quanh quẩn bên tai.

”Triệt Nguyệt, đi cùng ta! Kinh Liệt đối với đệ không đơn giản như đệ nghĩ!”

”Sao cơ?”

”Đệ không biết thật sao? Năm đó Bách Lý Mộ vì muốn làm Minh Chủ võ lâm không ngại cầu kết với ma giáo giết hại cả nhà ta, sau đó mượn cơ suất lĩnh quần hùng lên Hồ Khiếu Sơn diệt trừ Yên Nguyệt Giáo, bắt giữ giáo chủ phụ nhân, ép Kinh giáo chủ tự sát!”

Triệt Nguyệt sau khi biết rõ sự tình, dung nhan tái nhợt chỉ lướt qua một chút bi thương nhàn nhạt, nhẹ nhàng bật cười, “Đại sư huynh, Liệt hẳn... sẽ không đối xử với đệ như vậy...”

”Triệt Nguyệt, hẳn mấy ngày trước đã phát anh hùng thiếp, muốn thanh toán nợ cũ năm xưa.”

”Đại sư huynh” Triệt Nguyệt bình thản quay người nhìn sang hướng khác, “Triệt Nguyệt cảm tạ đại sư huynh có ân cứu mạng, nhưng Triệt Nguyệt kiếp này e là không thể hồi báo...”

”Triệt Nguyệt!!”

“Đại sư huynh, xin nghe đệ nói hết, Triệt Nguyệt nếu đã quyết định ở bên Liệt thì tất cả đều không giữ lại, tâm của Triệt Nguyệt từ lâu đã trao cho hấn, nếu hấn muốn đệ chết, chỉ cần mở miệng, Triệt Nguyệt tuyệt không nỡ lời oán thán.”

“Đệ sao lại khờ như vậy....”

“Triệt Nguyệt cáo từ.”

Sau đó không lâu, đến khi nhận được hung tin, tức tốc tìm đến Thương Ẩn sơn thì trước mắt chỉ còn một bãi hoang tàn, sớm đã người đi cửa vắng, trên mặt tuyết lạnh lẽo còn đọng những vệt máu khô, màu máu đỏ trên nền tuyết trắng đậm thẳng vào mắt, Cốc Dật Hiên như mất đi ngôn ngữ, lòng tràn lên đau đớn và hối hận, không khác gì kẻ diên đứng dưới chân núi thê lương gào thét.

Năm đó, tâm trí vì sao lại bị oán thù mù mịt, đi cảm hận một Triệt Nguyệt đạm mạc bình hòa không ràng thế sự, năm đó lại là do đâu mà nhẫn tâm hạ thủ đả thương trái tim yếu đuối vẫn luôn tin cậy dựa dẫm vào mình... Cũng chính vì cái người mà mình hết lòng che chở nhiều năm ấy, từ ngày tuyết rơi nhuộm máu bên dưới chân núi năm nào, trong lòng âm thầm phát thệ, phải thống nhất võ lâm, hủy diệt ma giáo!

“Huyết Nhãn? Đó không phải là người của Yên Nguyệt Giáo sao?”

“Đại sư huynh đi khắc biệt.” Triệt Nguyệt mỉm cười, y sam xanh xám dưới ánh mặt trời vậy mà vẫn chói mắt như bạch y trong quá khứ, ánh mắt Cốc Dật Hiên vô tình chạm phải vệt máu đỏ tươi trên vai đối phương, hấn không kịp suy nghĩ vội kéo tay Triệt Nguyệt, phát giác gương mặt bình thản đạm mạc của y trở nên trắng bệch, trong lòng sáng tỏ, cánh tay trái buông thõng bên người đã gãy.

“Đệ... sao lại bị thương? Là vì hấn?”

Triệt Nguyệt rút lại tay mình, cười đáp, “Mỗi lần ngộ kiến đại sư huynh Triệt Nguyệt luôn thương tích đầy mình, khiến đại sư huynh chê cười rồi!”

“Triệt Nguyệt, năm đó hấn tổn thương đệ nhiều như vậy, đệ vì sao vẫn...”

“Đại sư huynh, sinh tử có số, phú quý do trời, Triệt Nguyệt từ lâu đã không màng sinh tử, năm xưa cha đệ làm nhiều việc ác, Kinh Liệt đối xử với đệ như vậy đệ không oán không trách, hiện tại Triệt Nguyệt đã không còn mắc nợ bất luận người nào, sống rất thanh nhàn bình thản, chẳng qua chỉ là...”

“Chỉ là thế nào? Đệ và Kinh Liệt đều...”

“Đại sư huynh,” Triệt Nguyệt quay đầu nhìn hấn, mỉm cười tiếp lời, “Ba ngày sau, Triệt Nguyệt hoàn thành xong tâm nguyện cuối cùng, nhất định sẽ cùng đại sư huynh cạn chén hàn huyên, hiện tại, cáo từ.”

“Triệt Nguyệt!”

Thân ảnh diễm hương nghênh đón thu phong thoát cái đã xa dần, không lần quay đầu nhìn lại, tựa như cơn gió giữa vùng quê hoang dã, trống vắng, cô độc...

“Minh chủ!” Thanh tiếng già nua vang lên kéo lại tâm trí tứ lự của Cốc Dật Hiên, hấn quay đầu, nhìn thoáng qua, con đường dài trước mắt vẫn chôn trong vụ khí, không một bóng người.

“Chúng ta có phải trúng kế rồi không?” Đệ tử phái Thanh Thành Trương Hoa không nén được oán giận, những đệ tử bên dưới cũng nóng nảy cất lời phụ họa.

“Đúng vậy, nếu như do ma giáo lập bẫy, chúng ta chẳng phải sẽ bị chúng một mẻ bắt hết?”

“Người báo tin là ai? Có thể tin được không?”

“Không...” Cốc Dật Hiên sang sảng lên tiếng, “Người báo tin, tuyệt đối không gạt ta!”

“Nhưng mà...”

“Có người đến!” Có người liếc mắt nhìn thấy một bóng trắng vừa xuất hiện ở cuối con đường, vội vã hô lên.

Cốc Dật Hiên cũng chăm chú nhìn theo, sắc mặt lập tức biến đổi, bước nhanh đến. “Triệt Nguyệt?!”

Bạch y nhân chậm rãi đến gần, y phục bạch sắc bình dị nhưng mặc trên người y lại vô cùng hòa hợp, trên tuyệt mỹ dung nhan tinh tế vẫn là đôi con ngươi đen láy trong như mặt nước, tĩnh lặng mà đậm đặc, mái tóc dài tùy ý xỏa tung xuy tán sau lưng, cánh tay bị thương vẫn buông thõng bên sườn, còn tay phải lại nắm một thanh đoản kiếm ước chừng bảy tấc.

Khóe môi gợi lên một độ cong tuyệt mỹ, thanh âm trong vắt truyền qua cánh rừng u tĩnh ngược lại thanh lãnh khác thường, “Cốc minh chủ, làm phiền chư vị chờ lâu.”

“Triệt Nguyệt, đệ!!” Sắc mặt Cốc Dật Hiên trắng nhợt, vươn tay muốn ngăn cản Triệt Nguyệt, lại bị ánh mắt của y ngăn lại.

“Tại hạ Bách Lý Triệt Nguyệt, các vị chắc hẳn cũng không xa lạ gì.” Ý cười khiêu khích, lạnh nhạt đứng tựa vào thân cây bên cạnh, “Ta cũng chính là ‘Huyết Nhân’, các vị tìm tại hạ lâu như vậy, hẳn là có chuyện quan trọng?”

“Triệt Nguyệt!! Không được nói vậy!” Cốc Dật Hiên đứng chắn trước mặt y, vội vàng giải thích, “Không phải, y không phải...”

“Đa tạ Cốc minh chủ có lòng, Bách Lý Triệt Nguyệt ta làm việc quang minh lỗi lạc, những kẻ bại hoại kia quả thật đều do ta giết, tại hạ cũng không muốn để Yên Nguyệt Giáo thay mình mang ác danh này.”

“Cái gì?!” Đám thuộc hạ bên dưới bắt đầu dao động, trừng mắt nhìn Triệt Nguyệt.

“Là ta thì sao? Bọn họ có người nào không phải là kẻ khoắc trên mình lớp da người, bên trong lại làm những chuyện xấu xa bẩn thỉu?” Triệt Nguyệt cười nhạt, “Trường Kiếm sơn trang Vu Thiên Kinh mang danh từ tâm độ lượng lại đi dụ dỗ nhi nữ của Trương Thị, sau khi hành bạo sự hành tung bại lộ, siết cổ người phụ nhân đang mang thai ấy đến chết, vứt xác xuống núi, mấy ngày sau mới được tìm thấy! Đây là cái gọi là từ tâm độ lượng? Phó bang chủ Hoàng Hà bang Hứa Mục Thiên độc bá cửa sông, cường chế trưng thu ngư phí, ngư dân nghèo phần hận nhưng không dám lên tiếng, chuyện này cũng không sao, hẳn vậy mà động thủ đả thương một ông lão không có sức đánh trả, cướp ngân lượng lão nhân dùng để mua thuốc cho con xem như ngư phí, dẫn đến phụ tử chết thảm bên bờ sông. Đây là cái gọi là hảo hán nhân nghĩa? Thiếu chủ Đường Môn Đường Viễn vì chủ vị môn chủ, độc chết huynh đệ thân sinh, giả họa cho người khác, hại người ta cả nhà vong mạng, đây là cái gọi là thiếu niên anh hùng?”

Triệt Nguyệt chậm rãi liếc mắt nhìn khắp một vòng, khóe môi cong lên, lạnh lùng nói, “Còn có... năm xưa các vị thân mang danh danh môn chính phái, lại ra tay với một người không có sức đánh trả, ta tự sẽ đòi lại công đạo cho mình.”

Chạm phải đường nhìn sắc bén của y, những người có mặt năm đó bắt giác lùi về sau một bước.

“A Di Đà Phật...” Phương trưởng Thiếu Lâm Huệ Viễn từ xa bước lên vài bước, nhìn đôi mắt lạnh lùng của Triệt Nguyệt, thở dài một tiếng, “Thí chủ, oan oan tương báo bao giờ mới hết, buông hạ đồ đao, lập địa thành Phật...”

Triệt Nguyệt mỉm cười, chấp tay cúi người, “Huệ Viễn đại sư, Triệt Nguyệt tự vẫn không then với lòng, hôm nay mời các vị đến, chỉ đơn giản muốn nói rõ với mọi người, người giết những kẻ bại hoại kia là Bách Lý Triệt Nguyệt ta, không liên quan đến Yên Nguyệt giáo. Nếu các vị muốn tìm tại hạ báo thù, cứ việc phóng mã quá lai(1), bất quá...”

Triệt Nguyệt quay đầu nhìn Cốc Dật Hiên từ đầu đến cuối vẫn dùng ánh mắt tràn ngập bi thương nhìn mình, cười nhẹ một tiếng, “Cốc minh chủ, tại hạ vẫn còn một tâm nguyện chưa thành, cho tại hạ một ít thời gian, sau khi tại hạ trở về, nhất định sẽ trả cho các vị một câu trả lời thỏa đáng!”

Dứt lời, xoay người hòa vào triêu sơn, tóc dài tể thuận, dưới ánh mặt trời ló dạng ánh lên tầng kim quang mỹ lệ, thân ảnh bạch sắc cô tịch, tựa như vũ hóa tiên nhân...

“Triệt Nguyệt!” Cốc Dật Hiên ngăn trở mọi người, đứng che trước người Triệt Nguyệt, “Đệ...”

“Cốc đại ca...” Triệt Nguyệt yếu ớt mỉm cười, thốt lên ba chữ đã lâu chưa gọi, “Triệt Nguyệt có tâm nguyện chưa thành, nếu chết ở đây, Triệt Nguyệt không cam lòng...”

“Đại ca sẽ bảo hộ đệ!!”

Triệt Nguyệt mỉm cười, lắc đầu nói, “Đệ nếu chết ở đây, Kinh Liệt ngày sau sẽ họa loạn vô lâm, tàn sát thiên hạ... Việc này, Triệt Nguyệt tuyệt không muốn thấy.”

“Triệt Nguyệt! Kinh Liệt nếu vẫn tiếp tục tác ác, mua dây buộc mình, về sau ắt bị trời phạt.”

“Đệ nợ Kinh Liệt một phần nhân tình, hiện tại còn cùng hân... Cốc đại ca, ngày sau nếu Kinh Liệt tự nguyện thoái ẩn giang hồ, đệ hy vọng đại ca đừng làm khó hân, hướng hồ nếu Kinh Liệt thật sự muốn xưng bá vô lâm, cũng như lấy đồ trong túi, các người không khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa...”

“Thế nhưng...”

“Cốc đại ca, giang hồ nhân tâm hiểm ác, đại ca phải tự mình bảo trọng.”

Nhìn bóng lưng quyết tuyệt của y, một loại dự cảm bất thường ùn ùn trôi dạt, cơ hồ đè ép toàn bộ hô hấp của Cốc Dật Hiên, giống như ngày đó, y rồi sẽ biến mất, khiến tâm hân quặn lên đau đớn, vô thức lệ rơi.

“Triệt Nguyệt...”

“Minh chủ, không bằng chúng ta lúc này đánh lên núi, tiêu diệt toàn bộ ma giáo...”

Cốc Dật Hiên quay đầu cười lạnh, “Chúng ta? E là sườn núi cũng không lên được.” Chỉ tay về hướng Triệt Nguyệt biến mất, ba nam tử trẻ tuổi xuất hiện ở sơn khẩu sương mù dày đặc, chính là Nhật Miện, Nguyệt Hoa và Tinh Vân tam thiên điện năm năm trước chỉ với mấy chiêu đã phá tan danh hiệu thập đại ca thủ giang hồ.

Trong lòng mọi người phát lạnh, lập tức hiểu ra, bất đắc dĩ cúi đầu không nói.

“Bách Lý công tử! Giáo chủ đợi đã lâu... Thỉnh!” Ba người hơi khom người, lạnh lùng nhìn dáng vẻ đăm đăm bình thản của Triệt Nguyệt, phần hân hiện rõ trong mắt, không nói cũng rõ. Triệt Nguyệt chỉ cười không đáp, sắc mặt lạnh lùng, nhắc chân lần nữa tiến vào Yên Nguyệt đàn.

Theo suốt đường đi, vòm trời trải rộng sắc thu, lá cây khương hoàng nom như cánh hồ điệp tung bay đầy trời, tự do rơi xuống mái tóc dài đen nhánh, giữa bầu không khí tức sát đầu đó trộn hòa vào một chút cảm giác lạnh lẽo hoang sơ, Triệt Nguyệt vươn tay, đón lấy chiếc lá rơi trước mặt, mép lá xẻ ra như vết khắc của thời gian, vô thức mím môi lộ ra ý cười nhàn nhạt... Là cây ngân hạnh đây mà... không biết cây ngân hạnh tử sam trước cửa có phải cũng đang phủ lên bầu trời sắc vàng nhạt như thế này không...

Trải qua đông hàn lãnh khốc, xuân ấm hạ mềm, thu đông hiu quạnh, trái tim thuần tịnh xưa nay ít nhiều cũng có chút giác ngộ, thế sự tang thương, hoan kỳ như mộng...

Còn chưa bước vào cổng đại điện tổng đàn, nhìn quanh bốn phía đã cảm nhận được khí thế kiêu bạc cung giương, Triệt Nguyệt không khỏi nhẹ cười thành tiếng, “Nghênh đón phò tướng như vậy, tại hạ thật không dám nhận.”

“Nào có, Bách Lý công tử khách khí, giáo chủ chờ ở đại điện đã lâu.” Nhật Miện lạnh lùng mở miệng, Nguyệt Hoa và Tinh Vân theo sau vẫn im lặng không đáp câu nào.

Triệt Nguyệt vẫn mỉm cười, nhìn tòa kiến trúc hùng vĩ sau mấy bậc thang, chậm rãi, từng bậc từng bậc đến gần, Liệt, ta đến thực hiện lời hứa của ta, đồng thời đem mạng mình lần nữa đặt vào tay người, chỉ cần, người nguyện ý tin tưởng ta...

Kinh Liệt lạnh lùng nhìn thân ảnh bạch sắc vũ động giữa gió thu hiu lạnh từ từ xuất hiện, ống tay áo phiêu dương, giống như trong một mùa thu của nhiều năm trước, thuần tịnh phiêu nhiên đứng lặng giữa hồng phong lá tả, dung nhan tuyệt mỹ, đôi mắt trong như nước hồ thu không dính một hạt bụi trần.

Bách Lý Triệt Nguyệt!! Người vẫn còn can đảm xuất hiện trước mắt ta? Kẻ phản bội như người, ta hận không thể tự tay xé nát lồng ngực của người ra để xem quả tim bên trong đến tột cùng là màu gì! Ta đau người yêu người, dùng tất cả che chở cho người, người lại bội bạc đả thương ta không chút lưu tình, đánh cắp Yên Nguyệt Tâm Kinh.

Triệt Nguyệt đứng thẳng giữa điện, ngẩng đầu nhìn lên, bóng lưng cao ngạo mà thanh lệ, giống như bạch mai giữa gió tuyết mưa sa, bình thản mỉm cười, nhìn quanh bốn phía... Thanh Long Bạch Hổ và Chu Tước đều mang sắc diện lạnh lùng, hoàn toàn không đem Triệt Nguyệt đặt vào trong mắt, mà Mạc Ngôn đứng

cạnh Thanh Tịch khi vừa chạm phải ánh mắt của Triệt Nguyệt lại vội vã tránh đi... Chỉ có Vật Ngừ đứng bên khe chau mày, lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của Triệt Nguyệt, Triệt Nguyệt nhìn nàng mỉm cười, giấu đi chua xót trong lòng, chuyển mắt đến người nam tử ngồi ở giữa điện... Khóe môi cuồng vọng xuất ra tiểu ý lạnh như băng, ánh mắt phần hận tràn ngập chán ghét khinh thường, sắc mặt lại có chút tái nhợt, khiến cho lòng Triệt Nguyệt nhói lên như bị ai nhéo mạnh, thương thế thật sự nặng lắm sao? Sắc mặt sao lại tái đến vậy...

Kinh Liệt cười lạnh, “Bách Lý công tử quả nhiên tuân thủ ước hẹn, không uống công Huyền Vũ cung chủ hết lòng tương cứu...”

Bách Lý công tử? Xưng hô khách sáo như vậy sao? Triệt Nguyệt cười nhạt một tiếng, giương mắt nhìn quanh bốn phía, quả nhiên không tìm được thân ảnh Đỗ Hàn Phong, “Hắn...”

“Rất quan tâm?” Kinh Liệt quay đầu cười nói, “Chu Tước, hôm nay Bách Lý công tử đến thăm, vì sao lại không thấy Huyền Vũ?”

“Huyền Vũ thương thế nghiêm trọng.”

“Truyền vào!!”

“Vâng!” Chu Tước nửa quỳ nhận mệnh, quét ánh mắt cừu hận lạnh lẽo nhìn Bách Lý Triệt Nguyệt, “Thuộc hạ đưa hắn đến.”

Triệt Nguyệt thoáng sửng sốt, chậm rãi quay đầu nhìn nam tử đang thông thả nâng chung rượu uống cạn, “Người đã thương hắn?”

“Đã thương? Chê cười rồi!” Kinh Liệt neho mắt, sát khí đột ngột bạo phát, “Hắn tự ý thách khách, đương nhiên phải nhận cái chết, bản giáo chủ niệm tình hắn nhất thời bị dụ dỗ, tâm trí mê hoặc, tạm thời miễn hắn tội chết, phạt trọng một trăm.”

“Dụ dỗ?”

Năm đó mắng ta kỹ nữ cũng không bằng, thấp hèn dơ bẩn, hôm nay lại nói ta dụ dỗ hoặc nhân, ta ở trong lòng người thì ra là loại người như thế, nếu là vì ta tổn thương người, người lấy mạng ta ta tuyệt không oán, vì sao lại khinh tiện ta như vậy, lẽ nào không thương tổn ta thì người không cam tâm hay sao, Kinh Liệt...

Triệt Nguyệt chưa chút mỉm cười, vừa định mở miệng, đã thấy Chu Tước đỡ theo một người trở vào đại điện, sắc mặt người nọ nhợt nhạt bơ phờ rõ ràng là vừa chịu qua tra tấn.

“Giáo chủ, đã đưa Huyền Vũ đến...”

“Giáo...”

“Miễn lễ, ban tọa.” Kinh Liệt liếc mắt nhìn Triệt Nguyệt, thấy sắc mặt y càng lúc càng tái nhợt, hắn hừ lạnh một tiếng, “Huyền Vũ, Bách Lý công tử rất quan tâm ngươi.”

Đỗ Hàn Phong nghiêng đầu, đôi môi khô khốc giật nhẹ, nhìn Triệt Nguyệt thần sắc đầy ắp bi thương chậm rãi đến gần mình, nửa đường bị Chu Tước đứng gần bên đưa tay ngăn cản, kinh ngạc đứng lặng hồi lâu, chăm chú nhìn hắn.

“Nếu không phải chúng ta kịp thời giúp hắn dẫn thông huyết mạch, Huyền Vũ đã thành một phế nhân không hơn không kém. Xin công tử đừng hại hắn nữa.” Chu Tước lạnh lùng nói.

Dung nhan Triệt Nguyệt trắng nhợt, hồi lâu, y đột nhiên bật ra tiếng cười thê lương, tựa như đã thông suốt tất cả, vứt đi tất cả bi thương, “Hàn Phong, là Triệt Nguyệt nợ ngươi.”

“Không...” Đỗ Hàn Phong nhận ra ánh mắt ưu thương của đối phương trong một khắc trở nên quyết tuyệt, bất an tràn lên, hắn cuống cuống đứng lên như muốn ngăn lại, nhưng thương thế lại không cho phép, dưới chân hư huyền, ngã nhào ra trước, may nhờ Chu Tước đứng cạnh nhanh tay đỡ kịp, kéo hắn ngồi xuống, đôi mắt sắc lạnh quét qua bao hàm kiên quyết can ngăn.

Triệt Nguyệt thu tất thảy vào mắt, y nghĩ thời khắc này y không cần phải nhiều lời, lẳng lặng dời tầm mắt nhìn đến người nam tử tàn ngược đang quan sát mọi chuyện ở giữa điện, ánh mắt chạm nhau, hết thảy xung quanh đều tĩnh lại.

Liệt, muốn ta phải giải thích như thế nào người mới có thể trở về như trước, bảo ta nói hết mọi chuyện với người, ta không làm được, bảo ta chuyện gì cũng giấu kín, ta lại không cam lòng... Hiện tại, lần thứ hai ta đem tâm mình toàn bộ phơi bày trước mắt người, đây là thứ duy nhất, cũng là cơ hội cuối cùng, vô luận là với người, hay là với ta...

Triệt Nguyệt cười nhẹ một tiếng, thanh tiếng du dương như ngọn gió thổi qua núi rừng hoang vắng, vắng vắng khắp đại điện, “Liệt, nếu ta giải thích tất cả mọi chuyện ta làm, người có tin ta không?”

“Giải thích?” Kinh Liệt nhắc chân gác lên mặt bàn, cười lạnh một tiếng, thanh âm phát ra nồng đậm giễu cợt, “Tin, đương nhiên tin! Chúng ta đều rất muốn biết người có thể dùng biện pháp gì giải vây cho mình trong tình huống này.”

Đáy lòng Triệt Nguyệt tràn lên chua xót, đôi mắt vẫn tĩnh lặng trong vắt như dĩ vãng, từ đầu chí cuối chưa khắc nào rời khỏi người trước mặt, tận sâu trong lòng lặng lẽ ghi tạc thật kỹ người nam nhân này, đậm nhạt nói, “Nếu ta nói, từ đầu chí cuối, trong lòng Triệt Nguyệt chỉ có mình người, người có tin không?”

“Rắc!” Chung rượu trong tay Kinh Liệt vỡ nát, mảnh vỡ sắc bén đâm vào lòng bàn tay, vẽ ra những đường hoa văn đỏ sẫm,捏 lại đôi mắt lạnh khốc vô tình, “Là thật?”

Triệt Nguyệt không đáp, gật đầu.

“Được...” Kinh Liệt tà mị mỉm cười, thế nhưng đôi con ngươi đen láy thủy chung vẫn băng hàn lạnh lẽo, “Người đến hôn ta, ta liền tin người.”

Tứ Thần đường Tam Thiên điện và Mạc Ngôn Vật Ngữ đều không thể tin được một người xưa nay cao ngạo lạnh lùng như Triệt Nguyệt lại bước lên từng bậc thang, đến trước mặt Kinh Liệt, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, giấu đi bi thương trong mắt, chỉ còn thâm tình khó tả và quyến luyến không rời xa.

Yêu người... Ta yêu người, vì sao môi của người lạnh lẽo như vậy, băng giá như vậy, chút tự tôn duy nhất còn sót lại ta cũng vì người mà vứt bỏ, người vì sao lại không đáp lại ta dù chỉ một phần...

“Chát!!” Tiếng tát vang dội vọng khắp đại điện, những người bên dưới kinh hách mở to hai mắt, Vật Ngữ xót xa nhắm lại hai mắt, không thể tiếp tục nhìn nỗi bi thương và khuất nhục hiện lên trong đôi mắt trong veo ấy hóa thành tuyệt vọng vô ngần, càng không muốn nhìn thân thể gầy yếu ấy ngã xuống thêm đá lạnh băng, hết như bức tượng gỗ vỡ nát, lặng lẽ nằm trên nền nhà lạnh lẽo.

“Triệt Nguyệt!!” Thanh Tịch kinh hô một tiếng, muốn lao đến nâng người nọ dậy nhưng vừa động đã bị Mạc Ngôn kéo lại.

“Người dùng thủ đoạn như vậy câu dẫn nam nhân sao?” Kinh Liệt đứng lên, từng bước đi xuống bậc thềm, khom người ngồi trước mặt Triệt Nguyệt, lạnh lùng cười nhạt, “Năm đó mắng người vô sỉ thấp hèn khiến ta áy náy bao năm, thật không nghĩ đến... Người nên gọi là dâm tiện mới đúng! Vì một quyền tâm kinh có thể ủy khuất bán mình, hôm nay vì bảo mệnh, lại giống như con chó vẫy đuôi mừng chủ!”

Triệt Nguyệt thoáng giật mình, một tay chống đỡ thân thể, lão đảo đứng lên, trên trán chảy xuống dòng máu khiến người xúc mục kinh tâm, mấy sợi tóc dài vắt qua bên má cũng ướt sũng máu hồng, vai trái lần nữa bị đá thương, đem bạch y nhuộm thành một màu đỏ sẫm. Đôi mắt trống rỗng vô thần lẳng lặng dừng trên người nam nhân lãnh khốc cuồng vọng đang cùng đứng dậy theo mình, không có một câu rên rỉ, không có một tiếng nức nở, chỉ có dòng nước trong suốt từ khóe mắt từ từ lăn dài, rơi xuống vạt y bào bạch sắc, chậm chậm hóa thành hai điểm phấn hồng... Huyết Lệ! Bởi vì tâm bị thương, hồn đau đớn, một lần yêu duy nhất vậy mà chỉ đổi lại bi thương, khiến cho tiên huyết từ nơi sâu nhất trong tim chảy cùng lệ thủy.

Tất cả mọi người đều ngây dại, đây là lần đầu tiên chứng kiến một Bách Lý Triệt Nguyệt yếu đuối như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nước mắt của y... Vật Ngữ lên thở dài một tiếng, giáo chủ, lòng dạ ngài thật độc ác, Bách Lý Triệt Nguyệt vì ngài buông bỏ tự tôn, kết cục ngài lại đem tâm của y, tình của y làm trò cười trước mắt mọi người, ngài vì sao đã một lần đánh mất lại lần nữa không biết quý trọng chân tình.

“Đây là câu trả lời của người...” Triệt Nguyệt buồn bã mỉm cười, nâng tay lau đi lệ ngân trên mắt, thanh âm trong trẻo lãnh đạm cũng vì con tim vỡ nát mà khe khẽ run run, “Người vì sao không chịu nói sớm, làm nhục ta như vậy người mới hài lòng sao?”

“Làm nhục? Ha ha... Người đừng đánh giá mình cao quá, ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi!”

Triệt Nguyệt đột nhiên cười khẽ một tiếng, “Ta... đúng là đã đánh giá mình quá cao! Ta sớm nên hiểu... Sớm nên hiểu...”

Lần nữa ngẩng đầu, thương tổn bủa vây đã không còn bóng dáng, nâng tay vén đi những sợi tóc dài bám trên vầng trán, chậm rãi lau khô môi đỏ sẫm, thoáng hạ mắt một hồi, đôi môi nâng lên một độ cong tuyệt mỹ, từ lồng ngực lấy ra một vật đỏ như máu, Yên Nguyệt Thánh Lệnh, nhẹ nhàng nói, “Kinh giáo chủ, không biết có còn nhớ ngày trước từng đáp ứng một ý nguyện của tại hạ?”

Kinh Liệt cười nhạt một tiếng, “Người quả nhiên vì giữ mạng mình mà dùng đến Thánh Lệnh, yên tâm, cái mạng ti tiện của người không đáng để cho ta ra tay, giết người càng làm ô uế tay mình. Người lập tức rút khỏi đây, đừng làm bẩn Yên Nguyệt Giáo! Hạ sơn thì thuận tiện nói với Cốc Dật Hiên và bọn người danh môn chính phái mà người mang đến kia, giang hồ này ta đã định rồi!”

Triệt Nguyệt lắc đầu, một tay tiêu sái đem Yên Nguyệt Thánh Lệnh đặt vào tay hất, chậm rãi, rõ ràng, nói, “Ta muốn người giải tán Yên Nguyệt Giáo!”

“Người!!” Kinh Liệt phẫn nộ nắm cổ áo y, vung tay phát ra một chưởng, nhưng chỉ đến nửa chừng thì dừng lại, cuồng tiếu vài tiếng, “Bách Lý Triệt Nguyệt, khinh người vô sỉ, là lỗi của ta!!”

Triệt Nguyệt vuốt lại mái tóc, lặng lẽ nhìn những chiếc lá vàng được cơn gió cuốn bay đầy trời bên ngoài cửa điện, gió nổi thì bay, gió dừng thì hạ, không có phương hướng cố định, chẳng có mục đích để cầu, thật là ngu si quá đỗi... Thanh Tịch đã từng nói qua, Cốc đại ca cũng từng nói như vậy, Lãnh Tuyết cũng nói... Vì sao chỉ có ta, lại giống như chiếc lá vô phương vô định ấy, đuổi theo cơn gió vô tình, thật là khổ đại...

“Người nhất định phải thực hiện!!”

“Ha...” Ánh mắt Kinh Liệt đã hóa thành màu đỏ rực, có lẽ là phẫn nộ tới cực điểm rồi, thế nhưng thanh âm phát ra lại vô cùng bình tĩnh, “Nhật Miện, Nguyệt Hoa, Tinh Vân, nghe giáo lệnh!”

“Có thuộc hạ!”

“Kể từ hôm nay Yên Nguyệt Giáo thoái ẩn giang hồ, lui về Thương Ẩn Sơn Trang, trừ phi có việc thiết yếu, tuyệt không hỏi thế sự giang hồ. Giáo chúng mỗi người ngân lượng bạc rỗng, đi ở tự định... Sản nghiệp còn lại của Yên Nguyệt Giáo tất cả đều thuộc về Thương Ẩn Sơn Trang.”

“Rõ!”

“Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ nghe lệnh!”

“Có thuộc hạ!”

“Các người lập tức thông tri Giang Nam, Giang Bắc, Hoa Trung và các đại phân đà đà chủ, đình chỉ tất cả hoạt động, ta tự có sắp xếp khác!”

“Rõ!”

“Người... đã hài lòng chưa?” Kinh Liệt hung ác quay đầu nhìn y, Triệt Nguyệt yếu ớt mỉm cười, không nhìn hất, nhàn nhạt đáp “Ta cũng tuân thủ lời hứa của mình, mạng của ta, người ra tay đi!”

“Ha ha...” Kinh Liệt quay người trở về chỗ tọa, quét mắt nhìn khắp bốn phía, lạnh lẽo nói, “Vốn không muốn bản tay lấy mạng người, nhưng người hủy Yên Nguyệt Giáo của ta, ta dù sao cũng phải cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng!”

Triệt Nguyệt chỉ cười không đáp, thê lương trước đó cũng chẳng còn, lặng lẽ nói, “Sinh tử với ta mà nói, đã không còn ý nghĩa...”

Kinh Liệt hừ lạnh một tiếng, lãnh khốc nhìn Triệt Nguyệt giữa điện, “Ta muốn người trước phé hai tay, sau phé võ công. Còn về phần làm sao để người chết...”

“Tự mình phé hai tay? Chuyện này có đáng gì...” Triệt Nguyệt thờ ơ đáp, tỉnh ngôn ngữ lý, không có bất kỳ lo sợ, càng không có một tia khát vọng sống sót mong manh nào tồn tại, tựa như một cái xác khiếm khuyết linh hồn, chỉ vì ước hẹn sau cùng mà cố gắng duy trì hơi thở.

Chậm rãi nâng cánh tay phải mình lên, tháo gỡ băng vải trắng quấn trên tay trái, vận lực thật nhanh, sau đó chỉ thấy y lão đảo lui về sau hai bước, trên dung nhan tuyệt mỹ bình đạm vẫn duy trì ý cười nhàn nhạt, lần nữa giơ cao tay phải, vận lực đánh mạnh vào cột trụ bên cạnh.

“Ư!!!” Tiếng kêu không thể kiềm chế vượt ra khỏi miệng, kèm theo tiếng xương cốt nứt vỡ vang lên, tất cả mọi người chứng kiến đều không đành lòng nhìn tiếp mà nhắm lại hai mắt.

Đôi con ngươi của Kinh Liệt càng thêm thâm trầm, lạnh lùng nhìn thân ảnh gầy yếu lung lay sắp đổ ở giữa điện, trong lòng co rút từng cơn, nội thương vốn vẫn chưa lành, khí huyết cuộn cuộn dâng lên, ái hận và tình cảm chồng chéo đan xen khiến cho hần cơ hồ muốn phát điên, cường chế nuốt xuống thứ tanh nồng đang dâng lên trong họng, lạnh lùng nâng lên khóe môi cười nhạt.

Bách Lý Triệt Nguyệt! Người vì sao lại phản bội ta? Ta yêu người nhiều như vậy, người vì sao lại nhẫn tâm với ta như vậy!! Lẽ nào nhất định phải như lời người nói, ta người đã định trước là người truy kẻ đuổi, cuối cùng vẫn phải chia ly, cứ như vậy, để cho mọi chuyện đi vào hồi kết? Cuối thu mỗi năm, ta sẽ phủ lên mộ người lớp lá ngân hạnh mà người thích ngắm, vào lúc trăng tròn mỗi tháng, ta sẽ thổi lên khúc nhạc thanh bình người thích nghe. Mỗi đêm mỗi đêm, ta lại tự mình nhớ nhung người trong mộng, mơ về người thiếu niên ôn nhu không màng danh lợi, nhớ về một Triệt Nguyệt yêu ta sâu đậm vô cùng...

Kinh Liệt bước xuống giữa điện, một tay ôm lấy thân thể như lạc hoa của người nọ, gắt gao khóa vào lồng ngực.

Triệt Nguyệt cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của hần dán lên lưng mình, nhẹ nhàng, khe khẽ vuốt ve, hết như đôi tình lữ yêu nhau tha thiết, chẳng qua tay hần lại có chút run run, dù rằng rất nhẹ. Nội lực cường đại cũng theo lòng bàn tay nháy mắt đánh úp vào tứ chi bách hài, tiếp đó là đau đớn không sao tả xiết...

Triệt Nguyệt thoáng ngẩn người trong chốc lát, sau đó thản nhiên nhắm mắt.

Cổ sự của chúng ta cuối cùng cũng đã đến hồi phải kết, từ ánh mắt bi thống của người, ta hiểu, người yêu ta... yêu ta sâu đậm như tình yêu ta giành cho người, chẳng qua thượng thiên vẫn luôn bắt công với ta như thế, hết lần này đến lần khác đùa bỡn chúng ta trong lòng bàn tay...

Liệt, cho dù hiện tại người đối với ta như thế, ta không hận người, cũng không còn yêu người như dĩ vãng... Cho nên, đối với việc người không tin ta, ta sẽ trả thù, dùng phương thức tàn nhẫn nhất để trả thù...

Y mạnh mẽ ngẩng đầu, nuốt xuống ngụm máu chực trào ra khóe môi, đôi con ngươi tan rã cố gắng mở to nhìn gương mặt tuấn mỹ của người nọ... Thế nhưng... sao có thể... sao có thể... Có phải ta nhìn không rõ hay không, đôi mắt đen láy luôn lạnh lùng băng giá ấy... Người đang khóc ư? Có phải là trời đang mưa hay không?

Người rốt cuộc cũng vì ta mà rơi lệ, người hiểu đúng không? Tình cảm của ta giành cho người, thủy chung chưa từng thay đổi...

Nhớ ngày mưa hôm ấy, bên dưới cảnh sắc diễm hương, ta nói với người, ta yêu người... vĩnh viễn không thay đổi...

Thế nhưng, hết thấy đều do thượng thiên an bài, vô luận là ta cố gắng thế nào, duyên phận vẫn không giành cho ta. Người liệu có biết... Yêu người... thật là mệt mỏi...

Nội lực trong người không ngừng tiêu thất, Triệt Nguyệt cố gắng chống đỡ thân thể nhưng cuối cùng vẫn không chịu đựng nổi, gục xuống. Đôi mắt chậm rãi khép lại, che đi hết thấy bi thương và tuyệt vọng, bi lãnh mỉm cười.

Toái tâm chương...

Nguyên lai, người từ lâu đã học xong Yên Nguyệt Tâm Kinh. Nguyên lai, hết thấy đều do ta tự mình đa tình...

Mây đen cuộn cuộn kéo tới giăng phủ khắp nền trời, tiếng cười thê lương vẫn không dừng lại, lại một đợt nôn khan, máu đỏ từ khóe môi ào ạt tuôn ra, “Xin lỗi... làm bẩn tay người...”

Kinh Liệt buông tay khỏi thân thể hư mềm đang ôm trong ngực, bình tĩnh nhìn y ngã xuống nền đất, máu đỏ từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất lạnh như băng, tản mát một loại hàn quang lạnh lẽo. Hắn xiết chặt tay, như muốn đem nỗi đau trong lòng giam hãm lại, thanh tiếng phát ra vô cùng lạnh lẽo, khiến người nghe không thể phát giác bị thương đè nén bên trong, “Còn bốn mươi chín ngày, tự mình chuẩn bị hậu sự cho tốt.”

Dứt lời, quay lưng, quyết tuyệt bước đi, không lần quay đầu nhìn lại.

Người, quay lưng thật là tiêu sái... Không biết sau khi người hiểu rõ mọi việc, liệu có còn bình thản tiêu sái như vậy hay không... Triệt Nguyệt khó khăn mỉm cười, khác hẳn với tiếng cười thê lương vừa nãy, khóe môi y khe khẽ cong lên hé ra nụ cười vô cùng xinh đẹp, sau đó chậm rãi ngã xuống nền đất lạnh...

“Triệt Nguyệt!”

“Bách Lý công tử!”

Nghe được tiếng gọi thốt ra từ đám người đầu đến cuối đều im lặng đứng một bên quan sát hết thấy mọi việc, cũng bất giác cả nụ cười ôn nhu pha lẫn bi thương của người nọ, trong lòng chẳng rõ vì đâu dâng lên cảm giác bất an, tuy y đáng chết, nhưng mà vì sao, ngay thời khắc ấy lại có cảm giác dường như y là người bị phụ bạc...

Triệt Nguyệt chậm rãi mở mắt, chống người đứng dậy, lần nữa nôn ra búng máu, nâng vai lau đi vết máu trên môi, thân người hơi lão đảo “Các vị đã hài lòng chưa? Yên tâm, Bách Lý Triệt Nguyệt sẽ không chết ở đây, tránh làm bẩn sơn trang...”

Chậm chạp lê thân thể đầy thương tích cùng hai tay bị thương buông thõng hai bên, lão đảo bước đi dưới vòm trời lộng gió.

“Triệt Nguyệt!!” Thanh Tịch khàn giọng gọi, vừa định đuổi theo y đã bị Vật Ngữ ngăn lại, “Muội giữ không được y...”

“Triệt Nguyệt! Ta tin tưởng Triệt Nguyệt, huynh ấy tuyệt đối không phản bội Kinh đại ca.” Tiếng khóc của Thanh Tịch mang theo ăn năn chua xót, hòa cùng với thanh âm lao xao của thu phong lướt qua kẽ lá, bi thiết thê lương. Nhưng mà, hối hận chung quy cũng chỉ có thể là hối hận, vô pháp vãn hồi.

“Chúng ta... Tiễn y một đoạn...” Mạc Ngôn phi thân lao ra trước, những người còn lại cũng lập tức đuổi theo. Vật Ngữ có chút sầm trầm cười khẽ, kéo Thanh Tịch lại, đứng nhìn người đang được Chu Tước dìu “Cứu y, người có hối hận không?”

“Chỉ hận năm đó người đầu tiên gặp y không phải là ta.” Nét mặt Đỗ Hàn Phong hiện lên chua xót.

Từ xa bóng người màu trắng vừa xuất hiện, đám người đứng đợi dưới chân núi liền lục đục xông vào, nhưng vừa nhìn rõ tất cả đều thất sắc.

“Triệt Nguyệt!” Cốc Dật Hiên phóng người lao tới, một tay ôm Triệt Nguyệt vào lòng, “Hắn! Hắn đã thương đệ ra nông nỗi này! Tên cầm thú!”

“Buông ra.” Triệt Nguyệt lạnh nhạt lên tiếng, tiên huyết trong miệng không ngừng trào ra.

Cốc Dật Hiên miễn cưỡng buông tay, nhìn y từ từ chống đỡ thân thể tiến lên vài bước, “Yên Nguyệt Giáo đã thoái ẩn giang hồ.”

Nghe xong những lời ấy, mọi người đồng loạt “ồ” lên, ánh mắt có phần không tin được. Triệt Nguyệt vẫn bình thản tiếp lời, “Yên Nguyệt Giáo tuy không còn màng đến thế sự giang hồ, nhưng không có nghĩa là thế lực hoàn toàn biến mất, các vị trong lòng hẳn cũng hiểu rõ, tâm nguyện của Bách Lý Triệt Nguyệt đã thành, ai muốn tìm Huyết Nhân báo thù, cứ việc tiến tới!”

Những kẻ bên dưới đều hai mặt nhìn nhau, nửa muốn động thủ nửa lại sợ thanh danh tổn hại, xông vào nửa ngày, chỉ nghe một tiếng niệm Phật vang lên, Huệ Viễn phương trượng giữa đám đông bước lên, chấp tay thi lễ. “Bách Lý thí chủ e là đã trúng phải Toái Tâm Chướng... Thế sự đều là phù hoa, thí chủ ắt không

phải vì những chuyện Huyết Nhẫn gây ra mà gánh bắt cứ tránh nhiệm nào, ác giả ác báo, lão nạp tin những lời công tử nói không phải là vọng ngôn, cực khổ cho công tử.”

Dứt lời, thở dài một tiếng, niệm một câu “A Di Đà Phật” rồi phất tay áo rời đi.

“Toái Tâm Chưởng!!” Những người bên dưới nhất loạt kinh hoàng thất sắc, “Nghe nói Toái Tâm Chưởng không chỉ hút đi nội lực của người khác, còn toái tâm nứt cốt, người bị trúng chưởng sẽ phải ném trái toàn bộ thống khổ khi tâm cốt vỡ nát, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau sẽ chết! Năm đó có rất nhiều cao thủ đã vong mạng dưới loại ma chưởng này.”

Mọi người xôn xao không nhỏ, nhưng không lời nào lọt vào tai Triệt Nguyệt, duy chỉ có một câu “công tử cực khổ rồi” của Huệ Viễn đổi lại một tiếng cười thê lương của y, Cốc Dật Hiên càng thêm lo lắng, liếc mắt nhìn qua đám người nọ, “Nếu ai muốn tìm Bách Lý Triệt Nguyệt báo thù, trước phải hỏi qua Cốc Dật Hiên ta!”

Vốn phương trượng Thiếu Lâm đã lên tiếng, nhiều kẻ đã không còn ý định vọng động, hiện tại lại thêm một Cốc Dật Hiên, khiến cho người ta không thể không lui, chốc lát, đoàn người dần tan rã.

“Triệt Nguyệt! Ta đi tìm sư phụ, sư phụ nhất định sẽ có cách hóa giải Toái Tâm Chưởng, sau khi đệ khỏe lại... ta đưa đệ lưu lạc thiên nhai... được không?”

Triệt Nguyệt ngẩng đầu, cơn gió nhỏ từ sau khe khẽ lướt qua mái tóc đen dài, đôi con ngươi thanh lãnh đậm mạc hư không, bạch y điểm máu hồng, lá vàng rơi hạ, huyền hoặc mắt người, than nhẹ một câu, “Mạng này, không nên kéo dài thêm nữa...”

Dứt lời, không nhìn người nọ, lẳng lặng xoay người hướng về hậu sơn

“Triệt Nguyệt...”

Triệt Nguyệt thoáng dừng chân, vẫn không quay đầu lại, đạm nhiên lên tiếng, “Cốc đại ca, Triệt Nguyệt vẫn còn một việc muốn nhờ đại ca, ngày giỗ của Triệt Nguyệt, mong đại ca có thể mang thêm chung rượu đến trước mộ phần của Triệt Nguyệt, đệ ở hoàng tuyền, cùng đại ca nâng chén.”

“Triệt Nguyệt” Đáy lòng Cốc Dật Hiên ghen lại, muốn vươn tay nắm giữ thân ảnh bạch sắc gần ngay trước mắt, nhưng cánh tay chỉ nâng lên nửa chừng đành khựng lại, sau cùng buồn bã thu về. Năm đó nếu đại ca không buông tay, đệ có phải hay không sẽ thuộc về ta mãi mãi? Đáp án, chung quy vẫn là không thể...

Kinh Liệt ơi là Kinh Liệt... Người có biết người bỏ mất, là gì hay không...

Những người vẫn âm thầm dõi theo Triệt Nguyệt lúc này đã không còn nghi hoặc, giữa Triệt Nguyệt và Cốc Dật Hiên chưa từng có bất kỳ tình cảm gì quá phận, trong tâm của người thanh minh đậm mạc đó, tự thủy chí chung vẫn chỉ có một người...

Phía sau chân núi, nữ tử huyền y lạnh lùng nhìn Triệt Nguyệt thân mang đầy máu, đôi con ngươi thoáng lướt qua màn hơi nước mỏng, “Thiếu gia, phu nhân chờ người đã lâu.”

16. Chương 15

Tòng biệt hậu, ức tương phùng. Kỷ hồi hồn mộng dĩ quân đồng,

Kim triều thặng bả ngân công chiếu, do khủng tương phùng thị mộng trung.

(Từ ngày ly biệt, mong ngóng tương phùng, đã không biết bao lần mộng tưởng.

Đêm nay gắng đem ngân đèn soi kỹ, sợ rằng người trước mắt lại như giấc mộng chấp chờn, chớp mắt liền tan biến.)

===//===

Chúng ta giống như trời và đất, chỉ có thể từ xa cùng trông lại, vĩnh viễn không có ngày tương giao, mặc người cười ta si dại, mắng ta đọa lạc, ta vẫn cố chấp vẽ ra một con đường, gian truân đến trước mặt người.... Còn người, lại cười lạnh vung tay, vô tình đẩy ta xuống vực sâu vạn trượng, không chút lưu tình.

“Thiếu gia, trời đang trở lạnh, ngài mang thêm ít y phục đi.”

Triệt Nguyệt lắc đầu, ôn nhu nhìn Sở Hàn Tâm đang tựa lưng vào ghế.

“Nương, nương xem, gần cuối thu rồi, năm đó khi người rời khỏi Triệt Nguyệt hình như trời đang vào xuân, khắp nơi hoa nở...” Triệt Nguyệt vươn tay muốn nắm lấy tay bà, nhưng chỉ một cử động nhỏ thoáng qua sắc mặt y liền trắng bệch, bất đắc dĩ cười nhạt một tiếng, chậm chạp ngồi xuống cạnh phụ nhân. “Triệt Nguyệt nhớ nương thích nhất là hoa sen, đợi khi thân thể nương khỏe lại, Triệt Nguyệt sẽ trồng cho nương một ao sen thật đẹp, được không? Sau đó, chúng ta nuôi thêm hai con thỏ... khụ...”

Triệt Nguyệt vội quay đầu, máu từ miệng tuôn ra, nhiều xuống những chiếc lá ngân hạnh rơi rụng dưới chân, biến sắc vàng thành đỏ sẫm, khiến người xúc mục kinh tâm.

Lãnh Tuyết vội vàng đến bên giúp y lau sạch vết máu trên môi, lấy thêm y phục khoác lên thân thể đơn bạc của y. Triệt Nguyệt quay đầu nhìn nàng mỉm cười, lần nữa hướng mắt nhìn người phụ nhân mang vẻ mặt ngây ngô bên cạnh.

“Nương, nương còn nhớ Phúc quản gia không? Mấy hôm trước Triệt Nguyệt có gặp ông ấy, thân thể vẫn an khang khỏe mạnh, nhiều năm như thế, ông ấy vậy mà chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra hài nhi, nương, chờ nương khỏe Triệt Nguyệt đưa nương đến gặp Phúc bá nhé?...”

“Y vẫn luôn như vậy ư?” Vật Ngữ và Phong Tiêu đứng dưới gốc cây cách đó không xa nhìn nam tử thân thể ngày càng gầy yếu, thấp giọng hỏi.

Lãnh Tuyết lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, khinh thường đáp, “Các người tới có chuyện gì? Nhìn xem Triệt Nguyệt khi nào chết ư? Yên tâm, với thân thể hiện tại của y, e rằng không qua nổi ba mươi ngày.”

Lấy ra một miếng da cũ từ trong ngực áo ném xuống chân Phong Tiêu, “Yên Nguyệt Tâm Kinh của chủ nhân các người, Triệt Nguyệt hôm đó quên trả lại cho hần, nhấn lại với trang chủ đại nhân của các người, những gì hần nợ Triệt Nguyệt, đợi mà hồi hận cả đời đi!”

“Tâm kinh?” Phong Tiêu cúi người nhặt tấm ngưu bì ngã vàng lên, sắc mặt lập tức đại biến, “Y không phải đã giao cho Bách Lý Mộ rồi sao?”

“Giả!” Lãnh Tuyết lấy áo choàng khoác lên người phụ nhân, lạnh lùng phát tay, “Triệt Nguyệt nếu đã không muốn nói cho các người biết ta cũng không nhiều lời, mai sau chân tướng rõ ràng, ta muốn xem hần với cái chết của...”

“Lãnh Tuyết...” Triệt Nguyệt cắt ngang lời nàng, gương mặt tuyệt mỹ hiện ra nụ cười nhạt, “Gió nổi lên rồi, giúp ta đưa nương về phòng.”

Lãnh Tuyết biết Triệt Nguyệt không muốn nàng nói tiếp, nàng cũng không muốn nhiều lời, lẳng lặng xoay người, đỡ phụ nhân vào phòng. Triệt Nguyệt cũng chậm chạp chống người đứng dậy, hoàn toàn xem hai người kia như không tồn tại, từng bước đến dưới gốc cây ngân hạnh.

Chưởng lực của Toái Tâm Chương vốn đã rất bá đạo, hướng hồ thân thể y đã hư nhược đến bậc này càng không chịu nổi, mới bảy ngày ngắn ngủi, trừ xương cốt ở hai tay bị vỡ ra, chân cũng dần dần không còn khí lực, chỉ đi hai ba bước nhỏ đã lão đảo ngã nhào xuống đất.

“Triệt Nguyệt!” Vật Ngữ và Phong Tiêu lao đến muốn nâng y dậy, nhưng đổi lại chỉ là ánh mắt lạnh lùng của y. Y nhìn họ, không mặn không nhạt nói, “Nhị vị mời trở về, duyên phận giữa chúng ta đã cạn, Triệt Nguyệt không cần người khác thương hại.”

Dứt lời lại không nén được nôn ra một ngụm máu, nhuộm đỏ một góc bạch y, vậy mà y dường như chẳng mấy quan tâm, chỉ mỉm cười yếu ớt, “Lại phải phiền Lãnh Tuyết giúp giặt y phục nữa rồi.”

“Triệt Nguyệt, vì sao không nói rõ với Liệt?” Phong Tiêu không nhịn được lên tiếng hỏi.

Triệt Nguyệt không quay đầu, cũng không đáp lại, lẳng lẽ dựa người vào thân cây, đôi con ngươi như hồ nước trong suốt không mang bất luận thần thái nào, ánh mắt tan rã dõi theo những phiến lá tung bay khắp vòm trời rộng lớn.

Lãnh Tuyết lần nữa trở ra đảo mắt nhìn quanh một lượt, đi đến trước mặt hai người, “Ta sẽ hầu hạ công tử nhập liệm, đến lúc đó nếu còn nể tình một hồi tương thức, đừng quên quay lại đốt nén hương đưa tiễn. Hiện tại... thỉnh nhị vị về cho!”

Vật Ngừ cười nhạt, đôi mắt không giấu được bi thương vô hạn, lặng lẽ quay đầu nhìn vị hôn phu của mình, “Thế nào? Ta đã nói, hần nhất định sẽ hối hận.”

“Sao có thể như vậy? Trong chuyện này, chúng ta còn bao nhiêu sự tình chưa thấu?”

“Hừ...” Vật Ngừ liếc nhìn Triệt Nguyệt rồi cười khan một tiếng, quay người rời đi.

Gió vẫn không ngừng quét qua sơn cốc, kéo theo bầu trời rải rác lá vàng, khiến cho người ta trong lúc bất tri bất giác bỗng chốc ngửi được hương khí của mùa đông. Triệt Nguyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời được phủ sắc vàng rực rỡ, ngay cả cảnh vật đắm trong thu sắc của cánh rừng dường như cũng hóa thành cánh bướm nhảy múa chập chờn, tuy mỹ diệu thấm đẫm vào tâm, nhưng lại không giấu được vẻ điêu linh hiu quạnh.

“Liệt! Người mau đi cứu y!!” Phong Tiêu như phong quyển cuồng vân vọt tới trước mặt Kinh Liệt vẫn đang nhàn nhã uống rượu mua vui trong sơn trang, không buồn nhìn đến mỹ nữ kiều mị đang dựa trong lòng Kinh Liệt, hung hăng nắm cổ áo hần.

Thấy hành động táo bạo của Phong Tiêu, đám người Mạc Ngôn không khỏi giật mình kinh ngạc.

“Cứu ai?” Kinh Liệt miễn cưỡng nâng mắt, ngăn lại bàn tay đang nắm áo mình, cười tà, “Tiêu, ta vừa phái người đến mời người.” Hần vươn tay ôn nhu nâng nữ tử xinh đẹp vừa bị hành động của Phong Tiêu đẩy ngã bên cạnh, “Giới thiệu với người, nàng là ái nữ của thủ phủ kinh thành, con gái của Vương thừa tướng, Vương Ngừ Hình...”

“Người quả nhiên không muốn cứu y!!” Phong Tiêu nổi giận lần nữa nắm cổ áo của Kinh Liệt, lập tức bị Chu Tước và Mạc Ngôn ngăn lại.

“Tiêu, người nổi điên cái gì? Hôm nay là hỷ yến đính hôn của giáo chủ!!”

“Tiêu, có chuyện gì từ từ nói!!”

“Hỷ yến? Đính hôn? Kinh Liệt người quả nhiên tiêu sái phóng khoáng...” Vật Ngừ hiếm khi gọi thẳng tên Kinh Liệt đột nhiên cười lạnh, hiển nhiên không để tâm đến lời nói bất kính của mình khiến cho bao người kinh hãi, đem tâm kinh từ trong tay áo ném tới trước mặt Kinh Liệt, “Bảo bối của người, mau cất kỹ đi...”

Sắc mặt Kinh Liệt trầm xuống, đẩy nữ tử trong lòng ra, vươn tay tiếp lấy tâm kinh từ tay thủ hạ, âm trầm nhìn Vật Ngừ, “Người vì sao có được?”

“Nha hoàn của Triệt Nguyệt đưa.” Phong Tiêu mở miệng, ngăn lại Vật Ngừ đang muốn bạo phát, “Triệt Nguyệt đưa cho Bách Lý Mộ là tâm kinh giả, hiện y đang chăm sóc một phụ nhân lớn tuổi trong một căn nhà gỗ phía sau núi, phụ nhân kia thoát nhìn thân thể rất yếu, phỏng chừng đã chịu không ít dằn vặt, gầy đến không nhìn ra hình người, e là cũng sống không được mấy ngày.”

“Nha đầu gọi là Lãnh Tuyết kia nói, nàng sẽ trông coi nhập liệm cho Triệt Nguyệt, các vị nếu niệm chút tình bạn cũ, lúc đó đừng quên đến thắp cho y một nén hương tàn.” Vật Ngừ lạnh lùng nói, xoay người, trước khi rời đi, lạnh nhạt bỏ lại một câu, “Ngài cứ ở đây tiếp tục vui vẻ đi.”

Kinh Liệt vỗ một chưởng xuống mặt bàn, đàn gỗ đẹp đẽ trên quý trên bàn vỡ thành năm bảy mảnh, nữ tử cùng đám người bên cạnh không một ai dám thở mạnh, run rẩy nép mình một bên, Mạc Ngôn lặng lẽ liếc nhìn thủ hạ, đám thuộc hạ nhanh chóng tiến lên dìu nữ tử lui xuống.

Đám người Thanh Long Bạch Hồ cũng im lặng liếc mắt nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn đến phương hướng Phong Tiêu vừa rời khỏi.

Tiếng ồn ào huyền ảo trong đại đường thoáng chốc im bất, gió thu gào thét cuộn cuộc xốc lên màn trướng xa hoa, mặc chúng tung bay tán loạn, không khí trở nên vắng lặng như tờ. Kinh Liệt điên cuồng gạt tay ném vỡ tất cả ly chén trên bàn, nhìn mảnh vỡ rải rác khắp nền đại điện vẫn không cách gì vơi đi thống khổ đang cuộn cuộn gào thét trong lòng.

“Liệt, nên nghe lời giải thích của Bách Lý Triệt Nguyệt... Có thể, chúng ta thật sự đã trách lầm y.”

“Giải thích? Giải thích vì sao phản bội ta ư?”

“Người quá cố chấp.”

Lại qua thêm mấy ngày, đám người Mạc Ngôn sau mấy lần đến thăm Triệt Nguyệt trở về đều mang theo biểu tình muốn nói lại không biết nên nói những gì, chỉ lưu lại chút ít tin tức về y rồi lặng lẽ tránh đi.

“Y yếu đi nhiều, mỗi ngày đều ngồi dưới gốc cây ngân hạnh trò chuyện cùng mẫu thân mình.”

“Y ngày hôm qua lại thổ huyết, hơn nữa dường như không còn sức lực bước đi...”

“Y, đã không thể đứng dậy.”

Gặp y? Xem như một hồi tương ngộ, đến tiễn y một đoạn.

Kinh Liệt đột nhiên toát lên ý niệm như vậy, giống như tự giải thích cho mình, đến gặp y bất quá chỉ là đồng tình, vì thế hẳn như bắt được lý do, lập tức đứng dậy lao vội ra ngoài.

Sắc trời dần tối sẫm, mây đen từ xa cuộn cuộn nổi lên hòa vào cơn gió thê lương lạnh lẽo, dường như muốn báo trước một trận mưa rào tầm tã. Triệt Nguyệt quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài song cửa, lại nhìn đến người phụ nhân nằm trên giường, tinh thần mẫu thân dường như tốt lên nhiều lắm, Triệt Nguyệt yếu ớt mỉm cười, nâng cánh tay phải miễn cưỡng hồi phục đôi chút dịu dàng vuốt ve vài sợi tóc bạc trên đầu phụ nhân.

“Nương, bên ngoài trời sắp mưa rồi, người có lạnh không?”

Phụ nhân vẫn đắm chìm trong suy nghĩ đột nhiên quay đầu, đôi mắt đục ngầu hiển lộ thanh minh, “Triệt Nguyệt? Là Triệt Nguyệt sao?”

“Nương!” Triệt Nguyệt nhất thời kinh hãi, “Người nhớ ra con rồi sao? Con là Triệt Nguyệt đây!”

“Nguyệt Nhi...” Phụ nhân ho khan hai tiếng, đôi mắt hiện lên ý cười ôn nhu, “Đã lớn đến vậy rồi sao, nương không thể ở bên chăm sóc con, con có trách nương không?”

“Không đâu, nương, Triệt Nguyệt vẫn luôn ở cạnh người, từ nay về sau, vĩnh viễn vĩnh viễn.”

“Nguyệt Nhi!” Sở Hàn Tâm mỉm cười lắc đầu, tựa đầu vào người Triệt Nguyệt, “Nương dường như đã ngủ rất lâu rồi.”

“Nương không phải đã tỉnh lại rồi sao?” Triệt Nguyệt cười nhẹ, nhưng sắc mặt lại tái nhợt đến đáng sợ.

Sở Hàn Tâm quay đầu, phát hiện cánh tay buông xuôi bên người của Triệt Nguyệt, “Nguyệt Nhi, con bị thương!! Là ai?”

“Nương...”

“Có phải do Bách Lý Mộ?!”

“Nương...” Triệt Nguyệt vẫn mỉm cười, “Bách Lý Mộ vĩnh viễn không còn cơ hội xuất hiện, người yên tâm.”

“Nhưng...”

“Là tự hài nhi.” Triệt Nguyệt buồn bã mỉm cười, thu lại bi thương trong mắt, “Rất nhanh sẽ khỏi, người đừng quá lo lắng.”

Trong lòng Sở Hàn Tâm hiểu rất rõ, nhưng gì cũng không nói, chỉ ôn nhu mỉm cười, trở người nằm xuống giường, “Nguyệt Nhi, nương vẫn luôn hy vọng có thể nhìn thấy con hạnh phúc, không thể chăm sóc con thật tốt, con hẳn sẽ trách nương...”

“Nương, người đừng nghĩ nhiều, người nghỉ ngơi một lát, Triệt Nguyệt đi phân phó Lãnh Tuyết chuẩn bị bữa tối, được không?”

“Được rồi...” Sở Hàn Tâm nhìn thân ảnh thon gầy của Triệt Nguyệt, vừa yêu thương vừa không nén nổi đau lòng, cúi đầu thổ dài, “Nguyệt Nhi, những chuyện trong lòng con nương mặc dù không biết nhưng ít nhiều có thể đoán được vài phần, con từ nhỏ đã là đứa trẻ thiện lương quật cường, bị thua thiệt cũng chỉ giấu trong lòng, như vậy chỉ càng tổn thương mình.”

Triệt Nguyệt không quay đầu, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn sắc trời tối sẫm trên cao, “Không ai nguyện tin tưởng...”

“Nguyệt Nhi!” Sở Hàn Tâm dường như nghe ra tuyệt vọng trong lời y nói, “Vì sao không thử thêm lần nữa?”

“Hài nhi không sao, người không cần lo lắng.” Triệt Nguyệt ngăn lại lời Sở Hàn Tâm muốn nói, trong thanh tiếng mơ hồ lộ ra thông suốt.

“Vạn tượng tâm sinh, nhân sinh khổ đoản, tha thứ cho người, cũng là... đối xử tử tế với chính mình.”

“Tha thứ?” Triệt Nguyệt chưa xót cười khan, “Tha thứ cho hần, nhưng con lại không cách gì tha thứ cho mình...”

Sở Hàn Tâm khẽ thở dài một tiếng, lại muốn nói thêm gì nhưng cuối cùng gì cũng không nói, cảm giác mệt mỏi kéo đến, mỉm cười lần nữa, chậm chạp, khép lại hai mắt.

Tiếng sét đột ngột quét qua, mưa to ầm ầm trút xuống, Kinh Liệt vừa thi triển khinh công đến sau núi đã thấy Mạc Ngôn đứng cách đó không xa, sắc mặt âm trầm e ngại, sợ hãi lướt qua nội tâm, hần cấp tốc vọt đến trước mặt Mạc Ngôn, “Xảy ra chuyện gì?”

Mạc Ngôn ngậy người một lúc, “Liệt, Triệt Nguyệt y...”

Lời còn chưa dứt, bóng dáng Kinh Liệt đã biến mất.

Mưa lớn đến dọa người, hạt mưa lạnh lẽo nặng trĩu trút xuống da thịt khiến cho người ta không khỏi khẽ khàng run rẩy, Kinh Liệt chạy đến phòng nhỏ sau núi, từ xa đã thấy Vật Ngữ, Phong Tiêu và Nhật Miện đứng một bên, nhìn đến bóng trắng thon gầy đơn bạc dưới màn mưa, tâm hần nhói lên nhức buốt.

Chết tiệt! Bọn họ không biết kéo y vào nhà sao? Trong lòng như có ai dùng dao cứa qua, bước chân càng vội vã, đến trước mặt người nọ, hần lập tức ngậy người tại chỗ.

Bạch y trên người Triệt Nguyệt đã bị nước mưa thấm bắn hóa thành màu xám nhạt, vài sợi tóc dài dính sát vào hai gò má, cánh tay phải bị thương nắm chặt một đoản kiếm không ngừng đào bùn đất dưới gốc cây, đôi con ngươi trống rỗng vô thanh ngoại trừ hắc ám cũng chỉ là hắc ám.

Nén lại hoảng loạn trong lòng, quay đầu nhìn đám người Vật Ngữ đứng sau. Đôi mắt Vật Ngữ ngập nước, nhìn hần cười nhạt “Người lúc này đã có thể thoải mái cười lớn được rồi đây.”

“Chết tiệt!” Kinh Liệt trừng mắt, quay đầu đến cạnh Triệt Nguyệt, nắm chặt đôi vai gầy đơn bạc, kéo mạnh vào lòng, cuồng bạo rống lớn, “Người đang làm cái gì!!”

Triệt Nguyệt lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn hần, cánh tay phải bị thương vẫn nắm chặt đoản kiếm chậm rãi giơ lên, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng một kiếm đó Triệt Nguyệt sẽ đâm vào người Kinh Liệt, nhưng không một ai ra tay ngăn cản. Sau đó chỉ thấy y trở tay đẩy đôi tay đang nắm chặt vai mình, chỗ bả vai bị nắm hiện lên vết máu đỏ tươi, “Không nên ô uế tay người.”

“Người!!” Kinh Liệt nổi giận nhưng không thể phát tiết, biết rõ người trước mặt rõ ràng đã phản bội mình, nhưng hần vẫn không cách gì dần được ham muốn ôm lấy thân thể suy yếu không còn chống đỡ nổi của y vào trong ngực.

“Đừng chạm vào y.” Lãnh Tuyết lạnh lùng lên tiếng, đẩy Kinh Liệt ra, “Người chạm vào y, y càng thương tổn. Người đi đi!”

Kinh Liệt lạnh lùng quay đầu nhìn đám người còn lại, “Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?”

“Mẫu thân của Triệt Nguyệt vừa qua đời, ngay một canh giờ trước.” Thanh Tịch vừa khóc vừa nói, “Triệt Nguyệt muốn tự mình nhập liệm cho mẫu thân, không cho ai nhúng tay vào.”

“Cái gì?” Lần nữa như bị trọng kích giáng thẳng vào tim, Kinh Liệt chậm rãi quay đầu nhìn Triệt Nguyệt, người nọ vẫn mãi miết dùng cánh tay tàn phế của mình đào bới bùn đất dưới chân, lòng hần quặn lại, nỗi đau vượt xa cả cảm giác thống khổ khi bị phản bội.

Yêu người như vậy! Ta làm sao có thể không đau....

Kinh Liệt vươn tay kéo y giam vào trong ngực, “Triệt Nguyệt, vì sao? Ta muốn nghe người giải thích, cái gì cũng nghe, cho dù người lừa dối cũng được, chỉ cần người nói, ta đều tin người!”

Triệt Nguyệt vẫn không nói một câu, lần nữa nâng tay đẩy hấn ra, nhưng lần này Kinh Liệt đã nắm chặt lưỡi kiếm, giống như không cảm nhận được đau đớn trong lòng bàn tay, hấn càng thêm dụng lực ôm y vào ngực, nghẹn ngào nói, “Triệt Nguyệt, ta yêu người, nhiều năm như vậy chỉ yêu một mình người!”

Thua rồi! Kinh Liệt đau xót ôm thân thể lạnh như băng của Triệt Nguyệt vào lòng, vô thanh rơi lệ, chỉ cần là lời người nói, ta đều tin! Vĩnh viễn ở cạnh người, vĩnh viễn... sẽ không tổn thương người thêm lần nào nữa.... Xin người, đáp lại ta, được không Triệt Nguyệt?

Nhẹ nhàng hôn lên phiến môi đã tái nhợt, như muốn đem ấm áp của mình truyền vào cơ thể y, đến khi trong miệng cảm nhận được mùi máu tanh nồng.

“Triệt Nguyệt!!” Hoảng hốt nhìn máu tuôn ra từ đôi môi tái nhợt, màu máu đỏ tươi từng chút hòa tan vào nước mưa đang trút xuống, Triệt Nguyệt nâng mắt, đôi con ngươi đen láy ngập giữa vô tận bi thương.

“Không nên... Ô ư tay người...” Trước khi chìm vào hôn mê, vẫn là câu nói cự tuyệt lạnh lùng như cũ.

Khi Triệt Nguyệt suy yếu tỉnh lại, sắc trời đã sáng, cơn mưa tầm tã đêm qua cũng đã lui về, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim thanh thúy, trong phòng có rất nhiều người vây quanh mình, đôi mắt đen láy của người nọ dường như giăng đầy tơ máu.

Triệt Nguyệt đạm mạc quay đầu, ký ức đêm qua ủa về, nam nhân kinh hoảng gần như điên cuồng, ta cho đến bây giờ chưa từng thấy người như vậy, bất lực, thống khổ, bi thương... Là ma giáo thiên tôn vô tình ngoan lệ, rong ruổi phong vân đó sao? Là Kinh Liệt lãnh khốc cuồng vọng, bá đạo cao ngạo đó sao? Hay là, một kẻ nào khác mà ta chưa từng quen biết?

Tất cả đều không phải, trong mắt ta, người hiện tại chỉ là một nam nhân bình thường, một nam nhân vì người mình yêu mà thương tâm, nhưng mà, ta không có cách nào có thể tha thứ cho người, giống như những lời hôm qua đã nói với nương, tha thứ người, ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho mình...

Ngực thành linh truyền đến một trận đau nhói, bất đắc dĩ ôm ngực phun ra một ngụm máu đỏ sẫm, ấy vậy mà khóe môi lại cong lên chút tiểu ý mỏng manh, mơ màng mà mỹ lệ.

Ta cứ thế này biến mất trước mắt người, ta muốn người mãi mãi nhớ rõ nỗi đau này, muốn người vĩnh viễn không quên được, ta đã từng bị người đâm đạp thương tổn đến nhường nào...

“Triệt Nguyệt!!” Thấy y nôn ra máu, trái tim hấn như ngừng đập, muốn nâng y dậy lại sợ y vì đụng chạm của hấn lần nữa tự hại mình. Liếc mắt nhìn Lãnh Tuyết muốn nhờ nàng đỡ y, lo lắng nhìn dung nhan tuyệt mỹ dần trở nên tái nhợt, thanh âm trầm thấp run run không giấu được đau đớn trong lòng, “Ta nhận, vô luận là đúng hay sai, ta yêu người... kim sinh kim thể, bất ly bất khí...”

“Bất ly bất khí? Ha ha ha...” Triệt Nguyệt bật cười, tiếng cười thê lương không nén được đau thương vô tận, “Hay cho bốn chữ ‘Bất ly bất khí’, đáng tiếc, ta... không... muốn...”

Kinh Liệt đau đớn nhìn bi thương trong đôi mắt đạm mạc của Triệt Nguyệt, trong nhất thời, hấn trở nên hốt hoảng nhìn thấy từ miệng y, mũi y, hai tai, thậm chí là mắt y đang không ngừng rỉ máu.

“Không! Triệt Nguyệt!!” Tiếng hét đau thương chí cực vọng khắp núi rừng, hấn nhào tới ôm lấy thân thể lạnh băng, liều mạng lau đi dòng máu đỏ sẫm đang không ngừng tuôn ra, giống như chỉ cần làm vậy máu sẽ không còn chảy nữa.

“Liệt, mau phong bế huyết đạo của y, y đang vận công đẩy nhanh tác dụng của Toái Tâm Chưởng!! Y đang tự sát!!” Phong Tiêu lao tới điểm lên huyết đạo của Triệt Nguyệt, ức chế huyết mạch nghịch hành, bất đắc dĩ nhìn người nọ đã hôn mê vậy mà khóe môi vẫn lưu lại nụ cười yếu ớt.

Vật Ngừ từ lúc bắt đầu vẫn luôn trầm mặc lúc này bất chợt đứng dậy đi đến cạnh giường, lấy khăn sạch mang theo bên người dịu dàng lau đi vết máu khiến người kinh hãi trên diện dung tuyệt mỹ của Triệt Nguyệt, “Vì sao lại dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy, khiến cho hai bên đều thống khổ? Ta thật sự rất ngưỡng mộ người, Triệt Nguyệt, yêu hết mình, hận thấu xương!”

Kinh Liệt ôm siết Triệt Nguyệt vào lòng, tựa đầu vào vai y, “Triệt Nguyệt! Ta yêu người... Chính vì yêu người nên mới không thể chịu nổi đau khổ khi bị người phản bội! Ta thua rồi, ta bất chấp tất cả, ta sẽ không để người rời khỏi ta như vậy, ân oán, cừu hận, phản bội, ta không muốn nghĩ đến nữa, cho dù người muốn lấy mạng ta, ta cũng không do dự dâng mạng mình cho người...”

“Phản bội?” Lãnh Tuyết vừa bưng nước vào nghe thấy hai chữ ấy không kiềm được lạnh lùng cười nhạt, nhúng ướt khăn lau đi vết máu còn sót lại trên má Triệt Nguyệt, “Người thật là khiến cho người ta không khỏi buồn cười, Kinh đại trang chủ, ai nói với người là Triệt Nguyệt phản bội người? Người cho là mấy vết thương trên người y từ đâu mà có? Người cho là tay của Triệt Nguyệt vì sao bị gãy? Người cho là Triệt Nguyệt vì sao chẳng thà tình nguyện đánh cắp tâm kinh cũng không muốn người hỗ trợ? Ôi chao, lòng của người thì ra lại nông cạn như thế. Thật là đáng cười.”

“Mọi chuyện thật ra là sao?” Mạc Ngôn và Phong Tiêu nhìn nhau, tuy bọn họ cũng cảm thấy mọi chuyện có chút kỳ quái, nhưng vẫn không thể hiểu được mục đích của Triệt Nguyệt, bất kể Phong Tiêu phái vô số người thăm dò nội tình nhưng kết quả vẫn không có gì khác lạ.

“Được! Kinh đại trang chủ, ta hiện tại đem những lời Triệt Nguyệt ngày hôm đó muốn giải thích với ngài lặp lại cho ngài nghe, cả một số việc y không muốn ngài biết, toàn bộ nói hết cho ngài. Nghe xong, đừng quên tự sát để tạ tội!!”

Đám người Thanh Long Bạch Hổ và Nhật Miện nghe Lãnh Tuyết nói thế ít nhiều có chút tức giận, nhưng tất cả đều bị nhân thần Kinh Liệt ngăn lại, “Nói rõ!”

“Muốn nói, phải kể đến mười sáu năm trước, năm đó Bách Lý Mộ bị Sở Thu Liên đẩy xuống sườn núi nhưng gã không chết mà chỉ gãy hai chân, gã dưới sườn núi dưỡng thương, ba tháng sau quay trở về nhà, lúc đó Triệt Nguyệt chỉ mới mười tuổi. Bách Lý Mộ trộm được thượng bộ của Yên Nguyệt Tâm Kinh, một lòng muốn làm võ lâm minh chủ, thiên hạ đệ nhất, gã nóng lòng bắt tay vào tu luyện, nhưng luyện công không được kỳ đạo, gã trong một lần tẩu hỏa nhập ma liên tiếp giết chết ba gia phó trong nhà, một trong số đó là nữ nương của Triệt Nguyệt, một ngày gã muốn động thủ với Triệt Nguyệt thì may mắn phu nhân kịp thời xông vào, hai người giao thủ, nhân lúc thần trí của Bách Lý Mộ đại loạn, phu nhân thừa cơ dùng ám khí đánh bại gã, bé Triệt Nguyệt đã hôn mê bất tỉnh trốn ra ngoài, trong lúc vội vã vô tình chạm ngã ngọn đèn trên bàn, rước lấy một trận hỏa hoạn... Người người đều cho rằng Bách Lý Mộ đã chết giữa biển lửa, nhưng gã chỉ bị hủy dung, lẫn trốn đến U Vân sơn ẩn cư.

Năm năm sau, gã ở Lâm An vô tình phát hiện được hành tung của phu nhân, bắt giữ người, trăm phương nghìn kế dẫn vật tra hỏi tung tích của Triệt Nguyệt, muốn Triệt Nguyệt thay gã nhất thống giang hồ. Phu nhân vì không muốn Triệt Nguyệt rơi vào ma trảo của gã, chết cũng không nói, Bách Lý Mộ tra hỏi không ra, mỗi ngày đều nghĩ hết biện pháp dẫn vật bà, thỏa mãn tâm lý trả thù món nợ hủy dung diệt môn năm đó.

Sau đó cũng chính vào năm năm trước, Kinh Liệt người giống trống khua chiêng phát anh hùng thiếp vạch trần hành vi bỉ ổi năm xưa của Bách Lý Mộ, cũng vì trả thù, người không tiếc tổn thương Triệt Nguyệt, đuổi y khỏi Thương Ẩn sơn. Bách Lý Mộ thừa cơ mang Triệt Nguyệt lên núi, một mặt giúp y trị thương nhưng không biết từ đâu tra được quan hệ giữa người và Triệt Nguyệt, mỗi ngày không ngừng nhục mạ mắng nhiếc Triệt Nguyệt hạ tiện vô sỉ, dơ bẩn dâm đẳng, không biết liêm sỉ, bại hoại nhân luân. Triệt Nguyệt chưa từng mở miệng phản bác, nhưng nhân thần của y mỗi ngày càng tuyệt vọng.

Kể từ ngày tỉnh lại, Triệt Nguyệt không còn mặc bạch y, Bách Lý Mộ vốn muốn Triệt Nguyệt học tốt võ công để giết người cướp tâm kinh, nhưng Triệt Nguyệt vô luận bị đối xử ra sao cũng không để ý đến yêu cầu của gã, y không luyện võ, gã lại mang phu nhân đã bị dày vò đến thần trí thất thường ra dọa, Triệt Nguyệt không còn con đường nào khác, suốt năm ngày năm đêm, ngày đêm khổ luyện... Vết thương trên người y, mỗi một nơi đều là vì người!” Lãnh Tuyết cười lạnh, “Mỗi khi Bách Lý Mộ bắt Triệt Nguyệt giết người, Triệt Nguyệt không nghe, vết thương trên người lại tăng thêm nhiều hơn trước.

Cuối cùng vào một năm trước, y trốn khỏi U Vân sơn, ẩn thân ở Giang Nam, an tâm phu nhân có ta chăm sóc, y nguyện quãng đời còn lại trải qua cuộc sống như vậy, vĩnh viễn quên người. Nhưng không ngờ thiên tránh vạn tránh vẫn không tránh được, lần nữa bị người tìm được, lại lần nữa khoa trương đưa y về Thương Ẩn sơn.

Mấy ngày trước Bách Lý Mộ thu được tin tức, tức tốc dẫn theo phu nhân đi suốt đêm đến Thương Ẩn sơn, ép Triệt Nguyệt phải ra mặt, cánh tay của y cũng vì không nghe sắp đặt của gã bị gã bẻ gãy, y biết Bách Lý Mộ đã luyện xong thượng bộ Yên Nguyệt tâm kinh, sợ người không phải đối thủ của gã, không muốn người gặp nguy hiểm, để gã không nghi ngờ, y trộm đi tâm kinh của người rồi giao tâm kinh giả cho gã, đổi lấy an toàn cho phu nhân.

Sau khi trở về, vốn muốn giải thích với người, nhưng người... Haha, Kinh Liệt, ta tiếc hận thay cho Triệt Nguyệt, y yêu người, mặc cho người người phải khổ vẫn cam tâm tình nguyện yêu người, nhưng có ngờ đâu, người tổn thương y nhiều nhất cũng chính là người mà y yêu nhất, thậm chí còn tự tay lấy mạng y, lòng người cũng đủ sắt đá!”

Chuyện xưa hoàn toàn sáng tỏ, căn phòng nhỏ đơn sơ sau núi chìm vào trầm tịch, Vật Ngữ mỉm cười giễu cợt liếc nhìn sắc mặt thay đổi thất thường của Kinh Liệt. Trầm mặc kéo dài một lúc thật lâu, Kinh Liệt lạnh lùng quay đầu, “Nhật Miện, Nguyệt Hoa, Tinh Vân!”

“Có thuộc hạ!”

“Các người trở về sơn trang thu xếp mọi việc, nửa tháng sau chờ ta trở lại.”

“Rõ!”

“Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Thanh Long!”

“Có thuộc hạ!”

“Trong thời gian ta trị thương cho Triệt Nguyệt, trong vòng năm ngày, không cho bất kỳ ai đến gần, bằng không giết không luận tội!”

“Rõ!”

“Mạc Ngôn, Vật Ngữ, Phong Tiêu, các người hiệp trợ ta dẫn thông kinh mạch trên người Triệt Nguyệt, Lãnh Tuyết và Thanh Tịch thay nhau chuẩn bị than lửa băng khối.”

“Rõ.”

17. Chương 16

Tiền chiêm mã nhĩ cửu tiên sơn. Bích liên thiên. Văn vân nhàn. Thanh thượng cao nhai, chân cá thị siêu nhiều.

Mạc sử thông thông văn vũ tán, kim dạ lý, nguyệt thiên quyền.

Tiểu kê âu lộ tinh liên quyền. Khứ phiên phiên. Điểm khinh yên. Nhân sự thê lương, hồi thủ tiện tha niên.

Mạc vong sử quân ca tiểu xử, thù liễu hạ, ái hoa tiên.

(Ngước mắt nhìn lên hai bên Cửu Tiên Sơn. Xanh biếc chọc trời. Văn vân nhàn rồi. Trên tường thành cao cao, quả thật cách nhau một trời một vực.

Chớ kinh động làm mây mưa tiêu tán, đêm nay, trăng thật đẹp.

Dòng suối nhỏ cánh cò bé nhỏ, kết hợp thật hài hòa. Rất dịu dàng. Cả dòng khói cũng dịu dàng xuôi gió. Nhân sự thê lương, quay đầu lại đã là năm khác.

Xin đừng chóng vội quên khúc ca sứ quân tràn ngập tiếng cười, khi liễu rũ, thấp hơn cây hòe trước ngõ.)

====//=====

Lần nữa tỉnh dậy, đau đớn trên người đã biến mất, hai tay bị thương bôi đầy dược cao được buộc cố định trên một tấm ván gỗ, dược cao mát lạnh thấm vào xương cốt, đau đớn cũng vơi đi không ít. Triệt Nguyệt cười nhạt, muốn xoay người ngồi dậy nhưng cả người không còn chút sức lực nào, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

Cánh cửa đóng kín bị người đẩy ra, Triệt Nguyệt lặng lẽ quay đầu vào trong, khép lại hai mắt.

“Đã tỉnh?”

Nghe được thanh âm của người đến, y lập tức quay đầu lại, kinh ngạc thốt lên “Cốc đại ca!”

Cốc Dật Hiên ôn nhu mỉm cười, “Ta đến thăm đệ.”

“Đệ đã không còn đáng ngại, đa tạ Cốc đại ca quan tâm.” Triệt Nguyệt nhẹ nhàng mỉm cười, tình cảnh vô cùng quen thuộc, giống như cái ngày nhiều năm về trước khi y mới đến Quỷ Cốc, khung cảnh vẫn bình thản như vậy, thậm chí tốt đẹp đến vậy, khiến tâm người buông lỏng ít nhiều... Nhân sự thể lương, quay đầu nhìn lại đã thành năm khác.

“Liệt vẫn chưa tỉnh, hần đã dùng tất cả nội lực dẫn thông huyết đạo trong người đệ, còn cắt tay truyền máu, phỏng chừng một năm quá nửa trở lại nội lực không thể phục hồi như xưa.”

“Vậy sao...” Sắc mặt Triệt Nguyệt không chút dao động, nhàn nhạt mỉm cười, nụ cười không còn tồn tại chút bi thương nào như trong dĩ vãng, không có lưu luyến băn khoăn, giống như Kinh Liệt và y chỉ là bình thủy tương phù, hữu duyên gặp gỡ đôi lần, không cần thiết phải chen vào sinh mệnh, càng không cần phải hòa vào máu thịt của mình. “Cốc đại ca, đỡ đệ ra ngoài được không? Đệ muốn nhìn mộ phần của mẫu thân, đệ bây giờ đứng cũng không đứng nổi.”

Cốc Dật Hiên bất đắc dĩ thở dài, trở tay ôm Triệt Nguyệt, đỡ y đến chiếc ghế dựa đặt giữa mặt đất phủ đầy lá ngân hạnh vàng rực.

Mạc Ngôn và Phong Tiêu từ trong nhà vừa ra đến cửa đã thấy Triệt Nguyệt được Cốc Dật Hiên đỡ ra ngoài, kinh hãi không thôi, “Triệt Nguyệt, người đã tỉnh!”

Triệt Nguyệt mỉm cười, gật đầu, “Kinh Liệt thế nào rồi? Đã nhọc lòng hần ra tay cứu ta...”

Hai người ngẩng ra một lúc, vốn nghĩ rằng Triệt Nguyệt không bao giờ muốn nghe thấy tên của Kinh Liệt nữa, nhưng không ngờ y lại rộng lòng như vậy, bọn họ đương nhiên vô cùng vui mừng. “Nội lực của Liệt tiêu hao rất lớn, hiện có chút suy yếu, ngày mai hần là có thể tỉnh lại.”

Triệt Nguyệt vẫn giữ ý cười đạm nhạt, mềm nhẹ gật đầu, đôi mắt chuyển qua ngắm nhìn sắc thu trải lên rừng núi, xa xa dưới dốc núi là một phiến rừng phong rực lửa, lúc này đã cuối thu, lá phong hỏa hồng từ xa nhìn lại trông như một biển hồng mỹ lệ, thu phong lướt qua cuộn cuộn cuốn theo những phiến lá rơi đầy mặt đất, kéo theo cả góc bạch y cùng đuôi tóc đen dài.

“Triệt Nguyệt...” Thanh âm trầm thấp từ sau vọng lại, “Người... đã khỏe hơn chút nào chưa?”

“Liệt! Người tỉnh rồi!!” Phong Tiêu Mạc Ngôn kinh hãi, đến bên vỗ vỗ vai hần, “Cảm thấy thế nào?”

Kinh Liệt không để ý đến hai người, gật đầu với Cốc Dật Hiên đứng cách đó không xa, ánh mắt sau đó dừng lại trên diện dung tuyệt mỹ của người trước mặt, cũng chính là dung nhan của người mà hần yêu thương sâu đậm nhiều năm.

Triệt Nguyệt quay đầu nhìn hần, cười nhẹ, “Người tỉnh lại rồi!”

Triệt Nguyệt ân cần thăm hỏi khiến cho tất cả mọi người có mặt đều cho rằng y đã tha thứ cho tất cả sai lầm của Kinh Liệt, nhưng chỉ có Kinh Liệt hiểu rõ, không phải là Triệt Nguyệt đã tha thứ cho hần, mà là, trong lòng y đã không còn bất luận tình cảm sâu nặng gì giành cho hần nữa, không có yêu, không có hận, thậm chí ngay cả một chút dao động nhỏ nhoi cũng không còn tồn tại. Với y mà nói, sự hiện diện của hần cũng như cây cỏ ven đường, đá trên đỉnh núi, gió giữa trời không.... có cũng được, không có... cũng không sao.

Điều này so với việc bị y hận đến thấu xương càng khiến cho hần đau khổ hơn gấp nghìn vạn lần.

Người đang nghiêm phạt ta đây ư, sau khi chịu quá nhiều đau khổ, mặc cho ta có đốt lửa sưởi ấm tâm người cũng không thể phá tan lớp băng đang bao phủ, huống chi người lại là người cao ngạo như vậy...

Đảo mắt đã hơn ba tháng, thân thể Triệt Nguyệt cũng kháng phục hơn phân nửa, sắc mặt hồng nhuận hơn nhiều, chỉ là tay trái bị thương hai lần đã không thể linh hoạt như dạo trước, cũng may không quá trở ngại

sinh hoạt hằng ngày. Thương thế của Kinh Liệt ngược lại do không nghỉ ngơi tốt nên bình phục rất chậm, ngoại trừ Mạc Ngôn và Phong Tiêu, hẳn không không để cho người khác biết, kể cả Triệt Nguyệt.

Triệt Nguyệt vui vẻ hưởng thụ cuộc sống không màng danh lợi không vương thế sự hồng trần, mỗi ngày đều đặn đến mộ mẫu thân thấp hương, sau đó nếu không đến dưới gốc cây dùng ngón tay vẽ vẽ gì đó thì cũng tự giác mặc thêm y phục đứng ở vách núi ngắm tuyết rơi. Thân ảnh bạch sắc hòa giữa bầu trời tuyết rơi trắng xóa tạo nên bức tranh tuyệt mỹ rung động lòng người. Những lúc như thế, Kinh Liệt luôn đứng ở phương xa lẳng lặng nhìn y, trong mắt tràn ngập đau thương cùng ôn nhu khiến lòng người lưu luyến.

Lãnh Tuyết nhìn thấy tất cả, khe khẽ lắc đầu. Kinh Liệt, tình cảm của người, hối hận của người, ôn nhu của người... Đến quá muộn.

Nhiều mây nhìn bầu trời xám xịt trên cao điên cuồng trút xuống những đợt mưa tuyết lạnh lẽo, hẳn không kiếm được đến bên phủ thêm lên người y chiếc áo lông cừu, ôm thân thể đơn bạc vào lòng, “Gió bắt đầu lớn rồi, trở về phòng thôi.”

Triệt Nguyệt kinh ngạc quay đầu, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt tuấn mỹ cuồng vọng của nam nhân, khoe môi hồng chốc gợi lên độ cong xinh đẹp, huyền hoặc mắt người.

“Triệt Nguyệt?”

“Buông tay đi...” Triệt Nguyệt nhẹ nhàng lên tiếng, “Ta, rất mệt mỗi...”

Sắc mặt Kinh Liệt thoáng chốc trở nên tái nhợt, hẳn không đáp, càng ôm thân thể trong lòng chặt hơn, Triệt Nguyệt rất rõ ràng cảm nhận được hai giọt dịch thể ấm áp dọc theo y sam lạnh lẽo thấm vào cổ mình.

Hắn... khóc sao? Cái người tàn nhẫn vô tình mắng nhiếc ta thân thể dơ bẩn, cười nhạo ta yêu nam nhân này... Vì sao? Nước mắt của hắn, vẫn có thể khiến cho lòng ta đau đớn thế này, đau đến cơ hồ không cách nào hô hấp được.

Thế nhưng, tâm ta, thật sự mệt mỏi quá, ở cạnh người, ta đến cả năng lực hô hấp cũng dần biến mất... Đừng khóc, ta không muốn thấy người yếu đuối như vậy, phải giống như nhiều năm trước, người là một đại ưng vỗ cánh bay cao, mà ta, chỉ là cơn gió xa tận chân trời, chúng ta ngẫu nhiên hạnh ngộ, cũng, tùy lúc chia tay...

Kinh Liệt nhìn thẳng vào đôi mắt như nước mùa thu của y, đôi mắt trong suốt đậm nhiên như thuở đầu gặp gỡ, lòng hắn lại nhói lên, không thể áp chế khí huyết cuộn cuộn dâng lên trong ngực, nghiêng người nôn ra một ngụm máu.

Mùi máu tanh nhàn nhạt truyền vào cánh mũi, nhưng ấm áp phía sau vẫn không nhạt bớt, Triệt Nguyệt gấp gáp muốn đẩy hắn ra để xem thương thế hắn thế nào, lại càng bị ôm thật chặt.

Hồi lâu, y rời khỏi lòng ngực ấm áp, quay đầu, dùng ống tay áo lau đi vết máu còn lưu lại trên môi Kinh Liệt, tỉ mỉ nhìn ngắm dung nhan tuấn mỹ cương nghị, như muốn dùng mắt mình họa lại đuôi mày tuấn lãng, đôi con ngươi lạnh lẽo sáng ngời, sống mũi thẳng tắp, phiến môi mỏng có phần tái nhợt... cuối cùng cười khẽ một tiếng, “Từ nay về sau, vĩnh bất tái kiến.”

Kinh Liệt không đáp, cũng không ngăn lại, yên lặng nhìn bóng trắng đang dần hòa quyện giữa gió tuyết phiêu diêu, lần thứ hai ôm ngực phun ra tiên huyết.

Triệt Nguyệt, là ta nhu nhược, ngay cả dũng khí sấm hồi trước mặt người cũng không có, “Kim sinh kim thể, bất ly bất khí! Ta... yêu người, Triệt Nguyệt...” Lời hứa hẹn lưu giữ giữa phong tuyết vô tình, hòa cùng nụ cười ôn nhu chua xót, sau đó xoay người...

Từ đó về sau, Lãnh Tuyết không còn nhìn thấy Kinh Liệt xuất hiện nữa, đám người Mạc Ngôn Vật Ngữ thỉnh thoảng lên núi, mang theo vật dụng hằng ngày cho họ, điều quái dị duy nhất chính là bất kể phong tuyết đông tố, mỗi ngày vào lúc mặt trời lặn, chân núi luôn truyền đến tiếng sáo du dương, phảng phất như mang theo nỗi đau ly biệt, tiếng sáo réo rắt ôn nhu, mềm mại lên vào rồi từng chút quẩn lấy tâm tư người không buông. Vào những khi như thế, Triệt Nguyệt chỉ lặng lẽ lắng nghe, đôi con ngươi thanh nhuận thoáng hiện lên tầng hơi nước mỏng, thê lương lại bi sầu.

Một năm sau, vào một đêm Phong Tiêu và Mạc Ngôn đột nhiên xông lên núi, đem theo tin tức, Kinh Liệt vì nội lực chưa khôi phục hoàn toàn, bị tiểu nhân tập kích dẫn đến trọng thương. Sắc mặt Triệt Nguyệt thoảng tái nhợt, nhưng một câu cũng không nói, đứng lặng thật lâu bên sườn núi.

Ngày ấy, khí trời khá tốt, mặc dù vẫn còn đang độ tiết đông nhưng đã có vài phiến hồng vân trôi nổi, mãi đến khi hào quang ngày tàn tắt hẳn, ánh trăng bắt đầu lộ dạng ở hừng đông, y vẫn đứng đó không một động tĩnh. Chính là khoảnh khắc ấy, khi hoàng hôn vừa tắt, chân núi lại vọng lên tiếng sáo đứt quãng...

Thân ảnh vẫn đứng lặng suốt khoảng thời gian dài bên sườn núi bỗng chốc ngẩn người, đề khí phi thân lao xuống núi.

Triệt Nguyệt, tâm của người thủy chung vẫn thiện lương như vậy, lại lần nữa để mặc bản thân rơi vào si dại... Lãnh Tuyết nhìn thân ảnh tiêu thất giữa màn đêm của người nọ, bất đắc dĩ mỉm cười.

“Người ngốc rồi sao!”

Lạnh lùng nhìn nam nhân đứng tựa vào gốc cây, dưới nguyệt quang nhạt màu càng thêm thanh lãnh, khóe môi vẫn còn lưu lại vết máu chói mắt, màu máu đỏ tươi đâm thẳng vào tim Triệt Nguyệt khiến y không kiềm được rống lớn.

Kinh Liệt mỉm cười, ôn nhu thâm tình không chút che giấu, “Ta, rốt cục cũng đã đợi được người.”

Kinh Liệt một tay ôm vết thương trên bụng, chậm rãi đến gần, tay còn lại áp lên gương mặt ôn nhu của Triệt Nguyệt, “Ta, yêu người, bất ly bất khí...”

Triệt Nguyệt vươn tay ôm lấy thân ảnh khôi vĩ đang lao đảo của người trước mặt, đôi mắt vẫn luôn đậm mạc hiện lên xúc cảm đau lòng.

“Ừm...” Người trên giường động đậy, đám người Mạc Ngôn nhanh chóng đến cạnh giường, “Liệt, người thấy sao rồi?”

Nhờ tác dụng của Tuyết Tâm Đan, miệng vết thương vốn nghiêm trọng trong khoảng thời gian ngắn đã khôi phục rất nhiều, kể cả nội lực cũng phục hồi không ít, Kinh Liệt liếc mắt nhìn xung quanh, đến khi thu vào mắt dung nhan vẫn luôn thường trực trong mộng mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, lặng lẽ nhắm lại hai mắt.

“Người đã tỉnh?” Thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng truyền đến, Kinh Liệt ngồi dậy, vô tình động đến vết thương trên bụng, nhả mảy rên nhẹ một tiếng, cường chế thân thể ngồi tựa vào giường. Hai mắt gắt gao dán chặt trên thân ảnh bạch y nhân ấy, có chút bất an gọi một tiếng: “Triệt Nguyệt?”

Vật Ngữ nhún vai, liếc mắt nhìn đám người còn lại dường như không biết thức thời, nhú mảy lời đám người Phong Tiêu và Mạc Ngôn muốn ở lại xem kịch vui ra ngoài.

Triệt Nguyệt chậm chạp quay đầu, vẫn là một thân tố bạch như dĩ vãng, đôi mắt xinh đẹp thanh suốt dừng lại trên sắc mặt tái nhợt của Kinh Liệt lướt qua thần sắc đau lòng.

“Ta đã nghĩ rất lâu rất lâu, mẫu thân trước khi lâm chung cũng đã nói, tha thứ cho người khác, cũng sẽ dễ dàng tha thứ cho chính mình. Thế nhưng, ta đến cuối cùng vẫn không cách nào tha thứ cho người, mỗi lần nhìn thấy người, ta lại cảm nhận được nỗi ủy khuất và đau đớn vốn đã chôn sâu trong tâm mình, cho nên...”

“Ta hiểu...” Kinh Liệt cúi thấp đầu, mái tóc dài đen sẫm che khuất đi dung nhan tuấn mỹ, cũng che giấu cả phần tình tự hiện lên trong đáy mắt, thế nhưng y có thể cảm nhận được rất rõ ràng, bên trong thanh âm trầm ổn ấy khê khàng run rẩy.

“Người không hiểu.” Triệt Nguyệt nhẹ mỉm cười, chậm rãi đến bên người Kinh Liệt, nâng lên cánh tay gầy mảnh của mình, “Hôm nay, ta lần nữa đem tay mình giao phó cho người, người đừng buông tay ta lần nào nữa.”

“Triệt Nguyệt!!” Kinh Liệt kinh ngạc ngẩng đầu, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của y, “Ta vĩnh viễn sẽ không buông, vĩnh viễn!!”

“Ta vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho người, nên vẫn chưa thể tiếp nhận toàn bộ, nhưng dù sao...”

“Ta hiểu, ta sẽ dùng phần thời gian của quãng đời còn lại che chở người, yêu thương người, tuyệt không để cho người chịu thêm bất kỳ đau thương ủy khuất nào.”

Những người bên ngoài cửa nhìn nghe đều muốn vỗ tay cười lớn nhưng trước ánh mắt sắc bén của Vật Ngữ đành nén lại, nhẩn nhẩn đến đỏ hết mặt mày.

Mấy tháng sau, tân niên đã đến gần trước mắt.

Triệt Nguyệt dưới yêu cầu mãnh liệt của đám người Vật Ngữ Mạc Ngôn cuối cùng lần nữa quay về Thương Ẩn sơn, thuận tiện đem mấy món kỳ trân dị bảo muốn chất đầy tường mà ba tháng qua Kinh Liệt đưa đến trả về, khoe môi cong lên ý cười nhàn nhạt, trong mắt lướt qua thần sắc bất hảo.

Rúc người vào tấm chăn lông cừu trắng, nhìn ra mưa tuyết thật dày bên ngoài đình viện, xa xa giữa gió tuyết xuất hiện một thân ảnh khôi vĩ, Triệt Nguyệt bật cười, “Lãnh Tuyết, thời tiết thế này nên ăn món gì là hợp nhất?”

Lãnh Tuyết ngẩng ra một lúc, sau đó hiểu ra, Triệt Nguyệt ra là vẫn còn oán hận đối đãi ngoan lệ năm xưa của Kinh Liệt, nàng đương nhiên rất vui vẻ giúp y trút giận. Huống hồ nhìn tên Kinh Liệt kia một thân võ nghệ cao cường cái thế vô song, bắt hẩn đi bắt chuột núi hay chim chóc gì đó, chắc chắn rất lạc thú...

“Công tử, thời tiết thế này, nếu có quả mâm xôi tươi được giữ lạnh trong băng tuyết, cho vào miệng tư vị nhất định là không tệ.”

Kinh Liệt gỡ áo choàng dính đầy tuyết của mình đi đến trước mặt Triệt Nguyệt, vươn tay chỉnh lại vạt áo của y, nhíu mày không vui nói, “Trời lạnh như vậy, sao không mặc thêm nhiều một chút.”

Nội tâm Triệt Nguyệt ấm áp, nhưng vẫn quay đầu không nhìn hẩn, tên nam nhân bá đạo này!

“Tuyết rơi nhiều thế này, chắc chẳng còn quả mâm xôi tươi non nào rồi.”

Kinh Liệt đem con ngân hồ trên tay thả xuống, mấy ngày trước bắt được ở đại mạc, là vì Triệt Nguyệt nói thích.

Ảo não trừng mắt nhìn Lãnh Tuyết một cái, quay người rời khỏi viện tử.

“Trời lạnh, tuyết rơi nhiều, đừng để ta thấy người không mang thêm áo choàng.”

Thanh âm rõ ràng vọng lại, mang theo ôn nhu dịu dàng, khiến cho Kinh Liệt mới rời còn ảo não liền phản chấn hẩn lên, quay đầu nhìn nụ cười ôn nhu của người nọ rồi lần nữa hòa vào gió tuyết.

“Triệt Nguyệt, người tha thứ cho hẩn dễ dàng như vậy sao, thật sự là tiện nghi cho hẩn quá.” Vật Ngữ cười đến bên Triệt Nguyệt vui vẻ nói, “Nghe nói vùng phụ cận của Tây Vực có một loại thảo rất giảo hoạt, vô cùng khó bắt, nhưng mà mùi vị lại rất ngon...”

“Thật sao...”

“Vật Ngữ!!” Phong Tiêu và Mạc Ngôn xuất hiện vội vàng ngăn lại Vật Ngữ, nhìn qua Triệt Nguyệt, ngây người phát giác đối phương đang nhìn mình cười lạnh, cả hai không hẹn đều âm thầm sờ tóc gáy, nhiều lời thì kết quả không thể tốt nổi, sợ dĩ ngăn Vật Ngữ là vì đám người Chu Tước Nhật Miện nửa tháng trước bị phái tới tiên đảo Đông Doanh bắt linh ngư gì đó đến nay vẫn chưa có tin tức, không biết y đến khi nào mới có thể vui vẻ kết thúc trò chơi tra tấn này.

18. Chương 17: Vĩ Thanh

Yên Nguyệt ma giáo vào thời khắc hưng thịnh nhất bỗng nhiên mai danh ẩn tích không còn xuất hiện trên giang hồ, nửa năm trước có người tuyên bố đã giết chết giáo chủ tiền giáo Kinh Liệt, còn trắng trợn huênh hoang, thật ra Kinh Liệt kia có tiếng chỉ là hư danh, công phu yếu kém, khiến cho đám tiểu nhân bỉ ổi vì ham danh thiên hạ đệ nhất liều chết cũng muốn thử vận may một lần.

Kết quả, người đến khiêu khích bắt luận là ai đều nhận chung một kết cục, chết vô cùng thê thảm. Người tung tin đồn lúc đầu cũng rơi vào thảm trạng toàn gia diệt môn, bản thân bị phân thân nhiều mảnh, thi

thể tùy tiện vút ở ven đường, từ thủ pháp hạ thủ cho thấy rất giống với “Huyết Nhãn” năm xưa, từ đó về sau, người trên giang hồ đối với Yên Nguyệt Giáo không nhắc không bàn, không lâu sau vấn đề này dần trở thành mật tông biến mất khỏi võ lâm, đời sau chỉ biết, thiên hạ đệ nhất trang Thương Ân Sơn Trang, vô luận là võ lâm hay thương giới đều không thể trâu vào, nguyên nhân cụ thể, không ai rõ.

Bách Lý Mộ một năm sau bất ngờ xuất hiện ở Thương Ân Sơn Trang, hành vi điên cuồng, thần trí thất thường, Kinh Liệt chỉ liếc mắt nhìn Triệt Nguyệt chốc lát, sau đó dễ dàng khống chế gã, an bài ở gian phòng tạm thời, nhưng sáng hôm sau liền phát hiện Bách Lý Mộ đã chết bất đắc kỳ tử. Càng khiến cho người khác e sợ chính là Triệt Nguyệt và Lãnh Tuyết chỉ cười không nói, Kinh Liệt sau đó cũng không nói thêm gì, kéo Triệt Nguyệt toàn thân tản ra sát khí về phòng.

“Triệt Nguyệt, ta yêu ngươi...”

“Ta biết.”

“Vậy còn ngươi...”

“Người phát ngôn rồi sao?” Triệt Nguyệt mỉm cười, nghiêng đầu tựa vào vai hắn, nhắm lại hai mắt.

Kinh Liệt cũng không bức y, kéo Triệt Nguyệt vào lòng, ôm y thật chặt, đem ôn nhu vô thanh vô tức lặng lẽ truyền vào lòng y.

“Kinh Liệt...”

“Ta đây.” Cúi đầu nhìn theo ánh mắt Triệt Nguyệt, là Lãnh Tuyết mang đĩa dưa hấu vừa mới gọt dưa đến, trong đầu Kinh Liệt vang lên hồi chuông lớn, lặng lẽ đứng dậy, âm thầm chuẩn bị ly khai, nhưng không nghĩ đến chân vừa bước tay áo đã bị người sau lưng nắm lại, thanh âm trong trẻo lạnh lùng lại có chút suy yếu từ sau vang lên.

“Ta muốn xem quả dưa hình vuông...”

“Trời ơi!!”

Ngoài cửa sổ mọi người không nhìn được đồng loạt ôm đầu thê lương gào thét.

Gió tuyết vẫn bao phủ đất trời, phủ lên sơn trang màu trắng thuần tịnh, ở một núi đá nhỏ cách đó không xa, rừng tùng đã vươn ra màu xanh biêng biếc, đem đến chút khí tức của xuân về.

=====Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-nguyet-ca>